crime scene

Edgar Wallace

Cei Patru Justițiari

- 5 -

CEI TREI JUSTIȚIA

partea I

virtualproject.e

Edgar Wallace CEI TREI JUSTIȚIARI

42

Edgar Wallace

Seria: Cei Patru Justițiari #5

Cei trei justițiari

*

Versiune în limba română de Alexandru Arion

Crime Scene Publishing
2011

EDGAR WALLACE – 1926

CRIME SCENE PUBLISHING 2011 pentru prezenta ediție
CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA şi TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION
Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. 24 / mai 2011
Bun de tipar: iunie 2011
Tipar FED PRINT

Tipărit în România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WALLACE, EDGAR
Cei trei justițiari / Edgar Wallace;
traducerea Alexandru Arion – Bucureşti: Crime Scene Publishing, 2011
ISBN 978-606-8139-98-2

Edgar Wallace e o legendă. Pe numele său complet Richard Horatio Edgar Wallace s-a născut pe 1 aprilie 1875 la Greenwich, lângă Londra şi a plecat din lumea noastră pe 10 februarie 1932, unde în alt loc decât în Hollywood, California.

Wallace este unul dintre cei mai prolifici autori britanici – scriitor de romane de suspans (thriller sau crime novel – după cum se vorbeşte sau se scrie despre el pe unul sau celălalt dintre malurile Atlanticului!), dramaturg şi jurnalist. A scris 160 de romane, 24 de piese de teatru şi un număr imposibil de numărat de articole de presă. După romanele sale au fost realizate 160 de ecranizări, mai multe decât după orice alt autor din lume.

În anii ’20 unul dintre editorii lui Wallace pretindea că un sfert dintre cărțile citite în Marea Britanie sunt semnate de el.

Este foarte celebru şi astăzi pentru faptul că este co-creatorul lui King Kong – el a conceput primul decupaj şi acțiunea filmului, precum şi nuvela „King Kong” (1933) atribuită lui Wallace împreună cu Draycott Dell. De asemenea, este celebru pentru povestirile detectivului J.G. Reader, pentru seria „Cei patru justițiari” şi pentru personajul său nemuritor Green Archer.

Are o viață personală extrem de agitată. Fiu rezultat din legătura nelegitimă a doi artişti londonezi este adoptat de un negustor de peşte. Trăieşte în sărăcie şi nu reuşeşte să-şi termine studiile. Cu tenacitate, obține să fie trimis în Africa de Sud de unde transmite corespondențe de război. În 1905 îşi fondează propria editură la care publică „Cei patru justițiari”. Romanul este apreciat de public, dar financiar este un dezastru.

Seria „Cei patru justițiari” a fost gândită pentru trei romane, dar până la sfârşitul vieții sale, Wallace a scris 5 cărți având aceste personaje. În România, primul volum din serie, „Dreptate fără lege” a apărut la Crime Scene Publishing, având numărul 13, la începutul anului 2009. Cea de-a doua, „Consiliul Justiției” (Crime Scene nr. 20) în octombrie 2009. Cea de-a treia, „Justițiarii din Cordoba” în iulie 2010. Cea de-a patra „Legea celor patru justițiari” în octombrie 2010.

Coperta cărților este gândită unitar folosindu-se simbolul grafic al metroului londonez, cu titlul fiecărui roman tipărit în locul în care ar fi trebuit să se afle numele stației.

Partea I
— 32 —

CAPITOLUL 1

Firma lui Oberzohn

520 lire. Căutăm urgent asistentă de laborator, tânără, fără experiență anterioară, dar cu studii de fizică şi chimie anorganică (elementară). Întâietate vor avea cele care fac parte din familii care au avut contact cu lumea ştiinței.

Aşteptăm să ne scrieți la căsuța poştală 9754, Daily Megaphone. Pentru persoanele invitate la interviu, deplasarea va fi plătită pentru orice distanță de până la 240 de kilometri de Londra.

Un bun prieten a trimis una dintre edițiile ziarului care conținea acest anunț la Ferma Heavytree şi l-a încercuit cu un creion albastru. Mirabelle Leicester a găsit ziarul pe hol când s-a întors după ce a dat de mâncare la găini şi a crezut că fusese trimis de agentul imobiliar Alington, care tot timpul îi atrăgea atenția asupra anunțurilor date de cei care doreau să cumpere ferme ieftine. Era un obicei al lui. Mirabelle avea senzația că Alington nu era extrem de fericit cu prezența ei acolo şi era nerăbdător să o înlocuiască cu un proprietar mai puțin lovit de sărăcie.

Deschise ziarul cu degetele pline de praf direct la secțiunea de anunțuri, cu mintea la agent. Privirea i se opri direct la secțiunea de cumpărări. Erau nenumărați „domni dornici să cumpere o fermă mică într-o zonă bună”, dar niciunul nu-i atrase atenția. Se întreba de ce Alington, care

era atât de zgârcit, dăduse banii pe plic şi pe timbru, când privirea îi căzu asupra paragrafului încercuit.

— Ura! spuse Mirabelle, cu buzele ei roşii deschise de uimire.

Mătuşa Alma îşi ridică ochii mirată din clasorul în care îşi ţinea tăieturile din ziare şi tresări când Mirabelle năvăli în cameră.

— Zici că-s eu! spuse ea teatral şi arată cu degetul spre anunţ. Sunt tânără, nu am niciun fel de experienţă, am diplomă, iar tata a avut ceva legături cu lumea ştiinţifică. Şi, fii atentă Alma, suntem şi la 240 de kilometri de Londra!

— O doamne, zise mătuşa Alma, o femeie a cărei apariţie costelivă şi înfricoşătoare îi făcea să încremenească pe toţi comercianţii şi muncitorii de la fermă, deşi femeia nu ar fi fost în stare să omoare nici măcar o muscă.

— Nu-i aşa că-i grozav? Asta ne rezolvă toate problemele. Îi lăsăm ferma lui Mark, ne mutăm în apartamentul din Bloomsbury... Ne permitem chiar şi să mergem la teatru o dată sau de două ori pe săptămână...

Alma citea deja anunţul pentru a două oară.

— Pare în regulă, spuse un pic reticentă, dar să ştii că nu mă încântă foarte tare ideea că trebuie să munceşti, draga mea. Scumpul tău tată...

— M-ar fi luat pe sus în oraş şi aş fi avut slujba până diseară, spuse Mirabelle hotărâtă.

Alma nu părea însă atât de sigură. Londra era plină de capcane şi ticăloşi care zăceau pe aleile şi pasajele ei întunecate. Ea una nu mersese niciodată la Londra de bună voie.

— Am fost la Londra cu ani în urmă, când acei patru oribili justiţiari făceau legea, draga mea, spuse, iar Mirabelle, care o iubea cu adevărat, ascultă din nou aceeaşi poveste repetată la nesfârşit. Terorizau Londra.

Nu mai puteai să ieşi pe stradă şi să fii sigur că te întorci viu acasă... Şi când te gândeşti că au fost grațiați! Uite, asta înseamnă să încurajezi fărădelegea.

— Draga mea, spuse Mirabelle (asta era replica ei de fiecare dată când asculta povestirea) nu erau nici pe departe infractori. Erau oameni bogați care şi-au sacrificat viața tocmai ca să-i pedepsească pe cei certați cu legea. Au fost grațiați pentru munca de spionaj pe care au făcut-o în timpul războiului – unul dintre ei chiar a lucrat timp de trei luni în Ministerul german de război – şi, mai mult decât atât, nici vorba să fi fost patru, erau numai trei. Mi-ar fi plăcut să-i întâlnesc, cred că erau adorabili.

Când mătuşa Alma se strâmbă, devenea de-a dreptul hidoasă. Mirabelle îi evită privirea.

— În orice caz, nu sunt la Londra acum, aşa că vei putea să dormi liniştită nopțile.

— Dar şarpele? întrebă domnişoara Alma Goddard amenințător.

Acum, dacă era ceva de care nimeni dintre cei care îşi plănuiau o vizită la Londra nu avea nicio dorință să i se reamintească, acel lucru era şarpele. Şase milioane de oameni se ridicau din pat dimineața, deschideau ziarele şi căutau noi ştiri despre şarpe. Optsprezece cotidiane nu ratau nicio zi pentru a le spune cititorilor lor că toată panica era o copilărie şi, în acelaşi timp, publicau comentarii asupra tendințelor nevrotice ale timpurilor. Pe de altă parte, la intervale regulate, apăreau, de asemenea, articole pline de detalii despre black mamba[1], despre obiceiurile sale, despre cât de periculos era, şi păstrau un număr mare de reporteri „pe subiect”.

---

[1] Black mamba – varietate de şarpe, cel mai lung şarpe veninos african.

Black mamba, cel mai otrăvitor şarpe african, scăpase de la Zoo într-o noapte ceţoasă şi rece de martie. Iar însuşi acest fapt ar fi trebuit să însemne sfârşitul lui – un paragraf de trei rânduri, urmat, a doua zi, de un alt paragraf de trei rânduri care ar fi detaliat cum şarpele a fost găsit mort pe pământul înghețat – niciun mamba nu putea să supravieţuiască sub temperatura de 23 de grade Celsius. Numai că al doilea paragraf nu a fost publicat niciodată. Pe 2 aprilie un polițist găsise un om chircit lângă o intrare în Orme Place. Se descoperi că era un binecunoscut şi bogat brocker numit Emmett. Era mort. Pe fața lui umflată s-au găsit două răni ca nişte mici puncte, iar eminentul om de ştiință chemat la fața locului a opinat că nefericitul murise în urma muşcăturii unui şarpe. Un şarpe extrem de otrăvitor. Noaptea fusese friguroasă. Omul fusese la teatru singur. Şoferul lui declarase că îşi lăsase stăpânul în cea mai bună dispoziție la intrarea în casă. Cheia descoperită în mâna mortului arăta că bărbatul fusese atacat chiar înainte ca maşina să plece. Când afacerile sale au fost investigate ulterior, s-a descoperit că era falit. Mari sume de bani fuseseră retrase din contul său cu şase luni înainte să moară.

Londra abia îşi revenise din oroare când şarpele lovi din nou. De data aceasta, în plină stradă, iar victimă fusese o ființă umilă, deşi nu în totalitate nevinovată. Un fost condamnat, pe nume Sirk, un individ fără adăpost, a fost văzut de către un îngrijitor prăbuşindu-se lângă statuia lui Ahile în Hyde Park. Până când îngrijitorul a ajuns la el, Sirk murise. Nu era nicio urmă de şarpe, nu era nimeni lângă el. De data asta şarpele îşi muşcase victimă de încheietură – două răni micuțe, ca două puncte, se puteau zări una lângă alta.

După o lună se înregistră cea de-a treia victimă. Era vorba despre un funcționar de la Banca Angliei, un om distins, care a fost văzut căzând pe linia de metrou.

Fiind transportat la spital, s-a constatat că, din nou, cauza morții fusese muşcătura unui şarpe.

Aşa că, şarpele a devenit imaginea fricii de zi cu zi, iar faima sa sinistră se răspândise până departe, ajungând chiar şi la ferma Heavytree.

— Prostii, spuse Mirabelle dar avu, totuşi, un tremur.

Alma, aş vrea să nu mai ții prostiile astea în clasor.

— Fac parte din viață, spuse Alma serioasă, după care schimbă subiectul şi o întrebă când îşi face programarea pentru interviu.

Fata zâmbi.

— O să începem chiar acum şi o să trimitem o scrisoare pentru această slujbă, spuse ea practică.

O oră mai târziu îl interceptă pe poştaşul satului şi îi înmână scrisoarea.

Iar astfel începu aventura care avea să atragă, ca într-un vârtej, atâtea vieți şi averi, ajungând să-i aducă pe cei trei justițiari aproape de pieire şi care urma ca, într-o bună zi, să transforme inima Londrei într-un adevărat câmp de bătălie.

După două zile de la trimiterea scrisorii apăru şi răspunsul, surprinzător de personal şi, în unele locuri, extrem de ciudat scris. Exista şi o scuză pentru asta: pe antetul hârtiei scria Oberzohn & Smitts – comercianți şi exportatori.

În a treia zi, Mirabelle Leicester coborî dintr-un autobuz în City Road şi intră într-o clădire cu o uşă banală. Un şofer curios care o văzu intrând o luă la întrebări:

— Mă scuzați, sunteți cumva doamna Carter?

— Nu, spuse Mirabelle şi se prezentă.

— Dar nu sunteți doamna aceea din Hereford, nu locuiți cu mama dumneavoastră în Telford Park...?

Omul era atât de agitat, încât insistența lui nu o enerva. Era clar că trebuia să se întâlnească cu o necunoscută şi îi era frică să nu o rateze.

— Greşiți, eu locuiesc la ferma Heavytree, Daynham, împreună cu mătuşa mea.

— Numele ei este Carter?

Ea râse.

— Domnişoara Alma Goddard... Acum sunteți mulțumit?

— Înseamnă că nu sunteți doamna, domnişoară. Eu o aştept pe ea să o conduc.

Şoferul se retrase scuzându-se.

Fata aşteptă într-o anticameră vreo zece minute, până când tânărul palid, cu părul țeapăn şi cu nişte ochelari imenşi, fără ramă, se întoarse. Fața lui era mare, lipsită de expresie şi bolnăvicioasă. Mirabelle remarcă faptul că toți oamenii pe care îi văzuse în biroul acela păreau la fel. Nişte indivizi masivi, care păreau că fuseseră întrerupți dintr-o treabă extrem de urgentă, ca să-i rezolve ei fleacurile. Erau nişte bărbați aproape muți care o priveau solemn prin lentile groase şi dădeau din cap exact aşa cum le cerea momentul. Se aştepta să vadă mulți străini în birourile Oberzohn & Smitts; nemți, îşi imaginase, şi fusese surprinsă să descopere, mai târziu, că atât ambii acționari, cât şi personalul erau suedezi.

Tânărul palid, perfect integrat în peisaj, nu scoase niciun sunet. Îi făcu semn cu o mişcare bruscă a capului şi Mirabelle intră într-o cameră mai mare, unde o duzină de bărbați stăteau la o altă duzină de birouri şi scriau îndrăciți, în timp ce nasul abia le ieşea dintre cărțile şi foile asupra cărora erau atât de concentrați. Nimeni nu îi aruncă vreo privire când trecu prin portița care-l separa pe şef de restul personalului. Între cele două ferestre, atârnată pe perete,

stătea o hartă a Africii plină de pete mari, verzi. Într-un colț al camerei erau depozitați o droaie de colți de fildeş, fiecare purtând câte o etichetă.

Pe un pervaz trona modelul unui vapor cu aburi, iar pe celălalt o figurină a unui idol barbar, sculptată în lemn.

Tânărul se opri în fața unei uşi mari de lemn de trandafir şi ciocăni, iar când o voce gravă răspunse, împinse uşa şi îi făcu loc să treacă. Era o cameră gigantică – acesta era cuvântul cel mai potrivit care-i trecu prin minte – iar mărimea camerei era accentuată de absența aproape completă a mobilierului. O masă de scris din abanos, două scaune mici şi un dulap lung şi îngust, fixat într-o nişă, erau singurele piese de mobilier pe care o puteai vedea. Pereții înalți erau acoperiți cu tapet auriu. Patru căpriori roşii strălucitori tăiau tavanul negru iar podeaua era acoperită în totalitate cu un covor mov închis. Deasupra şemineului părea că se află o hartă rulată – un şnur fin cobora din dreptul cornişei şi se termina cu un ciucure, aflat la îndemână.

Camera, atât de lipsită de personalitate, era ca o viziune ciudată pentru Mirabelle, care rămase împietrită, holbându-se din tavan până-n podea, până când observă semnele pe care i le făcea ghidul său. Înaintă către bărbatul care stătea lângă focul mic ce ardea în şemineul argintiu.

Era înalt şi cărunt. Primul lucru pe care l-a observat a fost fruntea lui incredibil de înaltă. Avea o față lungă şi bolnăvicioasă şi, mai de aproape, văzu că era acoperită de nenumărate riduri şi cute. Crezu că are cam cinzeci de ani, dar când începu să vorbească îşi dădu seama că e mult mai bătrân de atât.

— Domnişoara Mirabelle Leicester?

Engleza lui nu era chiar perfectă: rostea ciudat cuvintele şi era uşor sâsâit.

— Vă rog luați loc, sunt doctorul Eruc Oberzohn. Nu sunt german. Îi admir pe nemți, dar eu sunt suedez.

Mă credeți?

Ea râse, iar când Mirabelle râdea, bărbații mai puțin susceptibili decât doctorul Eruc Oberzohn, uitau de orice altceva. Nu era foarte înaltă, dar greutatea şi figură ei simetrică o făceau să pară aşa. Fața şi ochii ei de un gri deschis aveau ceva din aerul de țară. Părea desprinsă din livezile în care florile de măr zac ca nişte troiene de zăpadă pe ramurile goale. Avea soare de aprilie în ochi, iar sub tălpile ei se aşternea catifeaua primăvăratică a ierbii.

Însă pentru doctorul Oberzohn, Mirabelle era o fată într-un banal costum albastru. El observă că purta o pălăriuță cu borul drept, care-i încadra fața până la nivelul sprâncenelor arcuite. Un german ar fi remarcat acele lucruri, pentru că ei sunt nişte sentimentali fără speranță. Dar doctorul nu era german şi, mai mult decât atât, ura sentimentalismele.

— Vreți să luați loc? Aveți pregătire ştiințifică?

Mirabelle aprobă din cap.

— Nu, nu am, spuse ruşinată, dar am luat examenele la materiile pe care le-ați menționat în anunț.

— Tatăl dumneavoastră a fost om de ştiință?

Dădu din cap cu seriozitate.

— Dar nu vreun mare savant, spuse el sentențios.

De altfel, Anglia şi America nu pot produce astfel de oameni. Nici nu vreau să aud de toți Kelvinii, Edisonii şi Newtonii voştri. Erau superficiali, plictisitori şi greoi – nu aveau nicio sclipire.

Mirabelle fusese luată cam repede şi cam tare, dar, în acelaşi timp, se simțea amuzată. Pledoaria lui calmă, în care îi desființa pe toți acei savanți slăviți de întreaga lume academică, părea, totuşi, extrem de sinceră.

— Povestiți-mi acum despre dumneavoastră. Se aşeză în scaunul cu spătar înalt de la micuțul birou.

— Nu am mare lucru să vă spun despre mine, doctore Oberzohn. Locuiesc cu mătuşa mea la ferma Heavytree din Gloucester şi avem un apartament în Doughty Court. Mătuşă mea şi cu mine avem un venit mic şi... cred că asta e cam tot.

— Continuați, vă rog, ceru el ferm. Spuneți-mi ce ați simțit când ați primit răspunsul meu, vreau să vă cunosc gândurile. Aşa îmi creez eu părerile; aşa am şi făcut o avere uriaşă. Analizând mintea oamenilor.

Se aşteptase la multe teste; o examinare ştiințifică, o probă la maşina de scris (de asta se temea cel mai mult), dar nu şi-ar fi imaginat că totul se va transforma într-un experiment psihanalitic.

— Pot să va spun doar că am fost surprinsă. Buzele ei strânse ar fi trebuit să-i spună multe, dacă ar fi fost un atât de fin cunoscător al minții umane după cum pretindea. Normal, salariul mi se pare foarte bun – zece lire pe săptămâna sunt atât de mulți bani încât mă gândesc că nu sunt atât de pregătită să-i merit.

— Sunteți calificată. Vocea lui aspră deveni şi mai stridentă pe măsură ce încerca să o convingă de asta.

Am nevoie de o asistentă la laborator. Sunteți calificată – ezită puțin, după care continuă – pentru că aveți asemenea părinți. De asemenea, şi iar ezită pentru o fracțiune de secundă, pentru educația pe care ați primit-o. Îndatoririle dumitale vor începe foarte repede.

Întinse o mână lungă şi subțire spre uşa din colțul camerei. Vei începe chiar acum.

Fața lui lungă, fruntea înaltă şi aproape grotescă, nasul borcănat, gura strâmbă, păreau să se potrivească împreună doar atunci când vorbea. Într-o clipă, fruntea lui atât de plină de cute şi riduri, devenea, ca prin minune, acoperită

de o piele foarte întinsă. Vârful nasului urca şi cobora la fiecare vorbă pe care o rostea, doar ochii lui mici şi adânci rămâneau nemişcați, fără să clipească. Mai văzuse şi înainte ochi ca aceştia, căprui şi afectați. Oare de ce îi aminteau? Ultimele sale cuvinte aproape că o făcură să intre în panică.

— Nu, nu pot să încep de azi, răspunse ea agitată.

— Acum sau niciodată, răspunse doctorul cu un aer neclintit.

Era într-o mare dilemă. Salariul era mai mult decât ce visase şi avea nevoie de el. Ferma abia mai reuşea să supravieţuiască, având în vedere că Alma nu era cel mai bun administrator. Veniturile deveneau din ce în ce mai mici. Anul trecut, compania în care îşi investise toată averea, nu avusese cele mai bune rezultate şi trebuise să renunțe la vacanța ei din Elveția.

— Am să încep acum, spuse ea strângând din dinți.

— Foarte bine. Asta îmi doresc şi eu.

Încă vorbea cu ea de parcă în cameră ar fi fost o întreagă adunare de oameni. Se ridică de pe scaun, deschise uşița şi intrară într-o cameră mai mică. Mai văzuse laboratoare în viața ei, dar niciunul atât de echipat ca acesta: rafturi peste rafturi cu vase de porțelan alb şi eprubete al căror conținut era gravat în sticlă. Mai era acolo o banchetă, care se întindea pe întreaga lungime a camerei, plină de aparate de toate felurile aranjate în ordine. În mijlocul camerei trona o masă mare de sticlă, iar aici, într-o vitrină, erau înşirate instrumente delicate, de la balanțe care puteau să cântărească chiar şi un fir de nisip, până la maşini electrice atât de complicate încât Mirabellei i se tăie respirația când le văzu.

— Ce trebuie să fac eu aici? întreba speriată.

Totul era atât de nou, de frumos, era sigură de pe acum că va scăpa unul din mojarele acelea frumoase pe jos...

Toate orele de la şcoală păreau să fi dispărut din mintea ei, lăsând în urmă un gol imens.

— Vei reuşi. Ciudat, pe moment, doctorul păru la fel de încurcat ca şi fata. Mai întâi cantitățile. În fiecare borcan sau sticlă este o cantitate. Cât? Cine ştie? Ultima laborantă a fost extrem de neglijentă, de-a dreptul proastă. Nu ținea nicio socoteală. Uneori caut ceva şi numai găsesc nimic, totul a dispărut. Ceea ce este extrem de regretabil.

— Aşadar vreți să fac stocul? întrebă ea uşurată de simplitatea sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

Erau nenumărate cântare şi balanțe. Ultimele stăteau în linie, ca un pluton de soldați aşezați după mărime.

Totul era foarte nou, foarte curat. Se simțea un miros de vopsea uscată, ca şi cum locul ar fi fost proaspăt renovat.

— Asta e tot, spuse bărbatul cu fața lungă. Băgă mâna în buzunarul hainei sale de lucru şi scoase de acolo un portofel mare. Îi întinse două bancnote noi.

Zece lire, te plătesc în avans, un singur lucru mai vreau să ştiu. Mătuşă ta. E la Londra?

Mirabelle dădu din cap.

— Nu, e la țara, am crezut că mă întorc la prânz înapoi şi dacă totul ar fi mers bine, am fi revenit în oraş mâine.

El strânse din buzele lui subțiri. Ea se uită fascinată la imensa lui frunte muncită de gânduri.

— Ar fi o mare problemă pentru ea dacă tu ai rămâne la Londra în noaptea asta, nu-i aşa?

Ea zâmbi şi dădu din cap.

— Nu, am să stau în apartament. Am stat de multe ori singură acolo, dar nici măcar nu cred că va fi nevoie de asta. Am să-i telegrafiez să vină încoace cu primul tren.

— Aşteaptă. Ridică solemn o mână şi se repezi în camera lui. Reveni cu un teanc de formulare pentru telegraf. Scrie-i o telegramă, un funcționar o va expedia chiar acum.

Recunoscătoare, luă formularul şi scrise noutățile.

— Mulțumesc.

Doctorul Oberzohn făcu o plecăciune, se îndreptă spre uşă, se înclină din nou şi închise uşa după el.

Din fericire pentru ea, Mirabelle nu încercă să deschidă uşa. Dacă ar fi făcut-o, ar fi descoperit că era încuiată. Iar în ceea ce priveşte telegrama pe care tocmai o scrisese, aceasta se transformase deja într-un vălătuc de cenuşă în şemineul doctorului Oberzohn.

CAPITOLUL 2
Cei trei justiţiari din strada Curzon

Pe strada Curzon la numărul 233 se afla o casă mică. Nici chiar cel mai entuziast agent imobiliar din lume, dacă ar fi avut măcar o vagă intenție de a-şi salva sufletul, nu ar fi putut să-i descrie altfel dimensiunile.

Poate că ar fi fost în stare să brodeze pe marginea ornamentelor ca nişte mici bijuterii arhitectonice, sau ar fi putut să se refere, cu reverență, la valoarea ei istorică, şi chiar să vorbească fără să mintă despre instalațiile de încălzire centrală şi electricitate, dar, dacă omul nostru ar fi un individ onest, atunci ar trebui să se exprime foarte clar asupra clădirii de la numărul 233, ca despre un imobil de mici dimensiuni.

Casa era flancată de două reşedințe moderne, îmbrăcate în piatră, cu uşi de metal şi sticlă care aruncau noaptea dâre de lumină. Amândouă întreceau cu multe etaje acoperişul modest al casei vecine, iar numărul 233 părea ca un om mic de statură zdrobit de mulțime şi incapabil să scape. În înfățişarea blajină a fațadei se întrezărea iluzia unei calme resemnări şi smerenii.

Pentru acea porțiune din strada Curzon unde se afla, casa era o ofensă şi, în toate sensurile, mai puțin cel legal, o

pacoste. Un judecător înțelept, care primise o petiție din partea proprietarilor vecini, mari latifundiari şi alții, de aceeaşi teapă, refuzase să emită hotărârea judecătorească pentru care aceştia pledaseră, prin care „numitului George Manfred să i se interzică dreptul de a desfăşura o afacere, aceea intitulată Agenția de Detectivi Triunghiul, situată la sus-numitul număr 233 pe strada Curzon, în City of Westminster, comitatul Middlesex”.

Într-o explicație care ocupase o treime de coloană în ziarul The Times, judecătorul emisese o aserțiune prin care statua că detectivul privat este mai degrabă un profesionist decât un om de afaceri, afirmație care a fost şi va fi disputată, până la sfârşitul timpului.

Prin urmare micul triunghi argintiu rămăsese fixat pe uşă şi a continuat să-şi primească clienții, puțini la număr, iar pentru că era mai degrabă tentat să-i accepte doar pe aceia care îi ofereau ocazia să-şi pună în valoare geniul.

Un bărbat înalt, izbitor de frumos, cu o figură de patrician şi umeri de atlet, le atrase atenția celor de pe strada Curzon drept un individ extrem de bine îmbrăcat în orice situație. Era o reclamă vie pentru un croitor de pe strada Hannover, unul atât de la modă încât probabil că ar fi murit de oroare numai la gândul oricărui fel de reclamă. Din maşinile oprite prin intersecțiile aglomerate, oamenii se uitau cu ochi mari pe geamul limuzinei sale şi, văzându-i profilul sculptural şi figura virilă, se gândeau că este vreun specialist de pe strada Harley[2]. Foarte puțin oameni îl cunoşteau în societate. Doctorul Elver, chirurgul de la Scotland Yard, venea din când în când pe strada Curzon pentru a-şi etala părerile sale fantastice despre şarpe şi aparițiile acestuia, timp în care George Manfred şi prietenii lui ascultau în

---

[2] Stradă din Londra, recunoscută încă din secolul al XVIII-lea pentru abundența de cabinete private de medicină şi chirurgie.

tăcere fără să-i ofere vreo urmă de ajutor. Dar, în afara lui Elver şi a unui foarte secretos comisar adjunct de poliție, care apărea în momente bizare să fumeze o pipă şi să-şi aducă aminte de vremurile de demult, vizitatorii erau puțini şi la distanțe mari de timp.

Şoferul şi valetul său era o figură cu mult mai cunoscută decât el însuşi. În grajdurile unde îşi parca maşina era strigat „Fulger”, iar lumea era, în general, de acord că bărbatul cu fața mică şi ochi pasionali, va avea, mai devreme sau mai târziu, soarta tuturor şoferilor care iau virajele pe două roți la 90 de km/h.

Câțiva dintre criticii săi cei mai înverşunați întâlniseră uriaşul automobil Spanz în trafic, iar tonul reproşurilor fusese mai calm sau, dimpotrivă, violent, în funcție de gradul de frică pe care li-l imprimase întâlnirea respectivă.

Erau puțini cei care îl cunoşteau pe majordomul domnului Manfred, un străin cu sprâncenele întunecate, mai degrabă voinic şi, întrucâtva, melancolic. Era un bărbat care vorbea foarte puțin, chiar şi cu bucătarul şi cele două menajere care veneau în fiecare dimineață la ora opt şi părăseau casa după-amiază la şase fix, pentru că domnul Manfred cina, de obicei, în oraş.

Apărea numai în cele mai importante ziare şi, de cele mai multe ori, nu în nume propriu; nu acorda niciun interviu fără o programare anterioară, aşa că vizită domnului Sam Barberton era destul de ciudată.

Barberton bătu la uşă chiar în momentul în care menajerele plecau şi, pentru că acestea nu ştiau foarte multe despre Manfred şi obiceiurile sale, decât că-i plac ouăle şi spanacul la micul dejun, îl lăsară să intre în hol unde îl găsi pe majordomul taciturn, scos intempestiv din camera lui.

Vizitatorul era un tip scund şi îndesat, cu o față de culoarea cărămizii şi un cap care era, deopotrivă, gri şi chel.

Îmbrăcămintea şi modul în care vorbea erau, de asemenea, necioplite. Majordomul îi observă pantofii cu talpă groasă, la modă, din piele neprelucrată, parțial decolorați de soare.

— Aş vrea să vorbesc cu şeful Triunghiului, spuse cu o voce sonoră, şi, strecurându-şi mâna în buzunarul vestei, scoase o tăietură de ziar soioasă.

Majordomul o luă fără să scoată o vorbă. Era o tăietură din Cape Times – ar fi recunoscut-o după caracterul literelor şi după aranjarea în pagină, chiar dacă pe spatele ei n-ar fi fost tipărită o notiță despre un târg de la biserica din Wynberg. Majordomul studia asemenea lucruri.

— Îmi pare rău dar nu aveți cum să vă întâlniți cu domnul Manfred fără o programare, spuse. Vocea şi manierele sale erau cel puțin neaşteptate pentru un individ atât de impunător.

— E obligatoriu să-l întâlnesc, chiar dacă trebuie să stau aici toată noaptea, replică încăpățânat bărbatul şi, pentru a-şi sublinia intenția, se trânti în fotoliul din hol.

Niciun muşchi nu tresări pe fața majordomului. Era absolut imposibil să-ți dai seama dacă era nervos sau amuzat.

— Am tăietura asta dintr-un ziar pe care l-am găsit pe vasul Benguella – tocmai a tras la mal la Tilbury, azi dimineață – şi am venit direct aici. Nici prin cap nu mi-a trecut că o să ajung aici, eu doar vroiam să fie cinstit față de toată lumea implicată. Portughezul ăla cu nume de trabuc – Villa, ăsta e! — mi-a zis că n-are niciun rost să mă duc la Londra, când totul se poate aranja la bordul vasului. Al dracului metis! Doamne, mai bine faci afaceri cu boşimanii! Boşimanii sunt civilizați, uitați-vă aici!

Până când majordomul să-şi dea seama ce se-ntâmplă, individul îşi scoase unul dintre pantofii săi hidoşi. Nu purta niciun fel de ciorapi, aşa că-şi ridică talpa piciorului gol,

astfel încât să fie văzută. Carnea era arsă şi formase multe cute roşii, iar majordomul înțelese cauza.

— Portughezul naibii! spuse vizitatorul concis, în timp ce-şi încălța pantoful. Nu-i negru, e portughez, e metis, mă rog. M-au ars ca să mă facă să vorbesc şi m-ar fi şi omorât dacă nu apărea unul dintre negustorii ăia americani nervoşi, plin de arme. El m-a adus în oraş.

— Unde s-a întâmplat asta? întrebă majordomul.

— La Mosamodes. Am coborât pe țărm să văd ce-i pe-acolo, ca ultimul prost. Eram pe un vas de-al lui Woerman[3] care mergea la Borna. Căpitanul, un alb, m-a avertizat.

— Şi ce vroiau să afle de la dumneavoastră?

Individul îi aruncă o privire suspicioasă celui care-l chestiona.

— Dumneata eşti şeful? întrebă el răstit.

— Nu, eu sunt doar majordomul domnului Manfred.

Pe cine să anunț?

— Barberton. Domnul Samuel Barberton. Spune-i că vreau să găsească anumite lucruri, cum ar fi adresa unei tinere domnişoare care poartă numele de Mirabelle Leicester. Şi-o să-i dezvălui încă un lucru şefului dumitale. Portughezul s-a îmbătat într-o noapte şi s-a scăpat despre ascunzătoarea pe care o au în Anglia.

Arată ca o casă dar, e de fapt, o fortăreață. Acolo s-a dus...

Nu, nu era beat. Aplecându-se să ridice un fir de praf imaginar, majordomul ajunse aproape de vizitatorul său şi simți o puternică aromă de tutun, dar nici urmă de alcool.

— Vă rog tare mult să aşteptați, spuse şi dispăru în susul scărilor.

---

[3] Companie de comerț germană, faimoasă încă de acum două secole (n. Trad.).

Nu trecu mult timp până când se întoarse la parter şi îi făcu lui Barberton un semn să-l urmeze. Vizitatorul fu introdus într-o cameră din fața casei, o cămăruță care părea şi mai mică din cauza draperiei lungi de catifea gri, care atârna în spatele biroului stil empire lângă care stătea Manfred.

— Dânsul este domnul Barberton, sir, spuse majordomul, făcu o plecăciune, apoi ieşi, închizând uşa după el.

— Vă rog să luați loc, domnule Barberton. Îi indică un scaun şi se aşeză la rândul lui. Majordomul meu mi-a spus că aveți o istorie extrem de interesantă pe care doriți să mi-o povestiți. Sunteți din Cape Town?

— Nu. Nu-s de acolo, spuse Barberton. N-am fost niciodată la Cape Town.

Bărbatul din spatele biroului clătină din cap.

— Şi acum, dacă ați dori să începeți...

— N-am de gând să vă spun prea multe, veni răspunsul surprinzător de brutal. Nu prea merge să-i spun unui străin ceea ce nu i-am spus nici lui Elijah Washington, iar el mi-a salvat viața.

Manfred nu lăsă să se vadă niciun resentiment față de această atitudine. Fuseseră mulți clienți care, chiar în acea cameră, dovediseră aceeaşi reținere în a-l accepta drept confident. Totuşi, în minte i se strecurase gândul că acest individ, spre deosebire de restul, ar putea să rămână pe poziții până la sfârşit. Era curios să descopere adevăratul motiv al vizitei. Barberton îşi trase scaunul mai aproape de birou şi îşi sprijini coatele de margine.

— Uite care-i treaba, domnule Cum-te-cheamă. Există un anumit secret, care nu-mi aparține, dar care face o grămadă de bani. Domnul Elijah Washington ştia chestia asta şi a încercat să mă stoarcă de informații, iar Villa a tocmit o gaşcă de nelegiuiți ca să-mi ardă picioarele, dar eu n-am suflat încă vreo vorbă. Ceea ce vreau eu să faci dumneata

este să o găseşti pe domnişoara Mirabelle Leicester. Şi vreau să se întâmple repede, pentru că nu mai sunt decât vreo două săptămâni până când cealaltă gaşcă o să devină activă, dacă mă-nțelegi. Sunt convins că Villa i-a anunțat deja şi, din câte zice el, sunt puşi pe fapte mari.

Domnul Manfred se lăsă uşor pe spate în scaun, cu un licăr de amuzament în ochi.

— Deci să-nțeleg că dumneata vrei ca noi s-o găsim pe domnişoara Leicester?

Omul aprobă energic din cap.

— Ai cea mai vagă idee unde am putea să o găsim?

Are vreo rudă în Anglia?

— Habar n-am, îl întrerupse bărbatul. Tot ce ştiu e că trăieşte pe undeva pe aici şi că tatăl ei a murit acum trei ani, pe 29 mai. Notează-ți asta: a murit în Anglia, pe 29 mai.

Asta era o informație utilă care va face mai uşoară căutarea, gândi Manfred.

— Şi-o să-mi spuneți şi despre fortăreață, nu-i aşa?

Spuse el şi-şi ridică privirea din notițe.

Barberton ezită.

— Intenționam să fac asta, admise el, dar acum nu mai sunt atât de sigur, până când nu o găsiți pe domnişoara Leicester. Şi, nu uitați, bătu el în masă ca să-şi întărească spusele, sunt puşi pe fapte mari!

— Cine sunt puşi? replică Manfred binedispus. Ştia multe găşti, şi se întreba dacă nu era vorba despre vreuna dintre cele care tocmai îi treceau prin minte.

— Gaşca despre care vorbesc, spuse Barberton care vorbea cu mare prudență, cântărindu-şi atent fiecare cuvânt, de frică să nu scape fără voie vreo informație despre prețiosul lui secret.

Se părea că ajunseseră la finalul cererilor sale, pentru că Barberton se ridică şi rămase în picioare, într-o postură puțin ciudată, scormonindu-se prin buzunare.

— N-aveți nimic de plătit, spuse Manfred ghicindu-i intenția. Poate că, după ce o vom găsi pe domnişoara Leicester, o să vă cerem să ne decontați cheltuielile.

— Îmi pot permite să vă plătesc... începu individul.

— Iar eu îmi pot permite să vă aştept, replică el, cu un nou licăr de amuzament în privire.

Şi totuşi, domnul Barberton nu se urni din loc.

— Mai e ceva ce aş dori să vă rog. Ştiți tot ce se-ntâmplă prin țară?

— Ei, nu chiar totul, spuse celălalt, pe un ton de o seriozitate perfectă.

— Ați auzit de cei patru justițiari?

Fusese o întrebare neaşteptată. Manfred se aplecă în față, ca şi cum n-ar fi auzit bine.

— Cei patru...?

— Cei patru justițiari, trei, de fapt. Tare mi-aş dori să intru în legătură cu indivizii ăştia.

Manfred clătină din cap.

— Cred c-am auzit de ei, spuse.

— Se pare că acum sunt pe undeva prin Anglia. Au fost grațiați. Am văzut chestia asta în Cape Times, ziarul din care am rupt anunțul.

— Ultima dată când am aflat ceva despre ei erau în Spania, zise Manfred şi înconjurând masa şi deschizând uşa. De ce vreți să intrați în legătură cu ei?

— Pentru că, spuse Barberton impresionat, găştii îi e frică de ei, uite d'aia.

Manfred îşi conduse vizitatorul pe hol.

— Ați omis o informație foarte importantă pe care trebuie să mi-o spuneți, replică el zâmbind, dar nu intenționez să vă las să plecați fără să o aflu. Unde locuiți?

— La hotelul Petworth, pe strada Norfolk.

Barberton coborî scările, iar majordomul îl aşteptă jos, să-l conducă spre ieşire. Domnul Barberton, având o

oarecare idee despre faptul că aşa ceva era în obiceiurile din casele aristocratice, îi strecură acestuia o monedă de argint în palmă. Individul cu tenul închis murmură nişte mulțumiri, plecăciunea sa fu o ideea mai adâncă, iar atitudinea doar cât un capăt de ață mai respectuoasă.

Închise şi încuie uşa de la intrare şi se îndreptă încet pe scări către birou. Manfred stătea la masa stil empire, aprinzându-şi o țigară. Şoferul-valet ieşi de după draperiile gri şi se aşeză pe scaunul pe care tocmai îl eliberase Barberton.

— Mi-a dat o jumătate de coroană – e generos tipul, spuse Poiccart, majordomul. Îmi place de el, George.

— Mi-aş fi dorit să-i văd picioarele, spuse şoferul, al cărui nume real era Leon Gonsalez. Continuă cu regret în glas: Se trage din West Sussex şi are o istorie de demență în familie. Parietalul stâng este uşor tras înapoi şi are fața asimetrică.

— Săracul de el, murmură Manfred, aruncând un nor de fum spre tavan. E o întreagă aventură să-ți prezinte omul vreun prieten, Leon.

— Din fericire, tu n-ai prieteni, replică Gonsalez şi se întinse să-şi ia o țigară din cutia aurită care stătea deschisă pe masă. Ei, ce crezi despre misterul domnului Barberton.

George Manfred clătină din cap.

— A fost evaziv şi incoerent, în încercarea lui de a fi diplomat. Dar care-i treaba cu misterul tău, Leon? Ai fost plecat aproape toată ziua... Ai găsit vreo soluție?

Gonsalez aprobă din cap.

— Lui Barberton îi e frică de ceva, spuse Poiccart, analizând încet şi sigur pe sine. Avea un pistol între pantaloni şi vestă, n-ai observat?

George încuviință.

— Întrebarea e cine sau ce e gaşca? Întrebarea numărul doi este unde şi cine e domnişoara Mirabelle Leicester?

Întrebarea numărul trei e de ce i-au ars tălpile lui Barberton?... Şi cam asta-i tot.

Figura ascuțită a lui Gonsalez străpunse norul de fum.

— Vă pot răspunde la aproape toate şi mai propun două, spuse. Mirabelle Leicester s-a angajat astăzi la Oberzohn – laborantă!

George Manfred se încruntă.

— Laborator? Habar n-aveam că are aşa ceva.

— Nici n-a avut, până acum trei zile. A fost echipat în 72 de ore de către o echipă de experți care au lucrat zi şi noapte. Costul instalării a fost de 16.000 lire şi a apărut pentru că Oberzohn avea nevoie de un motiv ca să o angajeze pe Mirabelle Leicester. M-ai trimis să elucidez ciudatul anunț care ne-a lăsat cu gura căscată luni. E bine, am rezolvat chestiunea asta. Anunțul a fost conceput special pentru a o aduce pe domnişoara Leicester în stabilimentul lui Oberzohn. Am fost cu toții de acord, atunci când am descoperit cine comandase anunțul, că Oberzohn pregătea ceva. I-am ținut biroul sub observație timp de două zile, iar ea a fost singura candidată la postul respectiv – scrisoarea ei a fost singura care a primit un răspuns. Oberzohn a luat prânzul cu ea la Ritz-Cariton, iar ea va dormi diseară în piața Chester.

Liniştea fu spartă de Poiccart.

— Şi care e întrebarea pe care vrei să ne-o propui?

Întrebă el calm.

— Cred că ştiu, interveni Manfred şi dădu din cap.

Întrebarea este: câte zile va mai avea de trăit domnul Samuel Barberton?

— Exact, spuse Gonsalez satisfăcut. Începi să înțelegi felul în care gândeşte Oberzohn.

CAPITOLUL 3

Vendetta

Bărbatul care intrase de dimineață neanunțat în biroul doctorului Oberzohn părea scos din paginile ultimului catalog de modă. Pentru cei avizați, era ceea s-ar fi numit, ultimul răcnet. Mănuşile de culoarea lămâii, pantofii care-ți luau ochii, eleganta pălărie de mătase, batista frumos aranjată, ar fi fost remarcate chiar şi la Ascot Paddock, în ziua cupei. Arăta bine şi era extrem de elegant cu mustața fină şi cu monoclu. Oamenii care nu-l înghițeau pe căpitanul Monty Newton – şi nu erau puțini – ar fi spus despre el că-şi dorea să întruchipeze plăsmuirile unei menajere despre un ofițer la paradă. Nu spuneau asta în gura mare pentru că Newton era un tip pe care mai degrabă ți l-ai fi dorit ca prieten, decât ca duşman. Avea bani, o proprietate la țară, o casă în Piața Chester şi o colecție de maşini. Era membru în mai multe cluburi de seamă, iar calitatea aceasta nu îi fusese pusă niciodată în discuție, fără să i se ofere scuza participării în război. Nimeni nu ştia cum îşi făcuse banii sau, dacă îi moştenise, de la cine. Dădea petreceri extravagante, juca bine cărți şi avea şi un noroc chior, mai ales când era gazdă şi ținea banca, după una dintre cinele uimitoare pe care le oferea la reşedința sa din Piața Chester.

— Bună dimineața, Oberzohn, ce face Smitts? Era gluma lui favorită, pentru că Smitts nu era acolo şi, nu mai fusese vreun Smitts în firmă încă din ’96.

Doctorul, care cerceta cu atenție telegrama pe care o scria, îşi ridică privirea către el.

— Bună dimineața, căpitane. Newton se opri în spatele lui şi citi mesajul pe care îl scria. Era adresat domnişoarei Alma Goddard, ferma Heavytree, Daynham, Gloscester iar texul suna cam aşa:

Am situația sub control. Nu pot reveni prompt la noapte.

Dorm la apartamentul nostru drăguț din Doughty Court. Nu veni până nu trimit după tine. Domnişoara Mirabelle Leicester.

— E aici, nu-i aşa? întrebă căpitanul Newton aruncând o privire către uşa laboratorului. Doar n-ai de gând să trimiți telegrama aşa? Domnişoara Mirabelle Leicester!

Revenire promptă! S-ar prinde într-o secundă! Cine e Alma Goddard?

— Mătuşa, spuse Oberzohn. Oricum, nu intenționam să o expediez până nu o vedeai şi tu. Engleza mea e prea corectă.

Îi făcu loc căpitanului Newton, care luă o coală din vraful de hârtii pe care îşi aranjase tacticos pălăria de mătase şi mănuşile. Newton se aşeză pe scaun, îşi aranjă pantalonii imaculați, rupse formularul şi scrise sub adresă:

Am primit slujba. Ura! Nu te obosi să vii încoace până nu mă aranjez. Am să dorm ca de obicei la apartament. Prea ocupată să scriu. Păstrează-mi corespondența. Mirabelle.

— Abia asta pare reală, spuse căpitanul Newton, admirându-şi opera cu mândrie. Dă-i drumul.

Se ridică şi îşi întinse picioarele în fața focului.

— Cea mai grea parte va fi să o convingem pe domniță să vină în Piața Chester.

— Căsuța mea... începu Oberzohn.

— O să o sperie de moarte, spuse Newton cu un râs zgomotos. Maghernița aia! Nu, ori Piața Chester, ori nimic. Am să o trimit pe Joan sau pe una dintre fete să vină încoace la prânz să se împrietenească cu ea. Când ajunge Benguella?

— La prânz. Individul şi-a rezervat prin radio o cameră la hotelul Petworth.

— Strada Norfolk... hmm! Unul dintre oameni tăi îl poate aştepta şi poate sta cu ochii pe el... Lisa? Ar fi şi mai bine. Gunoiul ăla ar scoate tot din el pentru o femeie. Oricum, nu cred că a mai văzut vreo femeie albă de ceva ani. Ar trebui

să-l concediez! pe Villa – e o bestie nenorocită. Evident că individul e acum de pază.

— Villa e cel mai bun om pe care îl am pe coastă, lătră Oberzohn. Nimic nu-i atingea orgoliul său uriaş mai mult decât aluziile la calitățile sale organizatorice.

— Cum merge comerțul? Căpitanul Newton scoase din buzunarul vestei un port-țigaret din abanos, pescui o tabacheră subțire de platină şi îşi aprinse țigara dintr-o singură mişcare.

— Rele. Când doctorul Oberzohn era nervos, pronunția lui avea de suferit. N-avem parte decât de cheltuieli.

Oberzohn & Smitts făcuse o avere cu ceva ani în urmă din vânzarea de alcool sintetic. Erau, printre altele, neguțători de coastă. Cumpărau cauciuc şi fildeş, plătind cu haine şi alcool. Vindeau arme în secret, organizau războaie între triburi pentru propriul profit şi finanțaseră cel puțin două revoluții portugheze. Odată cu creşterea averii, afacerile lor se extinseseră. Tot mai multe arme veneau din Belgia şi Franța către revoluționari kurzi, generali chinezi ambițioşi sau politicieni sud-americani care plănuiau să-şi pună în practică convingerile politice. Nu există țară în lumea asta care să nu fi găzduit un agent Oberzohn & Smitts, iar agenții puteau fi extrem de costisitori. Acum, însă, lumea devenise alarmant de liniştită şi de împăciuitoare. O revoluție fusese înăbuşită în Venezuela, iar Oberzohn şi Smitts nu fusese plătită pentru două încărcături de arme letale comandate de un general care, la două zile după ce transportul fusese descărcat, ajunsese cu spatele la zid şi fusese ciuruit de gloanțele soldaților guvernamentali împotriva cărora se răsculase.

— Dar asta nu contează, dădu Oberzohn din mână ca şi cum ar fi alungat neplăcerile comerțului din viața lui. Asta va avea succes şi apoi o să-i bine pedepsesc...

— O să-i pedepseşti bine, îl corectă puristul Newton, mângâindu-şi mustața. Nu pune adverbul înainte, Eruc...

E prostesc. Te mai gândeşti la Manfred, Gonsalez şi Poiccart? Ignoră-i! Nu înseamnă nimic.

— Nimic! răgi doctorul, iar fața lui bolnăvicioasă se umflă de furie. Să-i las în pace, asta spui? Şi cu fratele meu din ceruri, sfânt martir, cum rămâne...

Înşfăcă ciucurele argintiu de deasupra şemineului şi dădu drumul nu unei hărți, aşa cum se putea crede, ci unei imagini. Fusese pictată după o fotografie de către un artist specializat în afişele de prost gust care atârnau deasupra tuturor tarabelor de la bâlci. În decorul camerei, mâzgălitura aceea cădea ca nuca-n perete.

Totuşi, pentru doctorul Oberzohn era mai frumoasă decât capodoperele de la Prado. Un portret în mărime naturală al unui bărbat îmbrăcat în haine de lucru. Stătea într-o poziție pe care doar fotografii amatori o pot considera grațioasă. Fața lui mare, stilizată de artist, era brutală şi tâmpă. Buzele stacojii schițau un zâmbet imbecil. Într-o mână ținea un sul de hârtie, în cealaltă o pălărie Derby, care nu intra cu totul în tablou.

— Fratele meu, zise doctorul Oberzohn sugrumat de emoție. Sfântul meu Adolph... asasinat! De aşa-zişii trei justițiari... O, fratele meu!

— Foarte interesant, şopti căpitanul Newton, care nici măcar nu se obosise să ridice privirea. Aruncă scrumul țigării în şemineu şi nu mai spuse nimic. Adolph Oberzohn fusese, cu siguranță, împuşcat mortal de Leon Gonsalez: nu era nicio îndoială asupra acestui fapt. Că Adolph, la acel moment, încerca să obțină nişte profituri frumuşele dintr-un târg dubios între statele europene şi cele sud americane, acesta era un aspect al problemei şi mai puțin discutabil. Mai fusese şi o fată la mijloc: Leon îl urmărise până la Porto Rico, unde se întâlniseră în cafeneaua Şapte Virtuți. Adolph

era un ucigaş antrenat, aşa că a scos primul pistolul – şi a fost tot primul care a murit. Aceasta era povestea lui Adolph Oberzohn: povestea fetei pe care Leon Gonsalez o adusese înapoi în Europa îşi are locul în altă parte. Ea se îndrăgostise de salvatorul ei, chestie care l-a speriat de moarte pe acesta din urmă.

Doctorul Oberzohn lăsă portretul să se ruleze înapoi, îşi şterse nasul şi îşi înlătură lacrimile din ochi.

— Da, foarte trist, într-adevăr foarte trist, spuse căpitanul vesel. Şi cu fata asta, care-i povestea? Vreau ca lucrurile să decurgă uşor, mă înțelegi, Eruc? Scoate-ți din minte gândacii aia de justițiari – au ieşit la pensie.

Când un bărbat se umileşte să conducă o agenție de detectivi, e clar că e ieşit de pe piață. Dacă dau vreun semn că încep să se ocupe de lucruri care nu-i privesc, îi rezolvăm ştiințific, ai înțeles? Ştiințific!

Râse până aproape să se sufoce de gluma lui bună.

Era evident că Newton nu depindea în niciun fel de Oberzohn & Smitts. Chiar dacă nu era partenerul cel mai puternic, oricum el domina acea zonă unde altă dată fusese în inferioritate. Iar acest lucru i se datora în mare măsură morții lui Adolph. Nu regretase niciodată dispariția individului acela de prost gust.

— Am s-o trimit pe una dintre fete să aibă grijă de duduie, după-amiază. Unde e carnețelul pe care îți scrii mesajele?

Doctorul deschise sertarul şi scoase un carnețel.

Newton luă un creion şi scrise: „Către Mirabelle Leicester.

Îmi pare rău că nu pot veni diseară. Nu dormi singură în apartament. I-am scris lui Joan Newton să aibă grijă de tine la noapte. Te va suna – Alma.”

— Gata, spuse căpitanul întinzând carnețelul. Mesajul ăsta a venit la prânz. Toate telegramele spre Oberzohn vin telefonic, să nu uiți asta!

— Ce creatură ingenioasă eşti, admirația doctorului Oberzohn nu mai cunoştea limite.

— Scoate-o la masă şi, după prânz, dă-i mesajul. La patru o trimit pe Joan sau pe una dintre fete. O cină selectă. Mâine la birou, uşor, uşurel. Dar dacă grăbeşti planurile astea, toată schema o să se ducă de râpă.

Se mai uită încă o dată spre uşă.

— Bănuiesc că nu o să iasă pe uşă, nu? Al dracului de ciudat ar fi dacă o să iasă şi o să-l vadă pe fratele domnişoarei Newton.

— Am încuiat uşă, spuse doctorul Oberzohn cu mândrie.

Atitudinea lui Newton se schimbă într-o secundă. Fața i se înroşi de furie.

— Eşti un idiot. Descuie uşa după ce plec şi las-o aşa! Vrei să o sperii?

— Am vrut să preîntâmpin orice neplăcere, răspunse suedezul făcând o față lungă.

— Fă cum îți spun!

Căpitanul Newton îşi puse mănuşile, îşi aranjă pălăria cu ajutorul unei oglinjoare fixate în baston şi dispăru din încăpere.

— Ce creatură ingenioasă, murmură doctorul Oberzohn din nou, şi se îndreptă spre laborator să o invite pe surprinsa Mirabelle la prânz.

CAPITOLUL 4
Muşcătura şarpelui

Restaurantul mare, cu atmosfera sa de lux şi bogăție, era aproape apăsător. Mesele aglomerate, luminile blânde, nonşalanța şi îndemânarea chelnerilor erau impresionante. Când noul ei şef îi spusese că acesta era obiceiul său, să ia masa de prânz împreună cu asistenta lui, „pentru că n-am

vreme să discut chestiunile legate de muncă”, ea acceptase destul de incomodată de situație. Ştia puține despre eticheta de la birou, dar simțea că nu era tocmai normal ca directorii să-şi scoată secretarele la Ritz-Cariton, un loc pe cât de scump, pe atât de monden şi dedicat plăcerilor. Iar, pentru stăpânirea de sine de care ea trebuia să dea dovadă, faptul că însoțitorul ei era un punct de atracție pentru toți cei care-l zăreau, n-a adus nimic bun în plus. În clipa în care intrară în restaurant, veselii petrecăreți uitară de farfuriile lor şi se întorseseră să se zgâiască la omul cu înfățişarea extraordinară şi cu fruntea înaltă.

La o masă mică văzu un bărbat a cărui față îi părea extrem de familiară. O figură ascuțită, cu ochi nerăbdători şi amuzați. Unde îl mai văzuse? Apoi îşi aminti: şoferul semăna cu el, bărbatul care o urmărise în holul de la Oberzohn când ajunsese în acea dimineață. Era absurd, bineînțeles, omul de la masă făcea parte din altă clasă socială, o categorie pentru care prânzul la Ritz-Cariton era un lucru firesc. Şi, totuşi, asemănarea era izbitoare.

Se simți uşurată când masa se încheie. Doctorul Oberzohn nu vorbise nimic legat de muncă. De fapt, nu spusese nimic, ba, mai mult, îşi petrecuse tot timpul înghițind cantități enorme de mâncare. Oberzohn era extrem de preocupat de ceea ce avea în farfurie, în timp ce Mirabelle mânca zgomotos, noroc cu orchestra care cânta în salon. Ea se înroşi în încercarea de a-şi înăbuşi un hohot de râs gândindu-se la asta şi, apoi, se simți mai puțin stânjenită.

Nu fu rostit niciun cuvânt în timp ce maşina gonea prin oraş. Doctorul era afundat în gândurile sale şi o ignoră. Singurul comentariu asupra prânzului pe care-l făcuse Oberzohn, se auzise în timp ce părăseau hotelul şi fusese un mormăit de nemulțumire şi dezgust legat de prepararea cafelei englezeşti. O lăsă să se întoarcă la cântărit şi la

măsurat, fără să aibă vreo curiozitate legată de progresele pe care le făcea.

Iar apoi veni surpriza după-amiezii, care urmă telegramei neaşteptate de la mătuşa ei. Fata tocmai măsura un praf urât mirositor când, în cameră, intră o tânără delicată şi frumos îmbrăcată. Fața mică, încadrată de o ploaie de bucle castanii, era toată numai zâmbet:

— Tu eşti Mirabelle Leicester, nu-i aşa? Eu sunt Joan Newton... Mătuşa ta mi-a telegrafiat să te caut.

— O cunoşti pe mătuşa mea? întrebă Mirabelle uimită.

Nu o auzise niciodată pe Alma vorbind despre Newtoni, dar, mă rog, Alma avea în fond tot felul de ciudățenii.

Mirabelle s-ar fi aşteptat mai degrabă la o doamnă de vârstă mijlocie. Era de-a dreptul uimitor că mătuşa Alma avea asemenea gen de cunoştințe.

— O, da, o ştiu pe Alma foarte bine, replică vizitatoarea. Bineînțeles, n-am mai văzut-o de când eram mică, dar e o drăguță.

Îşi roti privirea prin laborator, extrem de curioasă.

— Nu miroase prea frumos aici, spuse strâmbând din nas. Cum îți place de bătrânul doctor, domnul Oberzohn?

— Îl cunoşti? întrebă Mirabelle, uimită definitiv de posibilitatea acestei ultime coincidențe.

— Fratele meu îl cunoaşte – noi doi locuim împreună, iar el ştie pe toată lumea. Un om de lume trebuie să o facă, nu-i aşa, fată?

Om de lume era o expresie care o călca pe nervi. În plus, Mirabelle nu era genul „fată”. Combinația de expresii de prost gust o făcură să-şi privească interlocutoarea cu mai multă atenție.

Joan Newton era îmbrăcată frumos dar nu bine. Era ceva ciudat la ea... Dacă Mirabelle ar fi avut şcoala vieții, şi-ar fi putut da seama că fata fusese îmbrăcată pentru a jucă rolul unei doamne de către cineva care nu avea o imagine foarte

clară despre noțiunea asta. Nu-l cunoştea pe căpitanul Newton, altfel şi-ar fi dat seama foarte repede că el este în spatele şmecheriei.

— Am să te duc înapoi în Piața Chester, după ce domnul Oberzohn – comic numele asta, nu? — termină cu tine. Monty a insistat să vin cu Rolls-ul. Monty e fratele meu şi e genul clasic.

Mirabelle se întrebă dacă „genul clasic” însemna faptul că respectivului îi plăceau poeții greci sau dacă era pasionat de muzica de operă. Joan, care era chiar numele ei adevărat, nu vroia să spună altceva decât că are clasă; era unul dintre cuvintele ei favorite; altul era morbid.

O jumătate de oră mai târziu, curiosul şofer călca accelerația şi îndrepta maşina pe urmele Rolls-ului, întrebându-se ce avea Mirabelle Leicester în comun cu Joan Alice Murphy, o ființă care adusese atât de mulți tineri bogați la masa de joc din frumosul salon al căpitanului Newton unde mizele creşteau până la cer, iar căpitanul avea un asemenea noroc fenomenal.

— Poftim, spuse Gonsalez mulțumit. Am făcut o treabă bună azi. Oberzohn s-a întors în vizuina lui ca să pună la cale noi revoluții, iar domnişoara Mirabelle Leicester poate fi găsită în Piață Chester la nr. 307. Acum, întrebarea e ce facem să-i salvăm valoroasă viață a domnului Sam Barberton?

Manfred arăta îngrijorat.

— Nu-mi prea place că fata trebuie să rămână peste noapte în casa lui Newton.

— Şi-atunci, de ce o laşi acolo? întrebă Poiccart în felul său greoi.

— Corect, mormăi Leon.

George Manfred îşi verifică ceasul.

— Evident, primul pe care îl vom vizita este prietenul nostru Barberton. Dacă îl convingem să petreacă seara cu noi, restul e floare la ureche.

Telefonul sună ascuțit, iar Leon monopoliză aparatul.

— Gloucester? Da. Acoperi receptorul cu mâna. Mi-am permis să o rog pe domnişoara Alma Goddard să mă sune – i-am descoperit adresa astăzi de dimineață; Ferma Heavytree, Daynham, lângă Gloucester. Da, da, domnul Johnson la telefon. Aş vrea să-i transmit un mesaj domnişoarei Leicester... A, nu este acasă? Leon ascultă atent şi, după câteva minute, spuse: mulțumesc foarte mult. Stă la Doughty Court? V-a scris o telegramă, a nimic important... Eu... sunt fostul ei profesor de ştiințe şi am văzut un anunț... L-a văzut şi ea, nu-i aşa?

Puse jos receptorul.

— Nimic important pe partea asta. Fata a transmis că e încântată de noua ei slujbă. Mătuşa nu vine încoace până când ea nu se instalează, iar Mirabelle doarme la Doughty Court.

— Mda, e un loc foarte frumos, spuse Manfred. După vizita domnului Barberton, n-ar trebui să fiu surprins dacă ea nu va dormi acolo până la urmă.

Hotelul Petworth de pe strada Norfolk era un loc preferat de vizitatorii străini, mai ales de către cei sud-africani. Recepționistul credea că domnul Barberton era ieşit, portarul era sigur de asta.

— A plecat spre chei, a spus că-i place să privească răul înainte de a se înnopta, îi informă confidentul tuturor vizitatorilor.

Manfred urcă în maşină alături de Leon, Poiccart ieşea rareori, în schimb stătea acasă punând cap la cap piesele din puzzle-ul de viață care trebuia să-şi găsească soluția pe strada Curzon. Era cel mai tare strateg, chiar şi Scotland Yard-ul îl rugase să examineze câteva dintre cazurile sale.

— Pe chei? Manfred privi către cerul albastru rozaliu.

Soarele coborâse deja, dar era încă lumină. Dacă ar fi fost mai întuneric, m-aş fi îngrijorat... Opreşte, uite-l pe doctorul Elver.

Micuțul chirurg al poliției, care trecuse pe lângă ei salutându-i vesel, făcu cale întoarsă.

— Uite-i şi pe copiii legii – era în firea lui să dramatizeze – spre ce misiuni de răzbunare v-ați mai îndreptat de data asta?

— Căutăm un anume Barberton, să-l invităm la cină, răspunse Manfred întinzând mâna.

— Îmi sună cunoscut. Are ceva particularități de care să-mi aduc aminte?

— Are tălpile arse, răspunse Leon prompt. Dacă vrei să afli cum fac rost de informații de la cei care nu vor să le ofere agențiile de informații de pe coasta Africii, vino cu noi.

Elver ezită. Era un om ars de soarele Indiei şi nu-l interesa mai nimic din ceea ce se petrecea în afara muncii sale.

— Merg cu voi, spuse, urcând în maşină. Şi, dacă Barberton nu apare, mă invitați pe mine la cină. Vă ascult cu plăcere. Nu ştii niciodată destule despre mintea unui criminal. Iar viața a devenit plictisitoare de când şarpele n-a mai muşcat pe nimeni.

Maşina o luă înspre Podul Blackfriars şi Manfred continuă să scruteze trotuarul. Nu era nicio urmă de Barberton şi îl rugă pe Leon să întoarcă. Trecură pe sub podul Waterloo şi erau aproape de Acul Cleopatrei când Gonsalez îl văzu pe cel pe care îl căutau.

Stătea sprijinit de parapet, iar capul îi era aplecat în față, ca şi cum ar fi fost cu totul absorbit de mişcarea valurilor. Maşina opri lângă un polițist care supraveghea zona cu atenție. Ofițerul îl recunoscu pe chirurgul de la Poliție şi salută.

— Nu-l înțeleg pe individul ăla, domnule. E în poziția asta de zece minute. Stau cu ochii pe el, mie-mi miroase a sinucidere.

Manfred se apropie de bărbat şi, deodată îi văzu fața. Era încremenită, avea ochii larg deschişi, iar tenul devenise cărămiziu.

— Elver! Leon!

În timp ce Leon țâşni din maşină, Manfred îi atinse umărul bărbatului şi acesta căzu pe asfalt. Într-o secundă, doctorul era în genunchi lângă silueta inertă.

— Mort, spuse scurt. Doamne Dumnezeule!

Arătă spre gât, unde se zărea o pată roşie.

— Ce-i asta? întrebă Manfred blocat.

— Şarpele! replică doctorul.

CAPITOLUL 5
Femeia de aur

Şi astfel, se dovedi că Barberton murise sub ochii polițistului, în plin centrul Londrei.

— Da, domnule, l-am ținut sub observație un sfert de oră. L-am văzut plimbându-se singur de-a lungul cheiului, admirând peisajul cu mult înainte de a se opri aici.

— S-a apropiat cineva de el, a vorbit cu cineva?

Întrebă doctorul Elver.

— Nu, domnule, a stat singur. Aş putea să jur că nimeni nu s-a apropiat la mai puțin de doi metri de el.

E adevărat, lumea trecea încolo şi încoace, dar am stat cu ochii pe el tot timpul şi n-am văzut vreun bărbat sau vreo femeie apropiindu-se de el.

Un al doilea polițist apăru la locul faptei şi fu trimis la Scotland Yard cu maşina lui Manfred ca să aducă

ambulanța şi o trupă de polițişti care să țină sub control mulțimea adunată.

Vehiculele se întoarseră în acelaşi timp, iar cei doi prieteni urmăriră cum trupul demn de milă fu pus pe o targă şi aşteptară până când maşina vopsită în alb dispăru cu trista ei încărcătură. Apoi se întoarseră la maşina lor.

Gonsalez se urcă la volan, iar George se aşeză lângă el. Nu rostiră niciun cuvânt până pe strada Curzon.

Manfred intră singur, în timp ce însoțitorul său parcă maşina în garaj. Când se întoarse, îi găsi pe Poiccart şi pe George adânciți în discuții.

— Ai avut dreptate, Raymond. Leon Gonsalez îşi dădu jos haina şi o aruncă pe un scaun. Acurateța previziunilor tale e de-a dreptul deprimantă. Tot aştept cu sufletul la gură vreo greşeală şi tot nu se întâmplă.

Asta mă enervează rău! Ai spus că şarpele va reapărea şi şarpele a apărut. O, clarvăzătorule, nu faci o profeție şi pentru mine?

Fața lui Poiccart era îngândurată, iar ochii lui închişi la culoare erau aproape ascunşi de sprâncenele stufoase, care coborau şi mai mult atunci când se încrunta.

— Nu trebuie să fii clarvăzător ca să-ți dai seama că legătura noastră cu Barberton va trimite şarpele către strada Curzon, replică el. Să fi fost Gurther? Sau Pfeiffer?

Manfred se gândi.

— Cred că Pfeiffer a fost. El e cel echilibrat dintre cei doi. Gurther are furtuni în creier, el e nevroticul. Şi biciul ăla cu nouă cozi al tău, Leon, nu l-a ajutat să fie mai stabil mental. Pfeiffer a fost, sunt sigur.

— Mda, şi eu bănuiesc că biciul l-a destabilizat puțin, spuse Leon. Se tot gândise la lucrul ăsta de parcă ar fi fost ceva la care merită să reflecteze. Gurther e un fel de Jekyll şi Hyde, doar că nu are nicio parte bună. E greu de crezut, atunci când îl vezi cum se afundă fără vlagă în fotoliul său

de la operă, că acest tânăr desăvârşit nu-şi schimbă lenjeria mai des de o dată pe lună şi că tremură atunci când aude zgomotul apei în baie. Asta sună de parcă ar fi posedat de diavol. Țin minte un caz din ’99... Dar v-am întrerupt cu ceva?

— Ce ai de gând să faci, Leon? întrebă George Manfred.

— Împotriva şarpelui? Leon ridică din umeri. Mă gândeam să aplicăm vechea tactică militară împotriva raidurilor cu Zeppeline; sau măsurile de siguranță pe care şi le iau fermierii împotriva roiurilor de viespi. Nu poți să-i bagi mâna în gât lui vespa vulgaris şi să-i smulgi acul cu anestezic. Îi distrugi cuibul, sau, în cazul Zeppelinelor, le bombardezi hangarul. În ceea ce mă priveşte, nu mi-a fost niciodată frică să trec în lumea de dincolo, în niciun fel, dar recunosc că sufăr de o angoasă copilărească în legătură cu muşcăturile de şarpe.

Fața saturniană a lui Poiccart păru să zâmbească pentru o clipă.

— N-ai nicio problemă să-mi furi ideile, spuse sec, iar celălalt râse pe tăcute.

Manfred scrută camera cu mâinile la spate, ținând o țigară egipteană între buze.

— E un tren care pleacă din Paddington spre Gloucester la 10:45. Poți să-i telegrafiezi domnişoarei Goddard la ferma Heavytree şi să o rogi să te aştepte acolo cu un taxi? După asta, vreau ca doi oameni să stea de pază la fermă zi şi noapte.

Poiccart deschise sertarul biroului şi scoase de acolo un carnețel. Răsfoi paginile şi spuse:

— E-n regulă. Gordon, Williams, Thompson şi Elfred se pot ocupă de asta în Gloucester. Au mai lucrat pentru noi şi sunt de încredere.

Manfred dădu din cap.

— Trimite-le instrucțiunile în scris. Mă întreb cine o să se ocupe de cazul Barberton? Dacă e Meadows, e bine, pot să lucrez cu el. Dacă e vorba de Arbuthnot va trebui să facem rost de informații prin metodele noastre.

— Sună-l pe Elver, sugeră Leon şi George trase telefonul către el.

Dură câteva minute până reuşi să dea de doctorul Elver, dar află, spre uşurarea lui, că inspectorul Meadows preluase cazul.

— Vine spre tine, îi spuse Elver. De altfel, şeful era aici când am ajuns şi l-a rugat în mod special pe Meadows să se consulte cu tine. Va fi o adevărată nebunie cu crima asta la Ministerul de Interne. Reuşisem să-i convingem pe toți că morțile astea misterioase nu se vor mai repeta şi că şarpele a dispărut pentru totdeauna.

Manfred mai întrebă câteva lucruri după care închise telefonul.

— Sunt îngrijorați din cauza populației. Nu ştii niciodată ce vor face masele în astfel de situații. Dar aş paria că englezii reacționează în acelaşi fel, iar guvernele, în general, urăsc mulțimile inteligente. Asta l-ar putea costa slujba, pe ministru, bietul de el! El, care s-a dat peste cap să rezolve problema...

Un strigăt ascuțit de pe stradă îl făcu să se întoarcă şi să zâmbească.

— Ziarele de seară au şi preluat-o, evident. Zici că s-a întâmplat în fața uşii lor.

— Dar de ce? întreba Poiccart. Ce făcuse Barberton atât de grav?

— Prima lui abatere, spuse Leon prompt, fără să-l aştepte pe Manfred să răspundă, a fost să plece în căutarea domnişoarei Mirabelle Leicester. A doua, şi cea mai gravă, a fost să se consulte cu noi. Era un om mort încă de când ne-a părăsit casa.

Sunetul slab al soneriei îl făcu pe Poiccart să coboare în hol şi să primească un bărbat de vârstă mijlocie, unul dintre cei mai buni criminalişti pe care Scotland Yard-ul îl avusese de treizeci de ani încoace. Bărbatul cu faţă mică, blond-roşcat şi care purta un pince-nez părea un actor. Mai vizitase Curzon Street şi înainte, iar acum fu întâmpinat cu simpatie. Trecu rapid peste formalităţi şi ajunse la scopul vizitei sale, iar Manfred îi spuse, pe scurt, ce se întâmplase în timpul discuţiei cu Barberton.

— Mirabelle Leicester este... începu Manfred.

— Angajata lui Oberzohn, ştiu, veni replica surprinzătoare. A sosit de dimineaţă la Londra şi a primit slujba de laborantă. Nu aveam idee că Oberzohn &

Smitts au un laborator.

— Nu aveau până acum câteva zile, îl întrerupse Leon. Laboratorul a fost aranjat special pentru ea.

Meadows dădu din cap şi se întoarse către Manfred.

— Nu ţi-a spus nimic? De ce voia să se întâlnească cu domnişoara Leicester?

George dădu din cap.

— A fost foarte rezervat în legătură cu acest subiect.

— A venit pe Benguella, nu-i aşa? spuse Meadows luând notiţe. Ar trebui să aflăm ceva de pe vasul ăla înainte să dea drumul echipajului. Dacă nici la bordul unui vas nu mai vorbeşti, atunci e clar că nu vorbeşti niciodată. Poate măcar găsim ceva în lucrurile lui. Vii cu mine, Manfred?

— Vin cu plăcere, spuse George grav. Poate chiar te ajut puţin. Sper că nu ai obiecţii dacă voi interpreta în felul meu propriu ceea ce urmează să vedem? Şi dacă mă laşi să am secretele mele.

Meadows zâmbi.

— Desigur. Vei avea dreptul la secretul tău.

Un taxi îi lasă la hotelul Petworth de pe strada Norfolk. Câteva minute mai târziu erau în camera pe care Barberton

o rezervase, dar nu mai apucase să o folosească. Cufărul lui era încă închis, haina atârna în spatele uşii. Într-un colț al camerei era o geantă îndesată şi bine legată, care conținea, aşa cum au descoperit ulterior, o pelerină de ploaie uzată, două pături roase şi o pernă împreună cu un scaun rabatabil care şi el purta, la rândul lui, semne de folosință îndelungată. Acesta fusese obiectul cercetărilor lor preliminare.

Încuietoarea cufărului cedă la cea de-a treia cheie pe care detectivul o încercă. În afară de câteva schimburi şi două costume, dintre care unul era nou şi avea încă eticheta de la un magazin din St. Paul de Loanda, în cufăr nu mai era nimic important. Doar un plic plin de hârtii pe care le-au sortat una câte una pe pat.

Barberton era cu siguranță un om foarte meticulos, îşi păstrase toate chitanțele de la hotel şi scrisese pe spate comentarii legate de condițiile de cazare de acolo. Era un hotel în Lobuo care era plin de paraziți. Mai era un altul în Mossamedes despre care scrisese: „şobolanii mi-au mâncat o cizmă. Proprietarul nu a dorit să plătească despăgubiri. Am luat trei prosoape şi o față de pernă.”

— Un justițiar în embrion, spuse Meadows sec.

Manfred zâmbi.

Pe spatele unei chitanțe era o coloană de cifre: 126, 1315, 107, 1712, cam 24, etc. Înaintea unora dintre aceste numere apărea cuvântul „cam”, iar Manfred observă că, invariabil, această particulă apărea doar lângă numerele mari. Înaintea lui 107 era un semn îngroşat cu creionul.

Între hârtii mai erau tot felul de chitanțe. În St. Paul cumpărase un pistol automat şi muniție. Pistolul lipsea din cufăr.

— I l-am găsit în buzunar, spuse Meadows scurt.

Tipul ăsta se aştepta la ceva necazuri şi avea tot dreptul, dacă e adevărat ce se spune, că l-au torturat la Mosamodes.

— Moss-AM-o-dees, îi corectă Manfred pronunția.

Aproape că era maniac să corecteze numele locurilor pronunțate greşit.

Meadows citi o scrisoare, dând paginile încet.

— E de la sora lui. Trăieşte în Brightlingsea şi nu e nimic special decât... Citi un pasaj cu voce tare: „mulțumesc pentru cărți. Copiii vor fi încântați. Cred că te-ai simțit ca pe vremuri când le-ai scris şi înțeleg cum te-au ajutat să-ți mai treacă timpul. Domnul Lee a trecut pe aici şi a întrebat de tine. E un tip minunat.”

Scrisoarea părea să fi fost scrisă de cineva care frecventase şcoli bune.

— Nu-mi părea ca un om care ar scrie cărți, spuse Meadows, şi continuă să scotocească.

Desfăcu o hartă deteriorată a Angolei. Era mai degrabă la o scară mică, aşa încât cuprindea inclusiv o porțiune din deşertul Kalahari, în sud, iar în nord se vedeau unduirile fluviului Congo.

— Nu-i niciun indiciu de vreun fel sau altul, spuse Meadows îndreptând harta către fereastră ca să o examineze cu şi mai multă atenție. Şi cu asta, cred că am examinat cam tot ce-i pe-aici, dacă nu cumva chestia asta reprezintă ceva.

„Chestia” era împăturită într-o bucată de pânză şi fusese legată de marginile şi de fundul cufărului cu două fâşii de material. Meadows încercă să o desfacă şi fluieră.

— Aur, spuse. Nimic nu poate cântări atât de greu.

În cele din urmă, scoase pachetul, desfăcu ambalajul şi se holbă uimit la obiectul care-i stătea sub ochi. Era un bete african, un nud al unui idol sculptat în lemn, figura unei aborigene.

— Aur? întrebă Manfred neîncrezător, încercând să-l ridice cu două degete. Îl apucă mai bine şi îl examină cu atenție.

Nu era nicio îndoială că era aur şi chiar de bună calitate. Făcu o zgârietură cu unghia la baza statuetei.

Se vedeau urmele unde sculptorul amator tăiase şi cioplise metalul.

Meadows ştia prea bine cât costă aşa ceva: călătorise mult prin Africa şi se oprise în multe porturi.

— N-am mai văzut aşa ceva până acum, spuse el.

Nu pare să fie de dată recentă. Când vezi o chestie ca asta, şi arată spre una dintre ciudățeniile fizice ale figurinei, poți să pui pariu că a fost făcută acum cel puțin două sute de ani, şi poate chiar şi mai devreme de-atât. Nativii din centrul şi vestul Africii nu au mai purtat inele la degetele de la picioare, de exemplu, din zilele Imperiului Roman.

Cântări idolul în mâini.

— Cam vreo zece livre[4], cu alte cuvinte, vreo 800 de lire în aur.

Examină pânza în care statueta fusese învelită şi exclamă:

— Uită-te la asta.

Într-un colț scria cu creionul:

Al doilea raft de sus stânga, a şasea cavernă cu idoli.

Dintr-o dată, Manfred îşi aminti:

— Crezi că putem cântări statueta acum? Sunt curios să văd care-i greutatea ei exactă.

— De ce? întreba Meadows curios, în timp ce sună la recepție.

Însuşi proprietarul, care ştia că poliția face cercetări, răspunse la telefon şi, la cererea detectivului, veni în câteva minute cu o balanță din bucătărie pe care o lăsă pe masă. Murea de curiozitate să afle pentru ce aveau nevoie de acel obiect, dar, din păcate pentru el, inspectorul Meadows nu îl

---

[4] Aproximativ 4,5 kg.

lumină mai mult decât atât şi se postă în mod evident în dreptul uşii, până când proprietarul ieşi.

Luară statueta de sub pânza sub care fusese ascunsă câtă vreme balanța fusese aşezată la locul ei şi puse o greutate pe unul dintre talere.

— 10 livre şi 7 uncii[5], spuse Manfred triumfător.

Ştiam eu că despre asta era vorba!

— Despre ce? întrebă Meadows uimit.

— Uită-te la listă. Manfred găsi chitanța de la hotel cu coloanele de cifre şi arătă către una dintre ele, care avea în dreptul său o cruce neagră.

— 107, spuse Manfred. Ăsta e micuțul nostru, iar explicația e destul de simplă. Barberton a găsit pe undeva o comoară plină de statuete de felul acesteia. A luat-o pe cea mai uşoară. Uită-te la cifre! Le-a cântărit pe toate cu un cântar de mână, dintre acelea care măsoară până la 21 de livre[6]. Ce cântărea peste, le-a aproximat şi a scris „cam” 24, „cam” 22.

Meadows se uită la el pierdut, dar Manfred nu părea dezamăgit. Mintea inteligentă a inspectorului începuse să lucreze.

— Nu jaful a fost mobilul, cufărul e neatins. Şi nici tălpile nu i le-au ars ca să găsească idolul sau comoara: probabil nu ştiau nimic despre toate astea, pentru că ar fi fost foarte uşor să-l jefuiască, sau, dacă ştiau despre statueta lui de aur, au considerat că e o pradă prea puțin importantă ca să se obosească.

Cercetă apartamentul. Pe consola căminului era o fâşie de hârtie maro. O ridică şi o cercetă pe ambele fețe.

---

[5] Aproximativ 4,75 kg.

[6] Aproximativ 9,53 kg.

Nu era nimic pe ea şi o puse la loc. Manfred o luă şi pipăi absent hârtia cu vârful degetelor.

— Singurul lucru care ne mai rămâne de făcut, spuse el analizând camera pentru ultima oară, este să dăm de domnişoara Leicester, spuse Meadows.

Manfred aprobă.

— Ăsta e unul dintre lucruri, spuse încet, al doilea este, bineînțeles, să-l găsim pe Johnny.

— Johnny? întrebă Meadows circumspect. Cine e Johnny?

— Johnny e secretul meu. George Manfred zâmbi. Ai zis că o să am dreptul la unul!

CAPITOLUL 6
În piața Chester

Când Mirabelle Leicester plecă spre Piața Chester, ea simți un amestec de mirare, curiozitate şi stânjeneală.

Cel din urmă sentiment izvora din exuberanța extraordinară a companioanei ei, care, dintr-o dată şi fără vreo justificare reală, îşi asumase rolul de bună prietenă pe care o cunoşti de-o viață. Mirabelle o bănuia pe fată că e actriță, o meserie în care prieteniile de genul acesta nu sunt deloc ciudate. Se întreba de ce mătuşa Alma nu venise în oraş şi, mai mult decât atât, de ce nu ştiuse nimic despre prietenia ei cu Newtonii. Că bătrâna avea secrete față de ea, nu era nicio îndoială, dar nu vedea vreun motiv pentru care să nu-i vorbească despre o familie cu care erau prieteni apropiați şi care puteau să o ajute în oraş.

Avea timp să se gândească la toate astea pentru că Joan Newton vorbea fără oprire, iar dacă se întâmpla să pună vreo întrebare, aceasta ori îşi răspundea singură, ori nu avea nevoie de nicio replică.

Piața Chester, acea demnă pată de culoare din Belgravia, formează o zonă impunătoare. Casa mare, în care fata intrase invitată de un valet, avea un aer de confort luxos care ar fi atras până şi pe cineva mai puțin receptiv la rafinamente decât Mirabelle Leicester.

Intră într-un salon imens, care se întindea de la uşă până în spatele casei, şi nici măcar acolo nu se termina, pentru că, din acel capăt, începea o seră uriaşă şi răcoroasă, înțesată cu flori.

— Monty nu s-a întors încă din oraş, trăncăni Joan în continuare. Dragul de el! E foarte ocupat acum cu toate acțiunile şi cu bursa şi alte lucruri de genul ăsta.

Rostise „cu toate acțiunile şi cu bursa şi alte lucruri de genul ăsta” ca şi cum acestea ar fi fost nişte fenomene care fuseseră inventate doar de alaltăieri, special pentru ca Monty Newton să aibă o ocupație.

— E vreun boom? întrebă Mirabelle zâmbind, dar termenul păru să o zăpăcească pe fată.

— Daa, cred că este. Ştii ce e bursa, draga mea?

Toată lumea care are vreo legătură cu bursa e bogată.

Banii pe care îi fac sunt pur şi simplu nenumărați! Şi banii pot face o fată să se simtă foarte bine... Teatru, petreceri, rochii, perle – de, Monty n-ar sta pe gânduri să-i ofere unei fete de care-i place un şirag de perle.

De fapt, Joan păşea pe nisipuri mişcătoare.

Instrucțiunile fuseseră simple şi la obiect. Du-te la Piața Chester, împrieteneşte-te cu ea şi nu menționa sub nicio formă că îl cunosc pe Oberzohn. Care era scopul pentru care trebuia să o aducă pe Mirabelle aici, ce plănuia Monty, habar n-avea. Aşa că, în acele momente, ea încerca să joace la siguranță, testând terenul, cu trăncăneala ei despre petreceri şi bogății nemăsurate, gândindu-se că asta era ceea ce trebuie să facă. Pentru că ea, precum, de altfel, nu puțini dintre prietenii ei, avea o spaimă uriaşă la gândul că

Monty Newton ar putea să nu fie mulțumit, lucru care, de obicei, lua o formă mai mult decât neplăcută.

Mirabelle râse uşor.

— N-am ştiut că brokerii sunt atât de bogați, spuse ea sec, şi de fapt, pot să te asigur că unii dintre ei chiar nu sunt.

Trecuse cu diplomație peste stângăcia cu perlele pe care Monty le-ar fi dat oricărei fete care i-ar fi plăcut.

Deja, îşi făcuse o imagine clară despre Joan: îşi dădea seama cât de cât despre educația ei, cam cât de mult o ducea capul şi se minuna puțin că un om atât de bine situat social, ca domnul Newton îi permisese surorii lui să intre în înalta societate fără o educație prea solidă.

— Hai să urcăm în camera ta, draga mea, spuse Joan. Am pregătit un apartament drăguț pentru tine, sunt sigură că o să te simți foarte bine. Dă spre stradă, iar dacă te obişnuieşti cu strigătele lăptarilor sunt sigură că o să-ți placă enorm.

Când Mirabelle inspectă apartamentul fu extrem de încântată. Se apropia de descrierile vagi ale lui Joan.

Luxul îi depăşea cele mai îndrăznețe visuri. Admiră patul argintiu, covorul gros, albastru, şi pereții îmbrăcați în mătase. Rămase încremenită în uşa de la micuța baie plină de argint şi sticlă, în care o lumină diafană se reflecta pe pereții de marmură.

— Am să rog să-ți aducă o cană cu ceai, draga mea. Poate vrei să te odihneşti după o zi de muncă la fabrica aia oribilă. Mă întreb cum îl suporți pe Oberzohn, deşi, totuşi, am auzit că e un om simpatic...

Părea nerăbdătoare să plece, iar Mirabelle abia aştepta să rămână singură.

— Când ai chef, te aştept jos, spuse Joan la plecare şi coborî pe scări la timp să se întâlnească cu domnul Newton, care tocmai îi înmâna valetului mănuşile şi pălăria.

— Ei, e aici?

— E aici, spuse Joan care nu părea incomodată de prezența valetului. Monty, e cam prostuță, nu? N-ar face rău nici unei muşte. Care-i planul?

El îşi pieptăna părul în oglinda de pe hol.

— Care-i planul? reluă el, după ce servitorul se retrase, în timp ce intră în salon înaintea ei.

— Faptul că ai adus-o aici, face parte dintr-un plan, nu?

— Nu fi proastă, spuse Monty calm, în timp ce se trânti pe divan şi îşi puse o pernă de mătase la spate.

Şi nici prea curioasă, adăugă. Sper că n-ai speriat-o, nu?

— Asta-i bună, spuse ea indignată.

Joan făcea parte dintre acele femei care vorbeau mult mai sigure pe ele atunci când aveau o oglindă în preajmă. Se privea când vorbea, îşi aranja părul un pic, îşi întorcea capul după cum ştia că-i stă mai bine şi nu s-ar fi uitat în ochii unui bărbat până când întreaga lui atenție nu ar fi fost concentrată asupra ei.

— Speriată! N-a fost într-o aşa casă în viață ei! Cu ce se ocupă, Monty? E dactilografă sau ceva? Nu prea îmi dau seama.

— E o doamnă, atacă Monty. Genul care o să vorbească întotdeauna limbi străine pentru tine.

Ridică din umăr.

— N-am pretins niciodată că aş fi o doamnă, iar ceea ce sunt ți se datorează ție în totalitate, spuse ea, iar reproşul fu mecanic. El mai auzise chestia asta, nu numai de la ea, ci şi de la alte femei aflate în situații similare. Nu cred că e frumos să-mi reamintesti de educația mea, având în vedere câți bani am făcut pentru tine.

— Şi pentru tine, spuse el căscând. Adu-mi un ceai.

— Ai putea să mai spui şi te rog, din când în când, replică ea nervoasă. El zâmbi şi începu să răsfoiască ziarul de seară

fără să-i mai dea vreo atenție. Ceaiul îi fu adus pe o tavă de argint.

— Unde te duci diseară?

Interesul lui pentru programul ei era neobişnuit şi se simți flatată.

— Ştii foarte bine, Monty, unde mă duc diseară. Ai promis că mă duci, reproşă ea. Ai să arăți minunat îmbrăcat în armură de cavaler.

El dădu din cap, fără să asculte comentariile ei.

— A, da, mi-am amintit, la Balul Artelor.

Surpriza lui era atât de bine disimulată, încât ea fu dezamăgită.

— Frumos îți şade să uiți. Eu sunt Cenuşăreasa, iar Minnie Gray va fi Pierette...

— Minnie Grey nu merge nicăieri, răspunse Monty sorbindu-şi ceaiul. Deja am anunțat-o că nu mai e nevoie. Diseară mergi cu domnişoara Leicester.

— Dar, Monty, protestă ea.

— Niciun Monty. Du-te sus şi spune-i fetei că i-ai cumpărat un bilet la bal.

— Dar costumul ei, Monty... N-are nicio rochie elegantă, iar Minnie...

— Las-o pe Minnie, ce nu pricepi? Mirabelle Leicester merge la bal diseară. Bătu în tavă la fiecare cuvânt, ca să sublinieze ceea ce avea de spus. Ai un bilet în plus şi nu poți merge singură pentru că e un eveniment foarte important, iar prietena ta te-a lăsat baltă. Rochia ei va ajunge aici în câteva minute: e o pelerină în domino, verde strălucitor cu o glugă roşu aprins.

— Ce oribilitate! Pentru moment dezamăgirea îi fu înlocuită de oroare. Verde strălucitor! Nu se potriveşte nici unui ten culoarea asta!

El nici nu o băgă în seamă.

— Îi vei explica domnişoarei Leicester, că rochia e de la cineva, care, din motive de sănătate, sau orice vrei tu să inventezi, nu poate veni la dans. Nu va rata ocazia.

E evenimentul anului şi biletele se vând ca pâinea caldă.

Îl întrebă ce vrea să spună cu toate astea, iar el îi explică cu răbdare.

— Poate că are o durere de cap şi vrea să petreacă seara în linişte. Dacă îți spune asta, îi spui că dau o petrecere la noapte şi că va fi cam mult zgomot pe aici.

Te-a întrebat ceva despre mine?

— Nu, nimic, răspunse Joan dintr-o dată. N-a vrut să ştie despre nimic. N-am reuşit să o fac să vorbească. E ca o stridie bleagă!

Mirabelle stătea la fereastră şi privea spre piață, când Joan bocăni la uşă.

— Am veşti minunate pentru tine, draga mea.

— Pentru mine? spuse Mirabelle mirată.

Joan alergă prin cameră, jucând o scenă despre cum credea ea că arată o tânără plină de veselie inocentă.

— Am un bilet în plus pentru Balul Artelor de diseară.

Se vând ca... mă rog, sunt foarte scumpe. Nu-i aşa că eşti o norocoasă?

— Eu? spuse Mirabelle total surprinsă. De ce sunt eu norocoasă?

Joan se ridică de pe pat şi se îndepărtă de ea cu reproş.

— Aşa-i că vii cu mine? Dacă tu nu mergi, nici eu nu pot să merg. Trebuia să merg cu Lady Mary... Dar sărăcuța de ea s-a îmbolnăvit.

Mirabelle căsca ochii.

— Dar nu pot să merg, e o petrecere elegantă, nu?

Cred că am citit despre asta în ziar. Şi sunt şi foarte obosită în seara asta.

Joan îşi țuguie buzele.

— Draga mea, dacă dormi o oră vei fi foarte bine. Şi, oricum, nu vei putea să adormi devreme diseară. Monty da una dintre petrecerile lui pentru bărbați şi sunt extrem de gălăgioşi – dar bineînțeles respectabili – adăugă în grabă. Săraca Joan, avea o misiune care-i depăşea capacitățile.

— Mi-ar plăcea să merg, spuse Mirabelle, temătoare să nu-i strice bucuria, dacă aş putea să fac rost de o rochie.

— Am eu o rochie pentru tine, spuse iute fata şi fugi din cameră. Se întoarse în câteva secunde şi aruncă pelerina pe pat. Nu e cel mai frumos costum, dar are avantajul că poți să porți orice pe dedesubt.

— La ce oră începe balul? spuse Mirabelle, examinându-şi gândurile şi constatând că nu avea nimic împotrivă să meargă. Era ceva firesc, iar un bal mascat reprezenta pentru ea o experiență cu totul nouă.

— La 10 seara. Vom lua cina înainte ca prietenii lui Monty să sosească. Ți-ar plăcea să-l cunoşti pe Monty, nu-i aşa? E jos... Vai, ce gentelman, dragă! Pe fată era să o bufnească râsul. Puțin mai târziu, fu prezentată mărețului Monty, ale cărui bune maniere erau în sfârşit o uşurare, după încercările neîndemânatice ale lui Joan de a fi amabilă şi încântătoare. Monty călătorise în toată lumea şi avea tot felul de istorii amuzante de povestit.

Mirabellei aproape că-i plăcea de el, deşi avea senzația că era un pic filfizon şi, cu toate astea, nu i-a părut rău când a aflat că oaspeții pe care îi aştepta la cină nu urmau să sosească decât după ce ea şi Joan plecau la bal.

Cina o făcu să se relaxeze. Monty era un om umblat prin lume, politicos până la punctul în care devenea prea prețios. Nu spusese nimic şi nici nu sugerase ceva care ar fi putut să o facă să se simtă ofensată. Erau în mijlocul mesei când, pe stradă, se auzi strigătul băiatului cu ziare. Prin ferestrele salonului îl văzu pe valet cum coboară să cumpere gazeta. Insul se holbă la titluri şi urcă încet înapoi scările, citind

ziarul. Puțin mai târziu, intră în cameră şi trebuie că-i făcu un semn gazdei, căci Monty ieşi imediat, iar vocile lor se auziră din hol. Joan era neliniştită.

— Mă întreb care-i problema, se miră ea un pic nervoasă. E proastă creştere să laşi nişte doamne aşa, în mijlocul cinei...

În momentul acela, Monty se întoarse în cameră. I se părea ei, sau pălise dintr-o dată? Joan observă şi îşi încruntă sprâncenele, dar era prea înțeleaptă ca să comenteze asupra acestui lucru.

Domnul Newton se aşeză la locul lui, scuzându-se, şi îşi mai turnă un pahar de şampanie. Mâna îi tremură pentru o secundă, după care zâmbi şi îşi reveni.

— Ce s-a întâmplat, Monty?

— Nimic, spuse el scurt şi reluă conversația de unde o lăsase atunci când părăsise camera.

— Sper că nu e iar şarpele ăla, spuse Joan tremurând. Doamne, asta chiar mă sperie. Nu mă mai culc noaptea fără să mă uit mai întâi sub pat sau fără să-mi scutur hainele. Ar fi trebuit să dea de urma lui deja, de câteva luni, dacă poliția...

În acel moment văzu privirea rece şi amenințătoare a lui Monty, iar cuvintele îi înghețară pe buze.

Mirabelle urcă să se îmbrace, iar Joan ar fi urmat-o, dacă bărbatul nu i-ar fi făcut un semn să rămână.

— Eşti cam vorbăreață, Joan, spuse el mai calm decât s-ar fi aşteptat ea. Şarpele nu e un subiect de discutat la cină. Şi, ascultă! Se duse pe hol şi se uită împrejur, apoi se întoarse şi închise uşa. Fata să stea pe lângă tine.

— Şi cine o să mai danseze cu mine? Halal noapte o să mai am! spuse ea bosumflată.

— Benton o să fie acolo să aibă grijă de tine şi cineva din „Vechea Gardă”...

Văzu privirea ei înfricoşată şi chicoti.

— Ce-ai pățit, prostuțo? întrebă el înveselit. Va dansa el cu fata.

— Mi-aş fi dorit să nu-i văd pe tipii ăştia acolo, spuse ea tulburată, dar el continuă fără să o bage în seamă.

— Am să ajung la 11:30. Să mă aştepți la intrarea de lângă barul american. Grupul meu n-a apărut, mă înțelegi? Te vei întoarce aici la miezul nopții.

— Aşa devreme? spuse ea din nou dezamăgită. Dar nu se termină decât...

— Te întorci la 12 noaptea, zise el fără cale de întoarcere. Te duci în cameră şi ştergi orice urmă că ea ar fi fost pe-aici. Ai înțeles? Nu rămâne nimic în urmă.

— Dar când se va întoarce, ea va...

— Ea nu se mai întoarce, îi răspunse Monty Newton şi fetei îi îngheță sângele în vine.

CAPITOLUL 7
„Persuasiune morală”

— E cineva care vrea să intre, domnule Guvernator.

Era 9 şi un sfert. Fetele plecaseră de zece minute şi Montague Newton se întinsese până la momentul la care trebuia să se îmbrace. Puse deoparte cărțile cu care îşi dădea o pasiență.

— Un bărbat care vrea să mă vadă? Cine e, Fred?

— Nu ştiu. Nu l-am mai văzut. Mi se pare cam băgăcios.

Aha, un detectiv. Sprâncenele lui Monty se ridicară.

Avusese de-a face cu mulți detectivi în cariera sa, dar reuşiră să-i piardă urma de ceva vreme.

— Invită-l înăuntru, spuse el dând din cap.

Bărbatul slab, îmbrăcat în costum, care intră încet în cameră îi era necunoscut lui Monty, care ştia majoritatea

figurilor importante din lumea detectivilor şi, totuşi, într-un fel fața acestuia îi era familiară.

— Sunteți căpitanul Newton?

— Chiar el, spuse Newton zâmbind.

Vizitatorul privi spre uşa pe care valetul tocmai ieşise.

— Toți servitorii dumneavoastră ascultă pe la uşi?

Spuse încet, iar fața lui Newton deveni roşie. Într-o fracțiune de secundă se repezi spre uşă şi o deschise brusc, la timp să-l vadă pe servitor cum dispare.

— Vino încoace! îl chemă înapoi şi îi urlă în față:

Dacă vrei să ştii ceva, de ce nu vii să mă întrebi? țipă el. Dacă te mai prind ascultând vreodată la uşa mea, te omor!

Valetul dispăru pe nesimțite.

— De unde ai ştiut? grohăi Newton, întorcându-se în cameră şi trântind uşa în spatele lui.

— Am calități de spion şi continuă fără oprire; am venit pentru domnişoara Mirabelle Leicester.

Ochii lui Newton se îngustară.

— Domnişoara Leicester nu e aici. A plecat acum un sfert de oră.

— N-am văzut-o ieşind din casă.

— Nu, n-ați văzut-o, a ieşit pe la grajduri. So – se gândise să spună sora mea, dar se răzgândi, aa...

Prietena mea mai tânără...

— Flash Jane Smith, nu? spuse străinul.

Newton făcea fețe-fețe. Era pe punctul de a-şi pierde sângele rece, care, pentru el, însemna nouă zecimi din calitățile lui morale.

— Cine sunteți totuşi dumneavoastră?

Străinul îşi umezi buzele cu vârful limbii, un tic enervant pe care îl avea dintr-o rațiune inexplicabilă.

— Numele meu este Leon Gonsalez, spuse el simplu.

Instinctiv, Newton se retrase. Da, acum îşi amintea!

Iar sângele i se scurse din obraji. Se strădui să zâmbească.

— Unul dintre redutabilii patru justițiari, nu-i aşa? Ce specimene extraordinare sunteți voi! spuse el. Mi-aduc aminte că, acum 10-15 ani, numai rostirea numelui vostru mă îngrozea... Voi aplicați pedepsele acolo unde legea dădea greş, nu-i aşa?

— Va trebui să puneți deoparte aceste amintiri, spuse Leon uşor. Nu am venit aici să dau date biografice.

Dar Newton părea să nu se oprească.

— Ştiu un om, vorbea încet, pe un ton vehement şi apăsat, căruia i-ai provocat un mare necaz, domnule Leon Gonsalez. Un om care îşi aduce aminte de tine şi când se roagă. Dar n-am să-ți spun despre cine e vorba.

— Nici nu e nevoie. Vă referiți la minunatul Oberzohn.

Nu cumva i-am ucis fratele? A, da, aşa credeam şi eu.

Era bărbatul acela cu capul oxicefalic şi cu acea bărbie cuprinsă de prognatism. Un caz interesant: mi-ar fi plăcut să fac toate măsurătorile necesare în cazul lui, dar eram cam pe fugă.

Aproape că-şi cerea scuze pentru graba lui.

— Dar ne îndepărtăm de subiect, domnule Newton.

Spuneați că tânăra a ieşit din casă pe la grajduri şi că ați lăsat-o în grija domnişoarei – nu ştiu cum îi spuneți dumneavoastră. De ce a plecat pe acolo?

Leon Gonsalez avea ceva mai mult decât calități de spion, şi anume un real instinct pentru adevăr, şi simțise, din prima, două lucruri. Primul, că Newton nu mințea când spunea că fata părăsise casa şi al doilea, că există un motiv foarte bun, şi nu neapărat sinistru, pentru această plecare pe furiş.

— Unde a plecat?

— Acasă, răspunse Newton scurt, unde în altă parte?

— A venit la cină cu intenția de a rămâne aici peste noapte?

— Uite ce e, Gonsalez, îl întrerupse Newton nervos.

Tu şi gaşca aia a ta valorați ceva acum 20 de ani, dar v-a cam trecut timpul şi nu mai tremură nimeni când aude de cei trei justițiari. Şi nu eşti atât de înfricoşător, de-aproape! Nu sunt un copil, ai înțeles? Dacă vrei să te plângi du-te la poliție!

— Meadows e afară. L-am convins să mă lase să vin eu primul la tine, spuse Leon iar Newton tresări.

— Afară? întrebă Newton neîncrezător.

În două secunde fu la fereastră şi trase jaluzeaua. Pe partea cealaltă a străzii stătea un bărbat care supraveghea casa. Îl recunoscu imediat.

— Invită-l înăuntru.

— Unde s-a dus tânăra? E tot ce vreau să ştiu.

— Acasă, ți-am spus.

Leon se duse spre uşă şi îi făcu un semn lui Meadows. Îşi şoptiră ceva, iar Meadows intră în cameră, unde fu primit cam înțepat de către proprietarul casei.

— Care-i poanta Meadows? Îți trimiți mai întâi ogarul să facă cercetări?

— Dacă te referi la domnul Gonsalez, a venit aici pe cont propriu, îi răspunse rece Meadows. Nu pot să împiedic pe nimeni să te interogheze. Unde e tânăra?

— V-am spus, a plecat acasă. Dacă nu mă credeți, puteți percheziționa locul oricare dintre voi.

Nu părea să blufeze. Leon era sigur de asta. Se întoarse către inspector.

— Nu cred că e cazul să-l mai ținem ocupat pe domnul.

Aproape că ieşise din cameră când, peste umăr, îi spuse lui Newton:

— Şarpele ăla iar e ocupat, Newton!

— Despre ce şarpe vorbeşti?

— Tocmai a mai omorât un om, azi noapte, pe cheiul Tamisei. Sper ca asta să nu-i strice seara Lisei Marthon.

Meadows observă cum bărbatului i se schimbă culoarea din obraji.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, replică el strident.

— Tu aranjaseşi ca Lisa să-l ia pe Barberton diseară şi să-l facă să vorbească. Şi iat-o acum pe săraca fată, pregătită de atac, că nu mai are decât un cadavru pe care să-l tragă de limbă, numai un bărbat asasinat. Se întoarse brusc, iar vocea îi căpătă gravitate: Ăsta-i cuvântul potrivit, asasinat, nu-i aşa, Newton?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

În timp ce mâna lui Newton se îndrepta către clopoțel, Leon spuse:

— Ne descurcăm singuri să ieşim din casă.

Închise uşa după el, iar apoi trânti poarta de la intrare. Monty ajunse prea târziu la fereastră ca să-şi vadă oaspeții nepoftiți plecând şi urcă în camera lui să se schimbe, cu mintea mai mult decât tulburată.

— Valetul îl strigă de pe hol.

— Îmi pare rău pentru chestia asta, sir. Eu am crezut că-i doar un băgăcios dintr-ăia...

— Gândeşti prea mult, Fred, aruncă Newton un mârâit către valetul său. Acum, treci la locul tău, care e în camera servitorilor. Te chem eu dacă am nevoie de tine.

Continuă să urce scările, în timp ce valetul se întoarse indignat în cealaltă parte.

Deschise uşa camerei sale, aprinse lumina, închise uşa şi era pe cale să deschidă şifonierul când un braț de oțel îl apucă de gât şi-l trânti dintr-o dată pe podea.

Întins cu fața în sus, privea către figura impenetrabilă a lui Gonsalez.

— Strigă şi vei muri, îi şopti o voce în ureche.

Newton rămase tăcut.

— Te-aranjez eu pentru chestia asta, bâlbâi el.

Celălalt clătină din cap.

— Eu cred că nu, dacă prin m-aranjezi înțelegi să depui o plângere la poliție. Te urmăream demult, domnule Monty Newton, şi vei fi de-a dreptul uluit să afli că am fost de câteva ori în casa dumitale. Acolo, după draperie, ai un mic seif în perete, aruncă el, arătând cu capul înspre colțul camerei, şi te voi surprinde din nou spunându-ți că am deschis uşa şi ți-am fotografiat toate documentele dinăuntru.

Văzu frica din ochii individului atunci când scoase o pereche de cătuşe de aluminiu de o formă bizară şi le fixă pe încheieturile lui Monty. Îl ridică aproape fără efort şi, chiar dacă era greu, îl aruncă pe pat. Încuie uşa, se aşeză lângă prizonierul său, şi începu să-i lege gleznele, iar apoi să-i scoată încălțările.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Monty alarmat.

— Încerc să aflu unde a fost dusă domnişoara Leicester, răspunse Gonsalez care îi scosese deja un pantof şi, dându-i jos ciorapul de mătase, îi examina cu ochi critic talpa goală. Cercetările minuțioase şi aflate în granițele stricte ale legii durează foarte mult şi, de obicei, la sfârşit nu sunt încununate de succes. Din păcate pentru tine, eu nu am niciun minut de pierdut.

— Ți-am spus că s-a dus acasă.

Leon nu răspunse. Deschise un sertar al biroului căută ceva vreme până când, într-un final, găsi ceea ce căuta: o eşarfă subțire de mătase pe care, în ciuda zbaterii omului de pe pat, reuşi să i-o îndese în gură.

— În Mosamodes, spuse el, iar dacă vei pronunța acest cuvânt vreodată în fața prietenului meu, Manfred, ai grijă să-l spui corect, e destul de sensibil la chestiile astea, câțiva dintre prietenii tăi l-au luat pe sus pe un individ pe care-l chema Barberton, pe care, ulterior, l-au şi omorât, nu

înainte de a-i arde tălpile ca să-l facă să vorbească. A fost un erou. Vreau să văd acum cât de erou eşti tu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu face asta, bolborosi Newton.

Gonsalez avea în mână o cutie plată de metal pe care o scosese dintr-un buzunar, iar prizonierul său îl urmărea fascinat cum deschide capacul, şi aprinde o brichetă în apropierea suprafeței sale înnegrite. O flacără albastră se înălță în cameră.

— Poliția este o instituție excepțională, spuse Leon.

Găsise pe masă un toc de pantof argintiu pe care, acum, îl încălzea calm în flacără, ținându-l cu o batistă fină de mătase. Din păcate, când ai de-a face cu crime violente, persuasiunea morală şi tratamentele blânde nu produc altceva în sufletul adversarilor decât o senzație de amuzament şi compătimire disprețuitoare. Englezii, care au urcat legea pe un piedestal, s-au săturat să tot întemnițeze criminalii şi s-au apucat să-i biciuiască şi, iată, criminalii s-au împuținat. Când soldații ruşi au ajuns la Londra, autoritățile au făcut singura mişcare inteligentă care era de făcut: au retras poliția şi au scos artileria, având o singură dorință şi anume să-i omoare pe toți, cu orice risc. Violenței îi e teamă de violență. Soldatul trăieşte cu teroarea puştii sale – apropo, am înțeles că vechea gardă a revenit în forță, nu?

Când pe Leon îl apuca să vorbească în acest fel, putea s-o țină cu orele.

— Nu înțeleg ce vrei, mormăi Monty.

— N-ai cum. Intrusul ridică tocul de pantof acum înnegrit şi fumegând şi-l apropie cât de mult putu de față.

— Mda, cred că e suficient, spuse şi se apropie de pat.

Bărbatul îşi retrase picioarele, anticipând durerea, dar o mână lungă îl prinse de glezne şi i le îndreptă la loc.

— S-au dus la Balul Artelor. Prin eşarfă, glasul îi suna dogit.

— Balul Artelor? Gonsalez se uită în jos spre el şi apoi, aruncând tocul în şemineu, îi scoase căluşul. De ce s-au dus la Balul Artelor?

— Nu vroiam să-mi stea în cale în seara asta.

— Şi o să fie acolo şi Oberzohn?

— Oberzohn? Monty izbucni într-un râs isteric.

— Sau Gurther?

— De data asta Domnul Newton nu mai râse.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, replică el.

— Vom ajunge la asta mai târziu, zise Leon desfăcând nodul de la glezne. Poți să te ridici acum. Pe la cât crezi că se vor întoarce?

— Nu ştiu. Joan ştie că nu trebuie să se grăbească, pentru că eu mă întâlnesc cu cineva în noaptea asta aici.

Lucru care suna plauzibil. Leon îşi aduse aminte că Balul Artelor era un bal mascat, aşa că avea sens ca fetele să iasă pe la grajduri, în loc să o facă pe intrarea principală. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Newton spuse:

— A fost ideea domnişoarei Leicester să iasă prin spate. Ea e puțin cam timidă... Purta un domino...

— Culoarea?

— Verde, cu glugă roşie.

Leon îi aruncă o privire iute.

— Cam iese în evidență. Şi care era ideea?

— Nu ştiu care era ideea, urlă Newton stând pe marginea patului şi trăgându-şi un ciorap. Dar uite ce ştiu, Gonsalez, spuse el cu o răbufnire în voce care trăda pe jumătate mânie şi pe jumătatea teamă, ştiu că o să-ți pară rău pentru că mi-ai făcut asta!

Leon se îndreptă spre uşă, întoarse cheia şi o deschise.

— Tot ce-mi doresc este să nu-ți pară rău că nu te-am omorât, spuse şi dispăru.

Monty Newton aşteptă până când observă de la fereastra înaltă a camerei sale cum silueta subțire alunecă pe trotuar şi trece de colțul străzii, după care se repezi jos, încălțat numai cu un pantof, să dea un telefon în New Cross, numărul 93.

CAPITOLUL 8
Casa lui Oberzohn

Viaductele a două căi ferate care se întâlneau, formau laturile unui triunghi a cărui bază era susținută de canalul Grand Surrey, cu apele sale întunecate şi murdare. În acest triunghi se înălțau ruinele înfricoşătoare ale unui depozit în care, pe vremuri, fuseseră mărfurile companiei O&S. Un Zeppelin care trecuse pe acolo aruncase la întâmplare o bombă incendiară care străpunsese acoperişul, lăsând în urma să o gaură mare şi urâtă. Incendiul care urmase lăsase tocurile de fier ale ferestrelor contorsionate şi distruse.

Printr-un miracol, acoperişul rămăsese neatins, cu excepția marginilor întunecate de deasupra găurii prin care focul se înălțase până la 100 de picioare.

Depozitul era chiar în calea şenalului navigabil al canalului. Barjele se opreau aici, descărcând baloți de cauciuc, nuci de cocos, chiar şi nitrați, şi erau încărcate din nou cu pânză de Manchester sau, după caz, tot felul de zdrăngănele din alamă lăcuită, produse la Birmingham.

Domnul Oberzohn îşi trimitea mereu aici cargourile de băuturi spirtoase de la Hamburg, de vreme ce Germania era țara alcoolului sintetic. În centrul triunghiului se găsea o vilă de cărămidă roşie, care arăta şi mai rău decât fabrica. Îi lipsea măreția inefabilă, amestecul acela de tragedie şi

patos, care e de obicei propriu unei clădiri arse într-un incendiu, oricât de hidoasă fusese construcția la început.

Vila fusese construită după schițele care se aflau în posesia domnului Oberzohn şi era replica exactă a casei din Suedia în care acesta fusese născut. Acoperişul era din țigle gri; uşa ciudată avea inserții de sticlă, iar ornamentele de metal în formă de câine flancau cărarea îngustă care trecea printre gardul de sârmă ghimpată şi docul care mărgineau grădina.

Aici locuia Oberzohn în singurătate, dar nu deplină. Ați doi bărbați trăiau în casă, împreună cu un bucătar suedez solid şi o cameristă daneză foarte ştearsă, o fată care lucra de dimineața până seara fără să se plângă şi care abia scotea o vorbă, fără să zâmbească niciodată.

Cei doi bărbați aveau în jur de 30 de ani. Locuiau în camerele din turnurile aflate în fiecare capăt al clădirii şi aveau puține lucruri în comun. Jucau uneori cărți, dintr-un pachet vechi şi unsuros, dar niciunul dintre ei nu vorbea mai mult decât era necesar. Aveau fețe osoase şi semănau întrucâtva între ei. Amândoi aveau buzele subțiri şi drepte, ochii rotunzi, negri şi pătrunzători, plini de o curiozitate ascuțită, dar înfricoşătoare.

— Arată de parcă ar privi cum sunt omorâți porcii, şi le-ar face plăcere fiecare moment, spuse Gonsalez când se duse să cerceteze terenul. Unul este Iwan Pfeiffer, celălalt este Sven Gurther. Amândoi au scăpat de la spânzurătoare în Germania, amândoi au condamnări.

Sunt nişte brute antrenate pe tipicul german, la fel de lipsiți de milă ca şi lupii. Dezumanizați.

Cei trei justițiari, ca de obicei, puseseră în funcțiune maşinăria legii şi constataseră că mâinile poliției erau legate.

Doar depăşind limita legii cei doi indivizi puteau fi deportați, dar legea era greu de depăşit. În aparență, nu

comiseseră nicio infracțiune. O femeie, nu cel mai de seamă cetățean, depusese o plângere împotriva unuia dintre ei. Avusese loc o investigație, dar nu se găsise nicio dovadă. Însuşi caracterul reclamantei prevenise orice condamnare, iar cazul fusese închis de către poliție.

Însă altcineva se mişcase mai rapid.

Într-o dimineață, înainte de răsăritul soarelui, un polițist care patrula prin zonă, a auzit un urlet sălbatic şi s-a uitat în jur după vreun câine. În schimb, a găsit într-unul dintre intrândurile înguste care duceau la canal, un bărbat. Era legat de gardul înalt şi alunecos, iar spatele său gol purta urme de bici. Douăzeci şi cinci de lovituri: un expert a opinat ulterior că biciul folosit fusese chiar oficiala „pisică cu nouă cozi”.

Cei de la Scotland Yard, curioşi şi suspicioşi, i-au bănuit pe cei trei justițiari. Aceştia însă aveau alibiuri atât de puternice, încât nu puteau fi combătute. Sven Gurther a rămas nerăzbunat, iar apoi s-a ținut departe de locul acela.

În casa aceasta existau camere în care intra doar doctorul Oberzohn. Menajera daneză se plângea bucătarului că, atunci când trecea prin fața uşii uneia dintre aceste camere, iar doctorul ieşea, un val de aburi şi căldură o făceau să tuşească timp de vreo oră. Şi mai era o cameră în care, din când în când, doctorul îngrămădea tot felul de aparate. Erau acolo maşinării ciudate, electrice, (mult mai vechi decât cele pe care le văzuse Mirabelle în timpul scurtei vizite din City Road), chiar şi un aparat care producea oxigen lichid, e-adevărat că nu foarte nou, dar încă în uz.

În mod straniu, Oberzohn nu era un doctor în medicină. Nu era nici măcar doctor în chimie. Doctoratul pe care îl avea era în literatură şi drept. Aceste experimente erau hobby-urile lui, plăceri pe care le avea încă din copilărie.

În acea seară stătea în biroul său aglomerat, citind un volum de filosofie germană şi se gândea la orice altceva. Deşi

soarele abia apusese, obloanele şi perdelele erau trase; focul trosnea în şemineu, iar lumina puternică, provenită de la trei lămpi electrice radia în cameră.

Liniştea fu întreruptă de țârâitul telefonului. Ascultă, mormăind câteva replici:

— Deci, spuse în cele din urmă, şi rosti câteva cuvinte în engleza lui stricată.

Îşi puse cartea la o parte, se afundă în papucii lui de catifea şi apăsă de două ori pe soneria de lângă şemineu. Gurther intră fără zgomot şi rămase în aşteptare.

Era neîngrijit şi nebărbierit. Bărbia ascuțită şi buza superioară erau vineții. Anchiorul cămăşii ieşea din haină şi părea unsuros şi aproape negru la margini. Aştepta atent, zâmbind în gol, cu ochii fixați într-un punct de deasupra capului doctorului.

Doctorul Oberzohn îşi ridică privirea.

— Vreau să fii un gentleman perfect în seara asta.

Vorbi în acea limbă germană de nord pe care suedezul o învățase atât de repede.

— Ja, Herr Doktor!

Omul se scurse din cameră.

Dintr-un motiv oarecare, doctorul Oberzohn ura germanii. La fel şi Gurther şi Pfeiffer. Gurther, pentru că aceştia luaseră pe sus micuța închisoare din Altostadt ca să-l omoare după ce câinii găsiseră cadavrul doamnei Siedlitz. Ar fi murit atunci, dacă n-ar fi intervenit poliția, care, mirosind o revoltă comunistă, împrăştiase mulțimea şi îl trimisese pe Gurther sub escortă, către cel mai apropiat oraş. Cei doi polițişti care-l transportaseră nu mai fuseseră văzuți de atunci. La doi ani după aceea, Gurther apăruse în mod misterios în Anglia, având un paşaport legal. Nu există vreo dovadă, nici măcar pentru faptul că el ar fi fost Gurther – dar Leon, Manfred şi Poiccart o ştiau.

De altfel, existase şi o alternativă la biciuire.

— Ar fi fost mai simplu să-l fi ținut cu capul sub apă până se îneca, spunea Leon.

Dezbătuseră, la acel moment, subiectul şi aleseseră să-l biciuiască, dar nu din motive sentimentale sau morale, pentru că acesta le-ar fi fost străine. Gurther îşi primise pedeapsa şi nu ştiuse niciodată cât de aproape fusese de apele întunecate şi tulburi ale canalului.

Doctorul Oberzohn îşi reluă lectura – o carte despre sufletul uman, imortalitate şi timp. Era chiar în mijlocul unei analize asupra eternității, când Gurther reapăru îmbrăcat ca un gentelman perfect. Costumul îi cădea impecabil, cămaşa şi vesta erau croite fără cusur.

Cămaşa era albă ca neaua, pantalonii la linie, papionul şi gulerul scrobit...

— E foarte bine, spuse doctorul Oberzohn, analizându-l cu atenție. Dar butonii trebuie să fie cu perle, nu metalici. Lanțul de la ceas e demodat, nu mai poate fi purtat. Eticheta nu te lasă să ai accesorii atât de evidente. Mă gândesc, parcă ar merge şi o mustață?

— Ja, Herr Doktor!

Gurther, care pe vremuri fusese actor, dispăru din nou. Când se reîntoarse, butonii metalici dispăruseră, iar în locul lor stăteau două perle mici; vesta albă pe care o purta nu mai era traversată de vreun lanț de ceas.

Deasupra buzei îi apăruse o mică mustață castanie, atât de naturală încât nici măcar Oberzohn, analizând-o cu atenție, nu putu să-i găsească vreun cusur. Doctorul scoase din buzunar trei bancnote noi.

— Mâinile tale, te rog!

Gurther făcu trei paşi către bătrân, se opri, îşi pocni călcâiele şi îşi întinse mâinile pentru a-i fi inspectate.

— Bravo! Îl ştii pe Leon Gonsalez? Va fi la Balul Artelor. N-o să-l vezi costumat. El e cel care te-a biciuit.

— El e cel care m-a biciuit, spuse Gurther tăios.

Se lasă liniştea, iar Oberzohn îşi pocni buzele.

— De asemenea, a mai făcut un lucru, care l-a făcut să poarte pecetea de asasin fără scrupule... Cred... Da, cred, dragul meu Gurther... că acolo va fi şi o fată, însă oamenii mei vor fi acolo să aibă grijă de lucrurile astea.

Benton o să-ți dea instrucțiunile. Tu să te ocupi doar de Gonsalez.

Gurther se înclină rigid.

— M-am rugat să primesc ordinul ăsta, spuse înclinându-se din nou şi se retrase.

Mai târziu, doctorul Oberzohn auzi zgomotul maşinii care demară spre stradă. Îşi reluă cartea: problema eternității era fascinantă.

★ ★ ★

Balul Artelor de la Corinthian Hall era unul dintre evenimentele anului, iar biletele emise exclusiv membrilor celor trei cluburi erau vânate cu nerăbdare de către oamenii de lume care nu puteau fi asociați, nici măcar pe departe, decât cu arta de a trăi.

Când fata intră în sala aglomerată, se uită împrejur, minunându-se. Balcoanele luminate blând şi pe jumătate acoperite cu flori fuseseră transformate în loje. Acoperişul era drapat cu fâşii aurii şi albastre. La unul dintre capetele imensei săli era un aranjament imens de flori, în spatele căruia cânta una dintre cele două orchestre.

Măşti de toate felurile se unduiau ritmic pe podeaua lucioasă.

În timp ce fata privea de jur-împrejur, uimită şi încântată, doi bărbați, unul în haine de seară, celălalt într-un costum de brigand, se apropiară de ea din umbra balconului.

— Iată-i şi pe partenerii noştri, spuse Joan plină de viață. Mirabelle, aş vrea să ți-l prezint pe Lordul Evington.

Bărbatul în haină de seară îşi mângâie mica mustață, pocni din călcâie şi se aplecă în față, într-o plecăciune

rigidă. Avea o figură mică, puțin palidă şi lipsită de orice zâmbet. Ochii lui rotunzi şi întunecați o cercetară pentru o clipă şi apoi spuse cu o voce înaltă şi aspră, cu doar o urmă de accent străin:

— Îmi face plăcere să va întâlnesc, domnişoară Leicester.

Accentul lui o frapa la fel de tare ca şi sărutul rece pe care i-l lăsase pe mână, şi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, bărbatul adăugă grăbit:

— Am trăit atât de mult în străinătate, încât Anglia şi toate manierele englezeşti îmi sunt străine. Dansați? Şi n-ar fi mai bine să purtați masca? Eu trebuie să mă scuz pentru costumul meu, ridică el din umeri, dar n-am mai găsit niciun costum de gală disponibil.

Ea îşi puse masca roşie pe față şi, în secunda următoare, pluti prin mulțime şi dispăru.

— Nu înțeleg nimic, Benton. Joan era înfricoşată şi îngrijorată. Începuse să-şi dea seama că jocul ăsta era oarecum diferit. Rolul ei era mai sinistru decât oricare altul de până acum. Să facă atmosferă printre mesele de joc ale căpitanului Monty Newton era una; dar niciodată nu văzuse banda operând împotriva unei femei.

— Habar n-am, mormăi brigandul, care era îmbrăcat potrivit cu situația. Ne-au chemat de urgență pe toți. Se uită împrejur, nesigur, ca şi cum i-ar fi fost teamă că vorbele lui ar putea fi auzite. Toți şmecherii sunt aici:

Defson, Cuccini, Jewy Stubbs...

— Şmecherii? Şopti ea îngrozită, pălind sub machiaj.

Vrei să spui...?

— Toți sunt aici; asta e tot ce ştiu, replică el. Au început să apară cu jumătate de oră înainte de a veni tu.

Joan tăcu, inima îi bătea cu putere. Înseamnă că Monty îi spusese adevărul. Ştia că undeva, în spatele lui Oberzohn, în spatele lui Monty Newton, exista o maşinărie perfectă, din care ea apucase să vadă la lucru doar o mică parte. Desigur

că partidele de cărți ale lui Monty era profitabile, dar bănuia de ceva vreme că, în spatele, lor se ascundea altceva. Organizația avea o trupă de ucigaşi recrutați din toate colțurile lumii. Monty Newton vorbea uneori, când se amețea, despre ceea ce el numea, în glumă, „Vechea gardă”. Cum fuseseră angajați, pe ce criterii, în ce scop, nu o interesase niciodată. Veneau şi plecau din Anglia în serie. Odată, Monty îi spusese că oamenii lui Oberzohn se duseseră la Smyrna şi îi pomenise vag despre un act de concurență neloială de care se lovise O&S. După aceea, citise în ziare despre o rebeliune religioasă din care rezultase incendierea mai multor clădiri ale unor firme şi câteva depozite. Monty n-a mai spus nimic despre concurenții neloiali. Vechea gardă revenise în Anglia, mai puțin unul dintre membri, care fusese împuşcat în stomac în timpul acelei rebeliuni religioase. Ce fel de credință specială şi cât de profundă putea să aibă acel om, încât să-l facă să pună mâna pe arme pentru acea cauză, ea nu aflase niciodată. Ştia doar că era mort, pentru că Monty îi scrisese văduvei, care trăia undeva în Bronx.

Joan ştia multe despre afacerile lui Monty şi asta pentru că stătea mult în preajma lui. Fie că poza în nepoata sau fiica lui, sau drept vreo soră, sau altă relație şi mai strânsă, ea era, fără îndoială, cea mai apropiată confidentă pe care o avea.

— Cine-i omul acela cu mustață? Vreunul dintre ei?

Întrebă ea.

— Nu, e omul lui Oberzohn. Pentru Dumnezeu, nu-i spune lui Monty că ți-am spus asta. Am ordine clare să fiu prudent în legătură cu chestia asta.

— Dar fata, ce se va întâmpla cu ea? Ce au de gând să-i facă? întrebă ea terorizată.

— Hai să dansăm, spuse Benton şi aproape o târî pe ringul de dans. Ajunseseră în centrul ringului, când, fără niciun semn prevestitor, toate luminile din sală se stinseră.

CAPITOLUL 9
Înainte ca luminile să se stingă

Orchestra se opri, o rafală de aplauze veni de la dansatorii înfierbântați şi, chiar înainte ca aplauzele să înceapă, cea de a două formație atacă primele măsuri din Kullo. Mirabelle nu era tocmai încântată. Partenerul ei era unul dintre cei mai corecți dansatori, însă lor le lipsea exact scopul comun, acea comuniune de interese care face diferența între cei care se potrivesc şi cei care nu.

— Pot să mă aşez? imploră ea. M-am cam încălzit.

— Ar dori grațioasa doamnă să iasă pe hol? întrebă el. E mai răcoare acolo, iar scaunele sunt confortabile.

Se uită la el ciudat.

— „Grațioasă doamnă” este o expresie germană, de ce o folosiți, Lord Evington? Nu mă înțelegeți greşit, îmi place cum sună, se grăbi ea să-l asigure.

— Am trăit mulți ani în Germania, replică domnul Gurther. Nu-mi plac nemții, sunt atât de proşti.

Dacă ar fi spus polițiştii germani, ar fi fost mai aproape de adevăr şi, dacă ar fi adăugat că părerea îi era împărtăşită, chiar ar fi putut să-şi crească credibilitatea spuselor.

La capătul sălii, ascunsă de aranjamentele florale din fața orchestrei, era o uşă care conducea către o cameră mai mică, de obicei separată de două uşi rabatabile. În seara aceea, camera urma să fie folosită drept seră. Peste tot erau palmieri şi flori multicolore.

Fuseseră creați boscheți artificiali, iar colțişoarele confortabile, parțial ascunse privirii de tufe, adăposteau

scaune şi mese care să satisfacă toate dorințele celor care ar fi dorit să stea afară.

El rămase la intrarea micuței grote, abia luminată de un lampion chinezesc.

— Mai bine am sta afară, spuse Mirabelle şi îşi trase un scaun.

— Mă scuzați.

Într-o clipă fu lângă ea, aranjă scaunul, găsi o pernă, iar ea se aşeză cu un oftat de uşurare.

Era prea devreme pentru aperitive. Privi în jur. Nu văzu decât un singur chelner aşezându-şi sorțul cu un ochi către vreun posibil client. În rest, erau singuri.

— Doriți să beți vin? Nu? O limonadă? Perfect. Chemă chelnerul şi îi dădu comanda. Trebuie să mă scuzați dacă mă comport puțin straniu. Am stat în Germania mulți ani, în afară de perioada războiului, când am fost în Franța.

Domnul Gurther fusese cu siguranță în Germania mulți ani, dar nu călcase niciodată în Franța, şi nici nu auzise vreo împuşcătură trasă în război. E adevărat că o bombă explodase periculos de aproape de închisoarea din Mainz, unde era condamnat la zece ani pentru crimă, dar asta fusese unica lui experiență de război.

— Acum locuiți la țară, nu-i aşa?

— La Londra. Lucrez împreună cu domnul Oberzohn.

— A, e un om minunat, un adevărat gentelman.

Nu fusese foarte impresionată de asocierea cu doctorul, dar era suficient de satisfăcător să asculte un străin vorbind din suflet despre noul ei angajator. În acele clipe gândurile îi zburau către ferma ei: salonul răcoros, cu tapițeriile sale, în care, la ora aceea, începeau să pătrundă miresmele nopții. Mai era şi un fox-terrier, pe nume Jim, care probabil că rătăcea neconsolat din cameră în cameră, adulmecând nefericit la uşa de pe hol. Simți un nod în gât. I se părea că e foarte departe de casă şi foarte singură. Îşi dori să se ridice

şi să fugă înapoi unde o lăsase pe Joan şi să îi spună că se răzgândise şi că trebuie să se întoarcă acasă în noaptea aceea. Se uită nervoasă către chelner.

Domnul Gurther se juca cu nişte paie care le găsise în centrul mesei, într-un pahar de sticlă. Paiele erau înfipte câțiva centimetri în pudra fină care umplea paharul şi numai capetele se zăreau deasupra marginii mesei.

— Scuze!

Chelnerul aduse limonadele şi se îndepărtă să vină cu restul. Ochii Mirabellei erau fixați pe mica uşă de la capătul camerei. Dădea în stradă şi acolo erau taxiuri care ar fi putut să o ducă la Gara Paddington în numai zece minute.

Când se uită împrejur, el îi amesteca lichidul auriu din pahar cu o lingură. Două paie ieşeau din spuma limonadei. Ea zâmbi şi ridică paharul, în timp ce el fixa o țigară în port-țigaret.

— Pot să fumez, nu-i aşa?

Prima gură din pahar i se păru foarte amară. Se strâmbă şi-l lăsă jos.

— Ce oribil!

— Are gust rău? începu el, dar ea turnă apa dintr-o sticlă.

— A fost cât se poate de neplăcut...

— Vreți să-l încercați pe-al meu, vă rog? Îi oferi paharul lui, iar ea bău. Poate e de la pai. De data asta, chiar spunea adevărul.

— Eraa...

Camera se învârtea cu totul, iar podeaua se ridica în sus şi în jos ca puntea unui vas pe o mare învolburată.

Ea se sculă în picioare, se clătină şi îl prinse de mână.

— Chelner, deschide uşa, te rog! Doamna a leşinat.

Chelnerul se întoarse spre uşă şi o deschise. Chiar în față, afară, stătea un bărbat. Peste hainele de seară purta o pelerină lungă în stilul spaniol. Gurther stătea şi se holba, arăta ridicol cu țigara lui încă neaprinsă. Nu-şi mişcă

mâinile. Gonsalez aştepta acolo, atent, rânjind mortal spre el... Şi, dintr-o dată, camera se întunecă.

Cineva oprise comutatorul principal.

CAPITOLUL 10
Când luminile s-au stins

Trecură cinci, zece minute până când îngrijitorul sălii reuşi să-şi croiască drum, împiedicându-se şi bâjbâind printre aranjamentele de flori şi ghivece, şi reuşi să ajungă la panoul de comandă. Într-o secundă camerele străluceau din nou. Formația se auzi cântând, iar doamnele care leşinaseră erau conduse către intimitatea camerelor de la etaj.

Şeful sălii intră pe sus în anexă.

— Ce s-a întâmplat? A căzut siguranța principală?

— Nu, spuse îngrijitorul, un prost a oprit butonul.

Chelnerul agitat protestă, spunând că nimeni nu fusese lângă întrerupător.

— Era un domn aici, împreună cu o doamnă, şi încă un domn afară. Arătă spre uşă.

— Şi unde sunt acum?

— Nu ştiu. Doamna era leşinată.

Cei trei dispăruseră când şeful sălii apăru într-o curticică care ocolea colțul clădirii şi dădea într-o străduță lăturalnică. Managerul se întoarse din inspecție.

— Cineva care era în grădină a făcut asta. E o fereastră deschisă, poți să ajungi foarte uşor la întrerupător.

Fereastra fu închisă şi încuiată.

— Nu e niciun domn şi nicio doamnă în curte, eşti sigur că nu au intrat în sală?

— Poate când era întuneric.

Nervozitatea chelnerului era de înțeles. Domnul Gurther îi dăduse o bancnotă de cinci lire iar el n-apucase să-i dea restul. Şi nu s-ar fi întors vreodată să-l ceară, dacă tot ceea ce auziseră urechile lui fine era adevărat.

Patru bărbați intrară în anexă: unul închise uşa şi se opri în dreptul ei. Ceilalți trei erau însoțiți de şeful sălii, care îl chemă pe Phillips, chelnerul cu pricina.

— El i-a servit, spuse şeful tulburat. Nici chiar cel mai nevinovat dintre oameni nu agreează vizita poliției.

— Cum arată domnul?

Phillips făcu o descriere sumară şi destul de clară a personajului.

— Cred că ăsta e omul tău, nu, Herr Fluen?

Cel de al treilea bărbat era bărbos şi grăsuț. Purta o pălărie Derby şi haine de seară.

— Ăsta e Gurther. Îmi va face o mare plăcere să-l întâlnesc. De opt luni ambasada se străduieşte să-l extrădeze! Dar ai noştri...

Ridică din umeri. Toți funcționarii se comportă aşa când vorbesc despre guverne...

— Doamna, spuse inspectorul Meadows destul de îngrijorat, zici că leşinase. Băuse ceva?

— Limonadă, aa... Paharul e încă aici. Spunea că e ceva nasol pe paie. Acestea de aici.

Phillips le înmâna detectivului. Îşi atinse bărbia cu ele, le atinse cu limba, după care scuipă repede.

— Da, spuse, după care ieşi pe uşiță.

Gonsalez fusese, fără îndoială: dar cum dispăruse şi unde, cu o fată drogată în spate şi cu Copilul Şarpelui?

Gurther lovea foarte rapid şi era un om extrem de calculat şi de rece: faptul că era la mijloc o femeie, n-avea să-i facă viața mai uşoară lui Leon.

— Când luminile s-au stins... începu chelnerul, şi îngrijorarea dispăru de pe fața lui Meadows.

— Da, uitasem, spuse încet, luminile s-au stins!

Pe tot parcursul drumului înapoi către Scotland Yard încercă să-şi amintească ceva care părea să-i stea pe creier – cu siguranță era ceva acolo, parcă-i simțea prezența şi, totuşi, reuşea să-i scape printre degete la fiecare încercare. N-avea legătură nici cu luminile, nici cu Gonsalez, nici cu fata. În ziua aceea, mai devreme, se pronunțase un nume care avea o semnificație misterioasă. Un idol de aur! reuşi să apuce gândul de undeva... Johnny! Secretul lui Manfred. Asta era ceea ce încerca să-şi amintească. Iar acum, că reuşise, se simțea dezamăgit. Era atât de ridicol de neimportant încât se simți complet dezorientat.

Îşi lăsă însoțitorul în colțul străzii Curzon şi intră singur în casă. Se vedea o dâră de lumină printre draperiile camerei de la etaj.

Coridorul era luminat, iar Poiccart răspunse la sonerie imediat.

— Da, George şi Leon au fost mai devreme aici. Ce fată? N-au spus nimic despre nicio fată. Arătau mai degrabă îngrijorați. E vorba despre domnişoara Leicester, bănuiesc? Nu vrei să intri?

— Nu, nu pot să aştept. E lumină în camera lui Manfred. Umbra unui zâmbet îi lumină fața puternică, dar dispăru într-o secundă.

— E şi camera mea. Majordomii îşi oferă mari libertăți atunci când stăpânii lor nu sunt acasă. Vrei să-i transmit ceva lui George?

— Roagă-l să mă sune la Scotland Yard.

Poiccart închise uşa, se opri în hol, aranjă o tăviță de pe masă şi atârnă o pălărie în cuier. Meadows văzu toate gesturile acestea prin periscopul disimulat în baston, o unealtă atât de uşor de introdus oriunde şi de o imensă valoare. Şi, observând acțiunile lui Poiccart, toate îndoielile sale se evaporară.

Poiccart urcă încet pe scări în micul birou, trase draperiile şi deschise fereastra. În secunda următoare, detectivul văzu lumina dispărând şi plecă.

— Îmi pare rău că trebuie să vă țin pe întuneric, spuse Poiccart.

Bărbații care erau în cameră aşteptară până când obloanele fură închise şi perdelele trase. Lumina se aprinse din nou. Albă la față, cu ochii închişi şi abia respirând, Mirabelle Leicester stătea întinsă pe canapea.

Pelerina ei zăcea într-o baltă de verde şi roşu aprins pe podea, în timp ce Leon îi ştergea uşor fața. George Manfred urmărea întreaga scenă din spatele canapelei, cu sprâncenele încruntate.

— O să moară? întrebă îngândurat.

— Nu ştiu, uneori e letal, spuse Leon cu sânge rece.

Herr Gurther e un om fără suflet.

— Ce i-au dat? întrebă George.

Gonsalez dădu din mână extrem de încurcat.

— Dacă poți să-ți imaginezi, morfină în care au mai pus ceva. Sper să nu moară. E foarte tânără, ar fi cel mai mare ghinion.

Poiccart se foia fără astâmpăr. Chiar şi el avea în el ceea ce Leon ar numi „o dâră” de sentiment.

— Să-l chemăm pe Elver? întrebă neliniştit Poiccart, iar Leon îl privi cu zâmbetul lui de copil.

— De când cultivi ceapă la Sevilla te-ai înmuiat, mio Raymondo! Nu rata niciodată să-l tachineze în legătură cu experimentele sale agricole. Dar amândoi ştiau că era felul în care încercau să-şi păstreze calmul în situația dată. Ceapa e un lucru extrem de sentimental şi te face să plângi! O legumă muchos simpatico! Femeia asta trăieşte!

Pleoapele ei tresăriră de două ori. Leon îi ridică brațul dezgolit şi îi făcu o injecție cu un minuscul ac hipodermic.

— Mâine se va simți ca şi cum ar fi băut toată noaptea, spuse calm. Iar gura ei va avea gustul a zece cartuşe de țigări. Oh, señorinetta, deschide-ți ochii frumoşi şi priveşte-ți prietenii!

Ultima propoziție fusese în spaniolă. Ea auzi. Pleoapele îi tresăriră şi se ridicară.

— Eşti departe de Heavytree, domnişoară Leicester.

Se uită în jur, cercetând fața blândă a lui George Manfred.

— Unde sunt? întrebă ea leşinată şi închise ochii cu o grimasă de durere.

— Toți întreabă asta, cum fac şi în cărți, spuse Leon cu un aer de oracol. Dacă nu întreabă unde sunt, întreabă de mamele lor. E în afara oricărui pericol.

O mână îi palpa încheietura brațului, cealaltă îi lua pulsul de la gât.

— Remarcabil de regulat. Are un cap bun, probabil foarte matematic.

— E frumoasă, spuse Poiccart în şoaptă.

— Toți oamenii sunt frumoşi, aşa cum şi toate cepele sunt frumoase. Care alta-i diferența dintre o superbă menajeră şi cea mai urâtă dintre stăpâne, decât culoarea pielii şi aranjarea țesuturilor? Iar sub asta, o remarcabilă asemănarea a sistemului circulator, digestiv...

— Cât timp avem la dispoziție? îl întrerupse Manfred iar Leon clătină din cap.

— Nu ştiu, nu cred că mult. Bineînțeles că am fi putut să-i spunem lui Meadows să vină cu poliția, dar ar fi fost mai bine să nu-i băgăm în asta.

— Vechea Gardă era acolo?

— Până la ultimul! Or să vină aici imediat ce Herr Doktor o să-şi dea seama de ce se întâmplă. Acum cred că poți să pleci la plimbare. Nu o vreau prin zonă.

Aplecându-se, îşi puse brațele sub ea şi o ridică.

Puterea pe care o avea acel trup fragil era o sursă inepuizabilă de uimire pentru cei doi prieteni ai săi.

L-au urmat pe scări şi de-a lungul pasajului, până în bucătărie. Manfred deschise o uşă şi ieşi într-o curte pavată. Acolo era o altă uşă grea, în zidul curții. O deschise uşor şi intră. Acolo erau grajdurile. De la un garaj alăturat se auzi sunetul unui motor. Era clar că exista cineva care le aştepta semnalul. O maşină lungă se opri zgomotos şi o femeie coborî. În spatele şoferului, stăteau doi oameni.

— Cred că vei rata toată distracția, spuse Gonsalez, după care îi dădu instrucțiuni infirmierei şi închise porțiera.

— Mergi drept, îi spuse şoferului. Swindon, Gloucester.

Noapte bună.

— Noapte bună, domnule.

Urmări neliniştit maşina care dispărea pe strada principală. În timp ce aştepta, capul i se aplecă înainte.

Trecură două minute iar zgomotul motorului se auzi din ce în ce mai încet. Oftă uşurat.

— Au ieşit din zona de pericol.

Bang! văzu scânteia, auzi zgomotul glontelui care lovise uşa şi mâna îi înțepeni. Se auzi o bufnitură, un țipăt de durere din colțul întunecat al grajdurilor şi zgomotul unor voci. Leon se retrase în curte şi încuie uşa.

— Avea un nou amortizor. Oberzohn, şmecher bătrân!

— Nu mă aşteptăm să atace din spatele grajdurilor, spuse Manfred în timp ce îşi băgă un Browning în buzunarul de la spate.

— Dacă veneau din partea cealaltă, maşina n-ar fi putut să treacă. Vreau şi eu un amortizor dintr-ăla.

Intrară în casă. Poiccart stinsese deja lumina din pasaj.

— L-ai nimerit pe individ. Crezi că chestia asta a ta şi omoară?

— Din greşeală, e posibil. L-am ţintit în stomac, dar cred că l-am atins în cap. N-ar fi ţipat atât de tare pentru o rană la stomac. Mă tem că încă e viu.

Urcă scările şi luă telefonul. Se auzi o voce:

— Numărul?

— Vreau la 8877 Treasury...

Aşteptă câteva clipe şi o altă voce se auzi:

— Scotland Yard, cu ce vă putem ajuta?

— Puteţi să-mi faceţi legătura cu domnul Meadows?

Manfred îl urmărea încruntat.

— Tu eşti Meadows? L-au împuşcat pe Leon Gonsalez, poţi să trimiţi nişte poliţişti şi o ambulanţă?

— Imediat, răspunse inspectorul.

Leon închise telefonul, felicitându-se pe sine însuşi.

— Care-i ideea? întrebă Poiccart.

— Oamenii ăştia sunt deştepţi. Vocea lui Leon era plină de admiraţie. Nu ne-au tăiat firele, pur şi simplu s-au branşat la reţea şi ei sunt la capătul celălalt al firului.

— Pff, Manfred fluieră. M-ai păcălit, vorbeai cu Oberzohn?

— Cu căpitanul Monty şi Lew Cuccini. Or fi sau nu dezamăgiţi, dar dacă nu sunt, vom afla imediat.

Se opri dintr-o dată. La uşa de la intrare se auzi o bocănitură puternică. Leon rânji încântat.

— Unul dintre noi trebuie să deschidă fereastra de sus cu atenţie şi să cerceteze zona, altfel ne împuşcă pe loc. Am să încerc să-i sperii.

Urcă până la ultimul etaj şi trase o sfoară. O scară de incendiu, prinsă de tavan, coborî şi, în acelaşi timp, o lucarnă se deschise.

Urcă pe scări la ultimul etaj şi, de pe scara din faţa uşii de la pod, luă o frânghie. Trase de scara de incendiu care era pliată pe tavan şi, în acelaşi moment, un mic oberliht se deschise deasupra capului său. Leon intră în cameră şi cu lanterna localiză singurul lucru de care avea nevoie: un

press-papier cilindric, care cântărea vreo trei kilograme. Cu acesta în mână, urcă scara până pe acoperiş, fixă cilindrul pe o suprafață plană şi aprinse o hârtie cu un chibrit. Hârtia sfârâi, făcu o flacără scurtă şi, dintr-o dată, se auzi o bubuitură puternică şi o minge albă de foc zbură pe cer, descrise o curbă grațioasă şi explodă într-o ploaie de scântei.

Aşteptă până se stinse orice zgomot. Coborî apoi cu cilindrul fierbinte, dădu drumul funiei care ținea scara la locul ei şi se întoarse la cei doi prieteni ai săi.

— Îşi vor imagina că e vreun semnal secret pentru poliție. Şi, dacă i-am ghicit bine, nu ne vor mai deranja vreodată.

Zece minute mai târziu se auzi o altă bocănitură la uşă, energică, aproape oficială.

— Acesta, spuse Leon, este polițistul care ne va amenda pentru că am aprins artificii pe domeniul public.

Coborî spre hol şi deschise uşa fără nicio ezitare. Un bărbat cu cască, înalt, stătea în uşă cu carnețelul în mână.

— Dumneavoastră sunteți domnul care a lansat artificiile? începu el.

Leon trecu de el şi se uită în susul şi în josul străzii Curzon. Aşa cum se aşteptase, Vechea Gardă dispăruse.

CAPITOLUL 11
Gurther

Monty Newton se târa spre casă, obosit şi supărat. Descuie cu cheia lui. Îşi găsi lacheul dormind pe podeaua din hol, acoperit cu paltonul, şi îl trezi împingându-l cu vârful ghetei.

— Trezeşte-te, urlă. A fost cineva pe aici?

Fred se ridică zăpăcit, frecându-se la ochi.

— Bătrânul e în sufragerie, spuse el şi şeful lui trecu fără să-i mai adreseze vreun cuvânt.

Deschizând uşa, văzu că luminile din sufragerie erau aprinse. Oberzohn îşi trăsese o măsuță lângă foc şi era aplecat asupra tablei de şah dinaintea lui. Era extrem de concentrat. Se uită înspre uşă către noul venit pentru o secundă, după care făcu o noua mutare pe tabla de şah.

— Aha, spuse satisfăcut. Leskina s-a înşelat. E posibil să dai mat în cinci mutări.

Îşi lăsă adversarul imaginar în confuzie şi se întoarse spre Newton.

— Deci, ai rezolvat problemele aşa cum trebuie?

— Şi-a adus întăririle, spuse Monty, punându-şi o porție zdravănă de whisky. L-au atins pe Cuccini în falcă. Nimic grav.

Doctorul Oberzohn îşi aşeză mâinile osoase peste genunchi.

— Gurther trebuie disciplinat, spuse. E clar că şi-a pierdut cumpătul, iar când îți pierzi cumpătul nu mai ai nici noțiunea timpului. Iar sincronizarea... Deplorabilă!

Maşina nu ajunsese, trupa mea nu era încă pe poziții...

Deplorabil!

— Poliția e pe urmele lui, dar cred că ştii deja asta, nu-i aşa? spuse Newton uitându-se peste pahar.

Doctorul Oberzohn aprobă.

— Am evitat atât de inteligent extrădarea lui, dar acum nu mai avem ce face. Însă Gurther e prea bun ca să-l pierd, am aranjat o ascunzătoare pentru el. E încă de folos. Unde s-a dus?

Sprâncenele lui Oberzohn se ridicară.

— Cine ştie? Are maşinăria. Poate s-a dus la casă, lumina verde de la fereastra de sus îl va avertiza şi se va mişca mai atent.

Newton se duse la fereastră şi se uită spre piața Chester. Arăta fantomatic în lumina cenuşie a răsăritului.

Apoi, din umbră, văzu o siluetă mişcându-se şi îndreptându-se spre partea de sud a pieței.

— Ne supraveghează casa, spuse el râzând.

— Unde e tânăra mea domniță? întrebă Oberzohn care rămăsese cu ochii posaci, pironiți înspre foc.

— Nu ştiu, din grajduri a ieşit o maşină, în timp ce unul dintre oamenii noştri blocau intrarea. Cred că a şi ajuns la Heavytree, poți să vinzi laboratorul ăla al tău.

Mai avem o singură variantă şi, de data asta, aia dură.

Mai avem timp, putem face destule în şase săptămâni.

Villa vine în dimineața asta, păcat că n-a luat idolul din cufăr. Cred că asta i-a pus pe polițişti pe pista cea bună.

Doctorul Oberzohn îşi țuguie buzele ca şi cum s-ar fi pregătit să fluiere, dar era un gest mult prea frivol pentru el.

— Mă bucur că l-au găsit, spuse el clar. Pentru ei va fi o urmă. La ce crezi că se vor gândi? Că nefericitul de Barberton a dat peste o comoară? Nu, nu mi-e teamă de asta, clătină din cap. Mă tem mai degrabă de domnul Johnson Lee şi de Elijah Washington, americanul.

Băgă mână în buzunarul hainei şi scoase de acolo un teanc de scrisori.

— Johnson Lee e greu de descifrat. Oare ce legătură ar putea să aibă un gentelman ca el cu un asemenea bădăran, încât să-i scrie nişte scrisori atât de prietenoase?

— De unde ai astea?

— Villa le-a luat, şi tot mişcarea lui deşteaptă a fost să lase şi statueta.

Îi dădu una dintre scrisori lui Newton. Era adresată la post restant, Mosamodes.

Scrisul era ciudat, rotund ca al unui copil. Un alt lucru remarcabil era acela că pagina fusese perforată la intervale

regulate şi, deasupra acestor perforații, domnul Johnson Lee scrisese:

„Dragă B, mi-am instruit bancherii să-ți trimită 500 de lire.

Sper să-ți ajungă şi să-ți rămână suficient cât să-ți plăteşti drumul spre casă. Te asigur că nu voi scoate niciun cuvânt şi că aceste scrisori vor fi citite doar de către mine. Povestea ta e uimitoare şi te sfătuiesc să vii acasă imediat să o vezi pe domnişoara Leicester.

Prietenul tău, Johnson Lee”

Pe hârtie scria Rath Hall, 13 Ianuarie.

— Au ajuns astăzi la mine. Dacă le-aş fi văzut mai devreme, nimic din toate aceste întâmplări regretabile nu s-ar mai fi petrecut.

Se uită îngrijorat la prietenul său.

— Va fi greu, mă aşteptam la asta, spuse el. Iar Monty ştiu că se referea la cei trei justițiari. Oricum, şi ei sunt muritori, ține minte asta dragă Newton, şi ei sunt muritori.

— Aşa cum şi noi suntem, spuse Newton mohorât.

— Asta chiar că e o dilemă, spuse Oberzohn, cel puțin în ceea ce mă priveşte.

Doctorul Oberzohn nu gesticula niciodată. Vorbea cu cea mai mare siguranță şi era de un calm desăvârşit.

Ceilalți nu puteau decât să-l privească muți de admirație.

Deşi afară era lumină, în camera din turnul casei doctorului se vedea foarte clar o lampă verde, în timp ce el se apropia de oribila construcție. Văzând semnul de avertizare, nu se aştepta să-l întâlnească pe coridor pe Gurther. Bărbatul se schimbase de hainele de gală şi era din nou îmbrăcat în țoalele unsuroase şi ponosite de care se descotorosise cu o noapte înainte.

— Ai apărut, Gurther?

— Ja, Herr Doktor.

— În biroul meu! lătră doctorul Oberzohn şi porni înainte.

Gurther urmă şi stătu în picioare, cu spatele la uşă.

Bărbia îi era ridicată, iar ochii săi curioşi şi deschişi la culoare fixau un punct aflat doar la câțiva centimetri deasupra capului stăpânului său.

— Povesteşte-mi acum. Fața doctorului părea amuzată.

— L-am văzut şi am tras, Herr Doktor, apoi lumina s-a stins şi m-am întins pe podea, aşteptând să riposteze. Cred că a luat-o pe tânără doamnă. N-am văzut, era un palmier între noi. M-am întors imediat în sală şi am păşit peste oamenii de pe podea. Erau înfricoşați.

— I-ai văzut?

— Da, Herr Doktor, spuse Gurther. Văd bine pe întuneric. Am alergat spre cealaltă intrare, dar dispăruseră.

— Vino aici.

Bărbatul făcu doi paşi către doctor şi Oberzohn îl lovi de două ori cu latul palmei peste față. Pe fața bărbatului nu se mişcă niciun muşchi. Stătea drept, buzele îi erau înțepenite, ochii se uitau drept înainte.

— Asta e pentru sincronizarea proastă, Gurther. Nu te-a văzut nimeni întorcându-te?

— Nu, Herr Doktor. Am venit pe jos.

— Ai văzut lumina?

— Da, Herr Doktor. Şi m-am gândit că cel mai bine e să vin aici.

— Ai avut dreptate, spuse Oberzohn. Dispari!

Intră în camera interzisă, întoarse cheia şi intră în atmosferă supraîncălzită. Gurther stătea atent în uşă.

Imediat, doctorul ieşi ținând la subraț o cutie acoperită cu postav. I-o întinse, intră în cameră şi, după o absența de câteva minute, se întoarse cu o a doua cutie, ceva mai mare.

— Mergi, spuse.

Gurther îl urmă afară din casă, de-a lungul cărării năpădite de buruieni. Un abur alb se ridicase din canal, iar fabrica şi împrejurimile sale erau acoperite de acest văl. Îl

conduse până la o deschizătură lunguiață în perete, unde odată fusese o uşă, şi urmă un traseu întortocheat printre grinzile înnegrite şi fiarele contorsionate care zăceau pe podea. Fusese făcută numai o vagă încercare de a curăța dezastrul de după incendiu, iar podeaua era acoperită până la glezne de rămăşițele carbonizate de pânză. Ajungând la cel mai îndepărtat capăt al clădirii, Oberzohn se opri, puse jos cutia şi dădu la o parte cenuşa cu piciorul până când eliberă un spațiu de niciun metru pătrat. Ghemuindu-se, apucă un inel de fier şi trase, iar o lespede de piatră se ridică aproape fără niciun efort pe un sistem de contragreutăți. Apucă din nou cutia şi coborî scările de piatră, ghemuindu-se numai cât să aprindă lumina.

Pivnița depozitului nu fusese atinsă de incendiu. Mai erau încă rafturi pe care găseai baloturi prăfuite de bumbac.

Oberzohn se grăbea. Traversă podeaua de piatră în doi paşi, trase mânerul unei alte uşi şi, înaintând în întuneric, puse cutia jos.

Pe vremuri, rețeaua electrică a fabricii funcționa cu două circuite separate, iar conexiunea cu pivnița fusese practic neatinsă în explozie.

Erau într-o cămăruță acum, frumos mobilată. Gurther o ştia prea bine, pentru că aici îşi petrecuse în mare parte cele şase luni de când era în Anglia. Aerul venea din acoperiş prin trei grătare. Acolo mai era un cuptor şi, aşa cum ştia Gurther, exista un mare depozit de combustibil într-una dintre cele trei încăperi care se deschideau în pivniță.

— Stai aici până trimit după tine, spuse Oberzohn.

Poate până diseară, după percheziție. Ai un pistol?

— Ja, Herr Doktor.

— Mâncare, apă, pat, tot ce ai nevoie. Oberzohn deschise cu un scârțâit o altă uşă din pivniță şi scoase provizii din cămară. Poate vin diseară, sau mâine, cine ştie? Să faci

focul imediat. Arătă spre cele două cutii învelite în postav. Bună dimineața, Gurther.

— Bună dimineața, Herr Doktor.

Oberzohn urcă la nivelul fabricii, lăsă trapa să cadă şi împrăştie cenuşa cu piciorul, acoperind urmele prezenței sale. Se uită atent de jur-împrejur şi traversă câmpul spre casă. Era de multă vreme în biroul său când prima maşină de poliție opri pe peluză.

CAPITOLUL 12
Teoriile lui Leon

Continuând cercetările, inspectorul Meadows află că, pe la ora opt, cu o seară înainte, doi bărbați îl căutaseră pe Barberton.

Unul dintre ei îi fusese descris ca fiind înalt şi mai degrabă aristocratic. Purta ochelari închişi, cu rame groase. Managerul hotelului bănuise că era invalid, pentru că mergea sprijinit de un baston. Al doilea era un servitor, pentru că vorbea foarte respectuos cu vizitatorul.

— Nu, n-a dat niciun nume, domnule Meadows, spuse managerul convins. I-am povestit ce lucru îngrozitor i s-a întâmplat domnului Barberton şi părea atât de supărat că n-am mai insistat asupra chestiunii.

Meadows era în drum către strada Curzon când aflase asta, şi ajunse acolo la timp pentru micul dejun.

Servitorii lui Manfred priveau faptul că acesta lua micul dejun împreună cu majordomul şi şoferul lui, drept o excentricitate a unui gentelman altfel normal. Această chestiune fusese comentată îndelung în micuța încăpere a servitorilor, încât nu mai prezentă niciun interes când Manfred anunță către camerele de la subsol că doreşte încă un tacâm.

Triunghiul era într-o dispoziție bună. Leon Gonsalez era extrem de sclipitor şi amuzant, aşa cum era de fiecare dată după o noapte atât de palpitantă.

— Am percheziționat casa lui Oberzohn de-a fir a păr, spuse Meadows când îi fu adusă mâncarea.

— Şi n-ați găsit nimic? Nici pe elegantul Gurther?

— Nu era acolo. Individul va sta departe atâta vreme cât va şti că există un mandat pe numele lui. Bănuiesc că au vreun sistem de semnale bine pus la punct.

— Era o lumină verde care pâlpâia într-unul dintre turnurile alea gotice prosteşti, spuse Manfred, înghițindu-şi un căscat.

— Gurther s-a întors imediat după miezul nopții şi a stat acolo până la întoarcerea lui Oberzohn.

— Eşti sigur? întrebă detectivul uimit.

Leon dădu din cap, iar ochii îi sclipiră.

— După care, ceața râului l-a cam făcut să dispară, spuse Leon, dar am senzația că Herr Gurther nu e prea departe. Pe prietenul lui, Pfeiffer, l-ai văzut?

Meadows clătină din cap.

— Da, lustruia cizmele când am ajuns.

— Ce pitoresc, spuse Gonsalez. Cred că va avea un lacheu data viitoare când va ajunge la închisoare, dacă nu cumva sistemul s-a stricat de tot de pe vremea ta, George.

George Manfred, care, odată, fusese chiriaşul uneia dintre celulele condamnaților de la închisoarea Chelmsford, zâmbi.

— Un om interesant, Gurther, spuse meditativ Gonsalez. Am un sentiment că va scăpa de spânzurătoare. Deci, nu l-ai găsit? Eu îl găsisem însă, din cauza doamnei, care era şi un impediment, dar şi un punct de interes, a trebuit să iau o pauză de la a-l urmări. Îi prinse privirea lui Meadows. Trebuia să ți-l predau, bineînțeles.

— Bineînțeles, spuse inspectorul sec.

— Un om remarcabil, dar cam nervos. Urmează să-l vizitezi pe domnul Johnson Lee?

— Ce-ți veni? spuse detectivul uimit, pentru că nu suflase încă nicio vorbă despre asta celor trei.

— Te va lua prin surprindere, spuse Leon. Ia spune-mi, Meadows, când tu şi George ați cercetat atât de atent cutia lui Barberton, ați găsit ceva care să vă sugereze că ar fi cizmar sau, să zicem, legător de cărți?

— Cred că în scrisorile de la sora lui făcea o referire la cărțile pe care le-a făcut. N-am găsit nimic în particular, decât o sulă şi o bucată de lemn alungită şi acoperită de găuri. De fapt, când am văzut bucata aia de lemn, m-am gândit că viața pe care a dus-o în sălbăticie l-a cam obligat să ştie să-şi repare singur încălțările. Ideea asta cu legătoria de cărți e nouă.

— Aş spune că, de fapt, n-a legat vreodată o carte la propriu, remarcă Manfred. Şi, aşa cum spunea Leon, vei vedea că Johnson Lee e un om cu adevărat surprinzător.

— Îl cunoşti?

Manfred dădu din cap grav.

— Tocmai am vorbit la telefon cu el. Trebuie să fii foarte atent la domnul Lee, Meadows. Prietenul nostru, şarpele, ar putea să dea lovitura din nou, şi o va face, dacă simte că ar exista până şi cea mai mică suspiciune ce l-ar putea lega de Barberton.

Detectivul puse jos cuțitul şi furculița.

— Aş vrea să nu mai fiți atât de secretoşi, spuse el pe jumătate enervat, pe jumătate amuzat. Ce se ascunde în spatele acestei afaceri? Vorbiți de şarpe ca şi cum ați putea pune mâna pe el.

— Şi chiar putem, spuseră ei într-un singur glas.

— Cine e? licită detectivul.

— Herr Doktor, zâmbi Gonsalez.

— Oberzohn.

Leon dădu din cap.

— Am crezut că ți-ai dat seama punând cap la cap cele trei crime, pentru că au fost crime. Prima, spuse numărând pe degete, a fost un brocker. Domnul era un speculator bogat, care, din când în când, finanța tot felul de afaceri dubioase. Cu şase luni înainte de a muri, scosese din bancă o sumă mare de bani în bancnote.

Printr-o coincidență stranie, funcționarul de la bancă, ieşind la masă, l-a văzut pe clientul lui şi pe Oberzohn trecând într-un taxi. Când ajunseră în dreptul lui, a observat un plic mare albastru care a intrat în buzunarul lui Oberzohn. Banii fuseseră puşi într-un plic albastru când fuseseră retraşi. Brokerul l-a finanțat pe doctor şi, când planul a eşuat, iar banii au fost pierduți, în mod natural, i-a cerut banii înapoi. Nu avea încredere în Oberzohn, îşi purta chitanța în buzunar şi umbla tot timpul înarmat. Acest fapt n-a ieşit la suprafața în timpul anchetei, dar ştii că e adevărat.

Meadows aprobă.

— L-a amenințat pe Oberzohn că va da totul pe față la o întâlnire pe care au avut-o pe strada Winchester, în ziua morții sale. În aceeaşi noapte, s-a întors de la teatru sau de la club şi e găsit mort pe treptele casei.

Nu se găseşte nicio chitanță asupra lui. Ce mai urmează?

— Un bărbat, un cunoscut şantajist, fără adăpost şi fără niciun sfanț mergea pe Bayswater Road, în căutarea unui chilipir, când văzu maşina brokerului intrând în Orme Place. S-a dus să-şi încerce norocul şi să cerşească câțiva bănuți. Şoferul l-a văzut. Pe de altă parte, vagabondul trebuie că văzuse şi el ceva. A dormit în noaptea următoare la Rowton House şi i-a spus unui prieten cu care făcuse închisoare că e gata să pună mâna pe un milion de lire.

Meadows râse fără speranță.

— E clar că sistemul vostru de investigații e mai bun ca al nostru.

— Să zicem că e complementar cu al vostru, spuse George. Continuă, Leon.

— Acum, ce s-a întâmplat cu prietenul nostru, spărgătorul? Clar a văzut pe cineva în Orme Place pe care, fie l-a recunoscut, fie l-a urmărit până acasă. În următoarele două zile a tot intrat şi ieşit din diverse cabine telefonice, însă niciun număr nu a fost vreodată depistat. A plecat spre Hyde Park, evident la o întâlnire, şi şarpele a muşcat din nou.

— Dar mai era un pericol care amenința toată această conspirație. Funcționarul băncii, aflând de moartea clientului său, e tulburat. Am dovada clară că l-a sunat pe Oberzohn la telefon. Dacă îți amintesti, când afacerile brokerului au fost analizate, s-a constat că era aproape falit. O sumă mare de bani fusese retrasă din bancă şi fusese plătită lui X. Certitudinea că el ştia cine era X l-a speriat pe onestul funcționar de la bancă, care l-a sunat pe Oberzohn, probabil să-l întrebe de ce nu a dat o declarație. În ziua în care a dat telefonul omului cu şarpele, în ziua aceea a murit.

Detectivul ascultă într-o tăcere uimită.

— Sună a roman polițist şi totuşi, toate astea se leagă.

— Se leagă pentru că sunt adevărate, interveni vocea profundă a lui Poiccart în conversație. Asta a fost metoda lui Oberzohn toată viața lui. E un tip foarte logic, şi nicio acțiune nu e mai logică decât să-i distrugi pe cei care îți amenință securitatea şi viața.

Meadows dădu la o parte farfuria din care mâncase doar jumătate.

— Dovezi, spuse el scurt.

— Ce dovezi poți să ai, dragul meu? îl întrebă Leon.

— Dovada e şarpele, insistă Meadows. Spuneți-mi cum ar fi putut el să dreseze un şarpe veninos să lovească aşa cum a făcut-o, când victima se afla sub o atentă supraveghere, cum a fost în cazul lui Barberton, şi o să vă cred.

Cei trei se uitară unul la altul şi zâmbiră în acelaşi timp.

— Într-una dintre zilele astea am să-ți arăt, spuse Leon. Ei chiar au îmblânzit şarpele ăla! Se mişcă atât de repede că nici ochiul uman nu-l poate urmări. Tot timpul muşcă un organ vital şi prinde cel mai bun moment. A încercat să mă lovească azi noapte, dar m-a ratat. Data viitoare, când va dori să lovească, vorbea încet şi se uita la inspector printre gene, data viitoare când va lovi, nici tot Scotland Yard-ul, pe de o parte şi nici toți băieții lui înarmați, pe de alta, nu-l vor mai salva.

Poiccart se ridică brusc. Auzise soneria şi coborî în linişte.

— Totul sună ca o poveste, spuse Meadows, frecându-şi bărbia iritat. Mă uit la coperțile cărții în timp ce voi citiți istoria. Ştiați totul de la A la Z? Leon aprobă din cap. De ce nu-mi spuneți şi mie?

— Pentru că țin la viață ta, spuse Leon simplu. Pentru că îmi doresc, de fapt toți ne dorim, să atragem atenția şarpelui doar asupra noastră.

Poiccart se întoarse în acel moment şi băgă capul pe uşă.

— V-ați dori să-l vedeți pe domnul Elijah Washington?

Întrebă el şi, din sclipirea pe care o avea în ochi, îşi dădură seamă că o întâlnire cu domnul Washington merită cu prisosință.

Insul ajunse o secundă sau două mai târziu. Era un bărbat înalt, cu umerii lați şi o față roşie. Purta un pince-nez şi, în spatele ochelarilor fără rame, i se zăreau ochii vii şi plini de voioşie efervescentă. Era îmbrăcat în alb din cap până în picioare. Cravata, care se revărsă deasupra cămăşii din mătase moale, era galbenă iar cureaua din jurul mijlocului era de un roşu strălucitor.

Rămase holbându-se la adunare, cu pălăria sa de panama strivită sub braț şi amândouă mâinile imense înfundate în buzunarele de la pantaloni.

— Îmi pare bine să vă cunosc, băieți! spuse el cu o voce tunătoare. Cred că domnul Barberton v-a spus totul despre mine! Amărâtul! Ia fiți atenți... Era un tip plin de el, dar oarecum misterios. Mi-au spus că-l găsesc aici pe şeful poliției, căpitanul Meadows?

— Domnule, spuse inspectorul, eu sunt acela.

Washington îşi scoase laba uriaşă şi îi prinse mâna inspectorului într-o strânsoare care ar putea fi uşor comparată cu cea a unui boa constrictor.

— Mă bucur să va întâlnesc! Mă numesc Elijah Washington, Muzeul de Istorie Naturală din Chicago.

— Luați loc, domnule Washington.

Poiccart trase un scaun.

— Aş vrea să vă spun, domnilor, că acest Barberton a fost omorât. Şarpe? Uite ce e, eu cunosc foarte bine şerpii, am crescut cu ei! Şerpii sunt pasiunea mea. Îi ştiu pe toți, de la ăia care se hrănesc cu ouă, până la „tigri” – şarpele tigru, mocasin, vipere, mamba corali, vipere galbene – doamne, şerpii sunt nişte chestii la fel de obişnuite ca muştele. Şi, vă mai zic băieți, aici şi acum, că nu există niciun şarpe pe lumea asta, şi nici pe cealaltă, care poate să urce un gard, să muşte mortal un om şi nevăzut de nimeni.

Îi privi pe rând, aproape patern.

— Aş vrea să vă fi putut arata un şarpe mai rău decât mamba, spuse cu regret. Dar să umbli cu şerpi veninoşi prin buzunare este nebunie curată: ca şi cum un milionar ar umbla cu cercei cu diamante numai ca să arate că şi le poate permite. Îmi plăcea de Barberton, chiar îmi pare rău că-i mort. Dar dacă vă spune cineva că l-a muşcat un şarpe, duceți-vă direct la el, dați-i un pumn în nas şi spuneți-i că e un mincinos.

— Nu doriți nişte cafea? spuse Manfred sunând clopoțelul.

— Ba bine că nu, n-am reuşit nici până acum să mă adaptez cu obiceiul de a bea ceai. Sunt în aceeaşi barcă: m-am speriat acolo, în pustietățile alea din Angola...

— Dar ce căutați acolo? întrebă Leon.

— Şerpi, spuse celălalt scurt. Reprezint o organizație care aprovizionează grădinile zoologice şi muzeele cu specimene. Căutam un şarpe zburător, nu există aşa ceva, deşi băştinaşii zic că da. Am crezut că am găsit, în schimb, o nouă specie de cobră viperidae crotalinae, şi, totuşi, n-a fost să fie.

Se scărpină în cap, aducând stupoarea lui ştiințifică în cameră. Leon îl compătimi.

Îl întâlnise pe Barberton din întâmplare. Fără vreo urmă de ruşine, Washington li se confesă că se dusese într-un sat din interiorul țării pentru o beție solitară şi, întorcându-se la civilizația din Mossamedes, descoperi un grup de metişi portughezi, adunați lângă un foc la care prăjeau tălpile unui bărbat.

— Habar n-am ce era, un prospector, cred. Era unul dintre aceia pe care îi tot întâlneşti de-a lungul coastei.

Am întâlnit felul ăsta de oameni peste tot, până şi departe în sud, la Port Nottosh.

— Şi nu puteți să ne spuneți nimic despre Barberton?

— Nu, domnule. L-am cunoscut cam aşa cum vă cunosc pe voi. M-a făcut curios când am descoperit motivul torturii; nu vroia să spună unde era.

— Unde era ce? întrebă Manfred repede şi Washington rămase surprins.

— Cum ce? Înscrisul pe care îl vroiau. M-am gândit că poate v-a spus vouă. Spunea că era pe cale să toarne tot. E vorba despre o scrisoare pe care o găsise într-o cutie de tablă, asta e tot ce-a zis.

S-au uitat unul la altul.

— Altceva nu mai ştiu decât atât, adăugă domnul Washington când văzu buzele lui Gonsalez mişcându-se.

Era vorba doar despre o scrisoare. De la cine era, de ce, despre ce era vorba, nu mi-a zis niciodată. Prima idee care mi-a venit a fost că stătea la agățat prin zonă, dar legea divorțului e foarte generoasă şi nimeni nu s-ar obosi să facă rost de dovezi în felul ăsta. Un bărbat nu vrea niciun fel de act ca să scape de nevastă. Pun pariu că vă întrebați de ce sunt aici.

Domnul Washington luă în mână ceaşca de cafea aburindă, aproape fiartă şi o bău dintr-o singură înghițitură. E bună, spuse el, se apropie cel mai mult de cafea, de când am plecat de acasă.

Îşi şterse buzele cu o batistă mare şi colorată de mătase.

— Sunt aici, domnilor, pentru că am o idee destul de bună că aş putea fi de folos oricui vânează şerpi în sătucul ăsta.

— Nu-i aşa că e o ocupație cam periculoasă? spuse încet Manfred.

Washington clătină din cap.

— Poate pentru voi, dar nu pentru mine, răspunse.

Eu sunt imun la şerpi.

Îşi ridică manşeta cămăşii. Antebrațul era plin de semne şi cicatrice ale unor răni vechi.

— Şerpi, spuse el scurt. Asta-i cobră, arătă el mândru. Când m-a muşcat şarpele, băieții mei n-au aşteptat nicio clipă şi au început să-şi împartă moştenirea. Parcă s-ar fi autonumit în comitetul de executori şi unici moştenitori ai familiei.

— Înseamnă că ați fost foarte bolnav, spuse Gonsalez.

Domnul Washington dădu din cap.

— Nu, domnule, nu mai mult decât m-ar fi înțepat o albină, dar mai puțin decât dacă aş fi prins o viespe în

pumn. Unii oameni pot să ia arsenic, alții pot să înghită morfina care ar decima o provincie întreagă. Eu sunt imun la şerpi, prima dată am fost muşcat când aveam cinci ani.

Se aplecă spre ei, iar față lui veselă deveni dintr-o dată serioasă.

— Eu sunt omul de care aveți nevoie, spuse.

— Sunt sigur că eşti, replică Manfred încet.

— Pentru că acest bătrân şarpe n-a terminat de muşcat. E ceva ciudat undeva şi vreau să aflu. Dar, în primul rând, vreau să răzbim şarpele. Oricine spune că şerpii sunt în mod natural răi, nu înțelege nimic. Şerpii sunt creaturi timide, liniştite şi respectuoase, care nu-şi doresc să aibă vreo problemă cu cineva. Dacă un şarpe te vede venind, în mod natural fuge de tine. Când mama şarpe merge cu familia alături, atunci ea este îngrijorată pentru siguranța puilor ei, dar e o doamnă, iar dacă-i dai timp, se va ascunde într-un loc unde niciun picior de om nu poate ajunge.

Leon se uită la el întrebător.

— E ciudat când te gândeşti, spuse aproape vorbind pentru sine, că dumneata poate că eşti singurul dintre noi toți care va mai fi în viață la sfârşitul săptămânii.

Meadows care nu era un tip uşor impresionabil simți un fior de gheață pe spinare.

CAPITOLUL 13
Mirabelle merge acasă

Presupunerea pe care Leon Gonsalez o făcuse nu se îndeplinise pe deplin, pentru că tocmai el se străduise să prevină groaznicele necazuri pe care le anticipase.

Când Mirabelle Leicester se trezi dimineață, capul ei era greu şi multă vreme zăcu între somn şi trezie, încercând să-şi facă ordine în minte. Avea ochii fixați în tavan, într-o

bârnă noduroasă de stejar pe care o mai văzuse undeva; iar când reuşi să adune suficientă energie încât să se sprijine în coate, se trezi în mediul atât de familiar al frumoasei ei cămăruțe.

Ferma Heavytree! Ce vis ciudat avusese! Un vis amestecat, cu un bătrân cu capul prelung, o sală de bal, un bărbat bine îmbrăcat care fusese foarte amabil cu ea la cină. Unde luase cina? Se ridică în capul oaselor, pe pat, abia ținându-şi capul drept.

Se uită de jur-împrejur prin cameră şi, încet, ca prin vis, ieşiră la suprafață câteva dintre lucrurile care se întâmplaseră. Era încă într-o confuzie totală când uşa se deschise şi mătuşa Alma intră în cameră. Fața ei respingătoare era şi mai urâtă din cauza nelinişştii.

— Bună, Alma, spuse Mirabelle cu greu. Am avut un vis atât de ciudat.

Alma îşi strânse buzele în timp ce aşeza o tavă lângă pat.

— Cred că era ceva legat de anunțul pe care l-am văzut, suspină adânc şi întrebă: Cum am ajuns aici?

— Te-au adus, spuse Alma. Infirmiera e jos, serveşte micul dejun. E o femeie de treabă şi mai păstrează şi tăieturi din ziare.

— Infirmiera? întrebă Mirabelle nedumerită.

— Ai ajuns la trei dimineața cu o maşină. Infirmiera era cu tine, enumeră Alma în ordine cronologică tot ceea ce se întâmplase. Şi doi bărbați. Unul a coborât din maşină şi a bătut la uşă. Eram moartă de îngrijorare. De fapt, eram agitată încă de la prânz, de când mi-ai telegrafiat să nu vin la Londra.

— Dar eu n-am trimis o asemenea telegramă, spuse fata.

— Când am coborât, domnul – a fost un adevărat gentelman şi vorbea şi foarte frumos – mi-a spus că te-ai îmbolnăvit şi infirmiera te-a adus acasă. Apoi, cei doi împreună cu infirmiera te-au adus până sus, în pat.

Te-am dezbrăcat eu şi infirmiera, pur şi simplu nu puteam să te trezesc. Bombăneai ceva despre o limonadă.

— Îmi aduc aminte. Era foarte amară şi lordul Evington m-a lăsat să beau dintr-a lui. Iar după aceea...

Nu ştiu ce s-a mai întâmplat, spuse Mirabelle făcând o grimasă.

— Domnul Gonsalez a chemat o maşină, a angajat o asistentă, explică Alma.

— Gonsalez? Doar nu vorbeşti de Gonsalez, unul dintre justițiari? întrebă uimită.

— Sunt sigură că numele era Gonsalez, nu au făcut un secret din asta. Dar poți să-l vezi pe domnul care te-a adus. E pe aici, pe undeva. L-am văzut acum cinci minute pe pajişte, se plimba de colo-colo şi fuma. Pipă, adăugă Alma.

Fata coborî din pat. Îşi simțea genunchii foarte moi, dar reuşi să se târască până la fereastră. Deschise larg geamul şi privi de-a lungul pajiştii, ca o cuvertură alcătuită din zeci de petice colorate. Florile de vară erau deschise. Mirosul lor delicat se simțea şi mai tare în aerul cald al dimineții iar ea se opri şi, pentru o secundă, se lăsă îmbătată de mirosul lor special. Apoi, suspinând, se întoarse spre Alma.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar pe cuvântul meu Alma, sunt aşa de fericită că m-am întors. Omul ăla îngrozitor...! Am luat prânzul la Ritz-Cariton...! Nu mai vreau să văd în viața mea vreun restaurant, sau vreo sală de bal, sau Piața Chester, nimic altceva decât bătrâna noastră Heavytree!

Luă cana de ceai din mâna Almei, o bău lacom şi o puse jos, gâfâind uşor.

— A fost minunat! Şi ceaiul a fost, dar mă gândesc la Gonsalez... Dacă e chiar el?

— Nu văd ce te-ar entuziasma un astfel de om, care a comis atât de multe crime!

— Nu fi prostuță, Alma! o luă în râs fata. Cei trei justițiari n-au omorât pe nimeni, oricum, nu mai mult decât orice judecător sau juriu.

Camera încă se învârtea şi era cam greu să le unească pe cele două Alma care stăteau în fața ei.

— E un domn jos. Aşteaptă încă de la 12:00.

Întrebă cât e ceasul şi află uimită că era 1:30.

— Cobor într-un sfert de oră. Cine e?

— N-am mai auzit de el până acum, dar e un gentleman, fu răspunsul Almei, destul de nesatisfăcător.

Ei n-au vrut să-l las să urce.

— Care ei?

— Domnii care te-au adus pe tine azi-noapte.

— Mirabelle se holbă la ea.

— Vrei să spui că ne păzesc casa?

— Cam aşa mi se pare, spuse Alma cu amărăciune.

Ce treabă au cu noi, nu ştiu. În orice caz, l-au lăsat să intre. Domnul Johnson Lee.

Mirabelle se încruntă.

— Nu ştiu numele ăsta.

Alma se îndreptă spre fereastră.

— Uite-i maşina.

Maşina era la vedere, parcată pe marginea drumului lângă gardul viu, un Rolls lung, albit de praf. Şoferul stătea de vorbă cu un străin care fuma, iar Mirabelle bănui că e unul dintre cei care o păzeau. Făcu o baie şi, cu ajutorul infirmierei, coborî tremurând scările. Alma aştepta în holul pavat cu cărămidă.

— Vrea să fiți singuri, spuse ea în şoaptă. Nu ştiu dacă ar trebui să fiu de acord cu asta, dar ceva nu e în regulă, cu siguranță. Bărbații ăştia care se plimbă pe lângă casă m-au făcut să devin foarte nervoasă.

Mirabelle zâmbi uşor în timp ce deschise uşa. La auzul uşii, bărbatul care stătea drept pe un scaun în fața ferestrei

se ridică. Era înalt, iar fața lui închisă la culoare era plină de riduri. Nu-i putea vedea ochii pentru că erau acoperiți de niște ochelari fumurii verzi. Se întoarse spre ea.

— Domnişoara Mirabelle Leicester? întrebă cu vocea unui om educat. Îi luă mâna.

— Nu doriți să stați jos? spuse Mirabelle, iar el aşteptă ca ea să se aşeze prima.

— Mulțumesc.

Se aşeză cu mare grijă, ținând între genunchi umbrela pe care o avea cu el.

— Mă tem că vizita mea vine cam târziu, domnişoară Leicester. Ați auzit cumva despre domnul Barberton?

Sprâncenele ei se ridicară mirate.

— Barberton? Parcă îmi sună cunoscut numele.

— E bărbatul omorât ieri pe cheiul Tamisei, spuse el.

Apoi îşi aminti cu oroare.

— Bărbatul muşcat de şarpe? spuse ea cu groază.

Vizitatorul aprobă din cap.

— A fost un mare şoc pentru mine. Eram prieteni de-o viață. Trebuia să ne vedem la hotel în noaptea în care a murit. După care, dintr-o dată, îndreptă conversația într-o altă direcție. Tatăl dumneavoastră a fost om de ştiință, domnişoară Leicester?

Ea confirmă din cap.

— Da, a fost astronom, o autoritate în meteoriți.

— Exact. Abia de curând mi-a fost citită cartea lui. Şi a fost plecat în Africa câțiva ani?

— Da, spuse ea încet, a murit acolo. A studiat meteoriții timp de trei ani în Angola. Probabil ştiți că acolo sunt foarte multe stele căzătoare. Teoria tatălui meu era legată de munții plin de minereu de fier care îi atrag, aşa că îşi amenajase un mic observator acolo.

Buzele ei tremurară. A fot ucis într-o revoltă a băştinaşilor.

— Ştiți în ce parte a Angolei se afla observatorul?

Dădu din cap.

— Nu sunt sigură, n-am fost în Africa, dar poate mătuşa Alma să ştie mai multe.

Se ridică după Alma şi o găsi pe aceasta pe coridor, conversând cu bărbatul care fuma. Bărbatul se retrase grăbit când o văzu.

— Alma, tu mai ştii în ce zonă a Angolei avea tata observatorul?

Alma nu ştia pe de rost dar unul dintre clasoarele sale conținea toate aceste informații.

Îi dădu clasorul domnului Lee.

— Aici aveți toate detaliile şi îi puse cartea în față.

— V-ar deranja să-mi citiți? ceru el politicos şi ea îi citi trei paragrafe scurte care menționau că profesorul Leicester îşi stabilise reşedința în Biskara.

— Acela e locul, o întrerupse vizitatorul. Biskara.

Sunteți sigură că domnul Barberton nu a luat legătura cu dumneavoastră?

— Cu mine? spuse ea nedumerită. Nu, de ce ar fi făcut-o?

El nu-i răspunse, dar rămase pe gânduri câteva clipe, întorcând problema pe toate fețele.

— Sunteți sigură că nu v-a trimis nimeni, niciodată, vreun document, cel mai probabil în limba portugheză, privind – şi aici ezită puțin – Biskara?

Ea negă din cap, dar el, ca şi cum n-ar fi observat, o mai întrebă încă o dată.

— Sunt sigură, spuse ea. Vin foarte puține scrisori la fermă, nu ar fi fost posibil să nu observ aşa ceva.

El se gândi din nou.

— Aveți ceva documente în portugheză sau în engleză? Vreo scrisoare de la tatăl dumneavoastră despre Angola?

— Niciuna. Singura referire pe care tatăl meu a făcut-o cu privire la acel loc a fost că aduna o mulțime de informații

care credea el că sunt prețioase. Era îngrijorat de faptul că îşi amplasase mai multe aparate foto în diverse regiuni ale țării, iar acestea erau mutate de diverşi prospectori.

— A spus asta, nu-i aşa? întrebă domnul Lee nerăbdător. Asta explică multe.

— Mie nu-mi spune foarte multe, spuse ea în ciuda felului ei de-a fi. Şi apoi, pe un ton mult mai serios: domnul Barberton se întorcea din Angola?

— Da, Barberton venea de acolo, spuse Lee cu o voce aproape şoptită. Mi-ar plăcea să vă pot spune, şi ezită, dar mi-e frică.

— Vă e frică să-mi spuneți mie? De ce?

Lee clătină din cap.

— Atâtea lucruri îngrozitoare s-au întâmplat în ultima vreme, atât bietului Barberton cât şi altora, încât informațiile astea par să fie cel mai periculos lucru din lume. Aş vrea să cred că nu e periculos şi pentru dumneavoastră, spuse el grijuliu. Atunci, aş putea să vă spun ce e în mintea mea şi să mă simt mult mai uşurat. Se ridică încet. Cred că cel mai bun lucru pe care pot să-l fac este să-mi consult avocatul. A fost prostesc din partea mea să nu-l informez despre asta atâta vreme. E singurul om în care pot avea încredere să-mi analizeze documentele.

Mirabelle nu putea decât să se uite la el, total uluită.

— Cu siguranță, vă puteți cerceta şi singur documentele, spuse ea amuzată.

— Nu, mă tem că nu pot. După care, spuse simplu, ca un copil: sunt orb.

— Orb? şopti Mirabelle şi bărbatul râse uşor.

— Par destul de capabil pentru un om orb, nu-i aşa?

Pot să traversez o cameră şi să evit orice mobilă.

Singurul lucru pe care nu pot să-l fac este să citesc, cel puțin nu scrisul normal. Dar pot să citesc în Braille.

Săracul Barberton m-a învățat. Era profesor la o şcoală de orbi de lângă Brightlingsea. Nu era un om foarte învățat, dar scria extrem de repede în Braille. Am corespondat ani întregi în felul ăsta. Scria în alfabetul Braille la fel de repede ca şi cu stiloul.

Îi era milă de acest om. Dar el era atât de vesel, de încrezător şi mândru de ceea ce realizase, încât mila i se transformă în admirație. Avea acel aer inefabil de obstinație care îi caracterizează pe mulți oameni loviți de soartă, iar ea începu să-şi dea seama că auto-compătimirea, cea mai mare suferință care vine o dată cu orbirea, dispăruse din filosofia lui de viață.

— Mi-ar plăcea să vă pot spune mai multe, spuse el şi întinse mâna. Probabil că mâine am să dictez o scrisoare pentru dumneavoastră, sau poate avocatul meu vă va pune la curent cu toate. Pentru moment, însă, trebuie să mă asigur că totul e sigur. Nu vreau nici să vă sperii, nici să vă dau speranțe. Cunoaşteți un anumit domn Manfred?

— Nu-l cunosc personal, şi adăugă repede: George Manfred?

El aprobă din cap.

— L-ați întâlnit? întrebă ea cu nerăbdare. Şi pe domnul Poiccart, francezul?

— Nu, pe domnul Poiccart nu. Am vorbit de dimineață la telefon cu domnul Manfred. Părea să ştie foarte bine despre prietenia mea cu Barberton. Ştia şi că sunt orb...

Un om remarcabil, foarte amabil şi politicos. El mi-a dat adresa dumneavoastră, spuse el în timp ce se ridica.

Poate ar fi mai bine să-l consult pe el primul.

— Cred că da, spuse ea entuziastă, sunt minunați. Ați auzit cu siguranță de cei patru justițiari, nu-i aşa, domnule Lee?

El zâmbi.

— Se pare că-i admirați foarte mult, spuse el. Da, am auzit de ei. Sunt cei care, cu ani în urmă, au pornit să îndrepte inconstanța legilor englezeşti, să-i pedepsească pe cei care nu puteau fi ajunşi de justiție. Ciudat, niciodată nu i-am asociat cu... Medită în tăcere asupra ideii, iar apoi adăugă: mă întreb dacă... Însă nu-i mai dezvălui continuarea întrebării.

Îl conduse pe aleea din grădină spre stradă şi vorbiră despre flori şi vreme, nimicuri despre care oamenii vorbesc când mintea lor e ocupată cu alte lucruri pe care nu le pot împărtăşi, până când limuzina fu trasă în față şi el intră în interiorul răcoros. Avea independența care vine o dată cu educația lui de orb şi îi refuză blând ajutorul de a-i ghida paşii, o ofertă pe care ea nu o repetă, simțind satisfacția pe care trebuie că o avea bărbatul, atunci când demonstra că se putea descurca singur. Ea flutură din mână în timp ce maşina se punea în mişcare, iar el îşi ridică mâna într-un gest de răspuns atât de natural, încât, pentru o clipă, ea chiar crezu că o văzuse.

Şi aşa îl pierdu din privire şi, de fapt, poate, din viața ei, pentru că domnul Oberzohn hotărâse că domnul Johnson Lee nu mai avea multe ore de trăit.

Dar se întâmplase că şi cei trei justițiari hotărâseră acelaşi lucru în privința domnului Oberzohn, doar că mai era o urmă de indecizie asupra felului în care urma să se desfăşoare trecerea sa în neființă. Leon Gonsalez avea părerile sale originale în această privință.

CAPITOLUL 14
Comis-voiajorul

Omul cu pipă stătea la câțiva paşi de ea. Mirabelle se întorcea spre poartă, când îşi aminti de părerile mătuşii Alma asupra gardienilor.

— Veți sta aici toată ziua? întrebă ea.

— Până diseară, domnişoară. Apoi vom fi înlocuiți de nişte domni din Gloucester. Noi am venit din oraş şi ne întoarcem cu infirmiera, dacă nu mai aveți nevoie de ea.

— Cine v-a trimis aici? întrebă ea.

— Domnul Gonsalez. A considerat că ar fi mai înțelept să aveți pe cineva prin preajmă.

— Bine, dar de ce?

— Bărbatul masiv rânji.

— Îl cunosc pe domnul Gonsalez de mulți ani. M-am pensionat din poliție acum ceva vreme, îmi amintesc timpurile când aş fi dat o grămadă de bani ca să pun mâna pe el, dar nu-mi aduc aminte să-l fi întrebat vreodată de ce, domnişoară. Există întotdeauna o explicație foarte bună pentru tot ceea ce face, domnişoară.

Mirabelle se întoarse în casă gânditoare. Din fericire, Alma nu mai punea nicio întrebare. Era în sfârşit singură în cameră şi încerca să pună cap la cap ziua care trecuse.

Nu-şi făcea mari speranțe. Citise mult, iar în copilărie avea un obicei de a găsi legătura între cauză şi efect.

Anunțul fusese făcut special pentru ea. Asta era prima ei concluzie. Fusese conceput ca să o aducă în slujba lui Oberzohn. Acum îşi dădea seama de un lucru foarte important: niciodată, de când intrase în birourile O&S până la limonadă, nu putuse să iasă după pofta inimii. El o luase la prânz, el o adusese înapoi. Joan Newton o însoțise până la casă, şi de acolo la sala de bal. Era convinsă şi că supravegherea lui Oberzohn continuase până când...

Ca prin ceață, îşi aduse aminte de omul cu manta care se afla la intrarea din piatră. Să fi fost Gonsalez?

Într-un fel, se gândi că el trebuia să fi fost. Gonsalez, atent, în priză, dar de ce? Fusese în pericol şi încă mai era. Dar de ce o aleseseră tocmai pe ea, acesta era cel mai mare mister.

Într-un mod greu de explicat, moartea lui Barberton fusese în strânsă legătură cu anunțul şi cu interesul pentru ea pe care îl arătase Oberzohn şi creaturile sale.

Dar cine era lordul Evington? Îşi aminti accentul lui nemțesc, felul în care îşi bătea călcâiele şi papionul lui țeapăn. Un subterfugiu destul de slăbuț pe care ar fi trebuit să-l observe încă de la început. Era unul dintre urmăritorii ei. Iar limonada era opera lui. Tremură înfiorată. Să zicem că Gonsalez, sau cine-o fi fost, nu ar fi apărut atât de providențial, unde s-ar fi aflat ea în acest moment?

Se îndreptă spre fereastră şi îi văzu pe cei doi bărbați la poartă. Simți un sentiment de uşurare şi de calm. Dar gândul că, pentru un anume motiv, se afla sub protecția acestei organizații despre care citise, o înfioră.

Intră în bucătărie ca să descopere acolo masa acoperită de volume groase, şi pe mătuşa Alma explicându-i infirmierei sistemul de legătorie pe care-l folosea. Două lucruri o interesau pe această doamnă straşnică: crimele şi amintirile de familie. Avea două clasoare pline cu tăieturi din ziarele locale legate de familia unui văr îndepărtat care fusese înnobilat în timpul războiului. Mai avea unul, dedicat victoriilor mondene ale unei rude îndepărtate, Goddart, care, într-un târziu, îşi făcuse apariția în cel mai celebru proces de divorț al vremii. Dar crimele, în general, erau preocuparea de bază a mătuşii Alma. Din aceste albume Mirabelle aflase totul despre cei patru justițiari şi despre operațiunile lor.

Erau albume burduşite cu diverse infracțiuni, aranjate cu drag, în ordine cronologică, pentru că asta era fixația Almei Goddard. Doar un singur eveniment senzațional lipsea din

colecția ei şi tocmai asta îi explica Alma infirmierei când Mirabelle intră în bucătărie:

— Nu, draga mea, nu e nimic despre şarpe. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta; îmi dă fiori. De fapt, n-am citit nimic referitor la chestia asta.

— Eu am fiecare rând care s-a scris, răspunse entuziastă infirmiera. Fratele meu e reporter la Megaphone şi spune că e cel mai bun subiect pe care l-au avut de ani de zile.

Mirabelle întrerupse această conversație macabră şi întrebă de prânz. Capul nu o mai durea acum şi i se făcuse foame.

Uşa din față era deschisă şi, în timp ce se întorcea în sufragerie să-şi ia trusa de scris, auzi gălăgie la poartă. Un al treilea bărbat apăruse: un comis-voiajor murdar, care purta o tavă plină de nasturi şi dantele.

Era un bărbat de vârstă mijlocie cu o barbă neîngrijită şi, deşi era cald afară, purta o haină lungă, care îi ajungea până la călcâie.

— Poți să fii sau poți să nu fii, îi spuse omul cu pipă, dar acolo nu intri.

— Vin aici de ani de zile, se rățoi vânzătorul. Ce treabă ai cu mine? Nu eşti polițist.

— Indiferent dacă sunt polițist, gunoier sau poştaş, spuse gardianul răbdător, nu treci de poarta asta, ai înțeles?

În momentul acela, comis-voiajorul o zări pe fată şi îşi ridică pălăria cu un rânjet. Fata nu-l cunoştea şi nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată. Nici Alma, care ieşise şi ea afară.

— E străin, dar tot timpul vin oameni noi din Gloucester, spuse ea. Ce are de vânzare? Ieşi în grădină şi, când o văzu, rânjetul îi dispăru de pe față.

— Am ceva de vânzare pentru domnişoara, tanti, spuse el.

— Nu sunt atât de bătrână şi sunt o doamnă, replică Alma scurt. De când ai început să-ți alegi clienții?

Omul mormăi ceva şi, fără niciun cuvânt, o zbughi pe strada plină de praf. Îl urmăriră cu privirea până dispăru.

Ferma Heavytree era un nume cam pretenţios pentru o proprietate atât de mică. Micuţul domeniu urmărea şoseaua Heavytree, care era şi limita sudică a proprietăţii. Şoseaua însăşi cotea într-un unghi prin spatele casei, unde a treia graniţă era alcătuită dintr-un gard viu ce separa terenul fermei de domeniul mult mai pretenţios al unui magnat local. Comis-voiajorul o luă pe-acolo.

— Mă scuzaţi doamnă, spuse celălalt supraveghetor.

Deschise poarta, intră în curte, înconjură casa şi ajunse la livada din spate. Aici, câteva acareturi erau împrăştiate pe pajiştea unde singura vacă a Mirabellei rumega liniştită. Pe jumătate ascuns de trunchiul gros al unui măr, gardianul aşteptă până când, aşa cum prevăzuse, zări un cap deasupra gardului viu. După ce fu văzut, comis-voiajorul o tuli înspre pajişte. Îşi lăsă în urmă căruciorul şi geanta şi, alergând cu o rapiditate surprinzătoare pentru un om de vârsta lui, ajunse la un mic hambar de lemn, deschise uşa şi dispăru înăuntru.

În acel moment gardianul se reîntâlnise deja cu colegul său şi se sfătuiseră. Bărbatul cu pipă se întoarse la postul său din faţa casei, în timp ce al doilea se îndreptă încet peste pajişte, până ajunse la uşa închisă a hambarului.

Inteligent, dădu întâi ocol clădirii şi descoperi că nu mai exista altă ieşire. Apoi, trăgând de ambele porţi cu putere, le deschise larg:

— Ieşi, mă, afară, spuse el.

Hambarul era gol, cu excepţia unei clăi de fân care zăcea într-un colţ, şi a câtorva căruţe vechi şi fără roţi, proptite pe nişte butuci de lemn şi care aşteptau să intre în atenţia vreunui meşter.

Era o scară care ducea către un pod, iar gardianul o urcă încet. Capul îi ajunse la nivelul podelei podului, când auzi:

— Mâinile sus!

În dreptul ochilor zări țeava unui pistol automat.

— Dă-te, mă, jos de-acolo!

— Mâinile sus, sâsâi vocea în întuneric, sau eşti un om mort.

Gardianul se supuse, blestemându-şi prostia pe care o făcuse venind singur.

— Acum urcă aici.

Cu ceva dificultăți, gardianul reuşi să ajungă la nivelul podelei.

— Treci aici, şi mai repede! spuse comis-voiajorul.

Ține-ți mâinile la vedere.

Simți o atingere rece de metal în jurul încheieturii şi auzi un declic.

— Acum cealaltă mână.

Din momentul în care fu încătuşat, vânzătorul ambulant începu să-l percheziționeze în grabă.

— Umbli şi tu cu pistolul, rânji ironic, în timp ce scoase o armă din buzunarul bărbatului. Acum stai jos.

În câteva secunde, gardianul demn de toată ruşinea, fu legat fedeleş. Vânzătorul se târî până la intrarea în pod şi privi printr-o crăpătură dintre scânduri. Nu urmărea casa, ci gardul viu pe care-l escaladase. Încă doi bărbați apărură acolo, iar el rânji satisfăcut.

Coborând înapoi în hambar, trase scara după el şi o lăsă să cadă pe jos, înainte să iasă în spațiul deschis şi să lanseze un semnal. Al doilea gardian se întorsese pe scurtătură spre intrarea casei, trecând prin grădină şi prin dreptul uşii de la bucătărie. Se opri să tragă zăvorul, iar fata, intrând în bucătărie, îl remarcă.

— S-a întâmplat ceva? întreba ea agitată.

— Nu ştiu, domnişoară. Se uită la ferestrele bucătăriei.

Avea gratii groase. Colegul meu tocmai l-a văzut pe vânzător intrând în hambar.

Îl urmă până la uşa de la intrare. El vru să plece, dar se răzgândi şi se întoarse spre ea scoţând din buzunar un Browning.

— Ştiţi să folosiţi un pistol, domnişoară?

Ea negă din cap, prea speriată să mai vorbească, şi îl urmări cum introduce pistolul la loc în buzunar, punându-i piedica.

— Vreau să fiu sigur că totul e bine şi aş fi mai liniştit să ştiu că sunteţi înarmată.

Pe un perete era atârnată o puşcă, iar el o luă de acolo.

— Aveţi gloanţe pentru asta?

Ea trase sertarul dulapului din hol şi scoase de acolo o cutie de carton.

— Mda, astea ar putea fi în regulă.

— Cu siguranţă, domnule...

— Digby, completă el.

— Sunteţi sigur că nu exageraţi? Nu spun că vreţi să mă speriaţi, dar chiar suntem în pericol?

— Nu ştiu. Am un sentiment neplăcut, l-am avut toată dimineaţa. La ce distanţă e următoarea casă?

— La jumătate de milă.

— Aveţi telefon?

Ea clătină din cap.

— Poate că sunt doar speriat. Ies pe stradă să mai arunc o privire. Mi-aş dori ca tipul ăla să se întoarcă, adaugă el în grabă.

Păşi încet pe alee şi se sprijini de poartă câteva clipe.

În timp ce făcea asta, auzi zăngănitul şi hârâitul astmatic al unui automobil vechi şi văzu vehiculul unui vânzător ambulant intrând pe şoseaua Heavytree. Micşoră viteza pe măsură ce se apropie de casă, până când opri chiar vizavi de poartă. Şoferul se dădu jos din maşină înjurând de mama focului, ridică un capac de tablă şubrezit de vreme şi începu să cotrobăie pe sub scaun, scoţând de-acolo o cheie lungă.

Apoi, iute dintr-o dată, se întoarse pe jumătate şi îl lovi pe Digby în moalele capului. Fata auzi zgomotul macabru al impactului, îl văzu pe gardian cum cade fără vlagă în mijlocul cărării şi, în clipa imediat următoare, trânti uşa şi trase zăvoarele.

Ea îşi păstră calmul. Mâna cu care luă revolverul de pe masă nu-i tremură.

— Alma, strigă, iar Alma coborî în fugă scările.

— Ce se întâm...? Doamne fereşte, începu, când văzu pistolul în mâna Mirabellei.

— Suntem atacate, spuse fata. Nu ştiu cine sunt, dar tocmai l-au doborât pe unul dintre oamenii care ne păzeau. Ia arma, mătuşă.

Fața Almei era încordată şi putea să exprime şi frică, şi furie, sau amândouă. După aceea, fata află că emoția ei dominantă fusese chiar satisfacția că se află într-o situație atât de apropiată de cea dintr-un război.

Mirabelle alergă în salon şi deschise fereastra care dădea spre stradă. Porțile erau date la o parte şi doi oameni care, cu siguranță, fuseseră ascunşi în partea din spate a maşinii vânzătorului, îl ridicară pe bărbatul inconştient şi-l aruncară în maşină. Ea urmări întreaga scenă cu un calm pe care nici măcar ea însăşi nu şi-l putea explica. Îi numără. Erau patru, inclusiv şoferul, care se urcă înapoi la volan. Unul dintre nou-veniți, desigur şeful găştii, arătă cu degetul spre un punct în josul străzii, iar ea se gândi că le dădea indicații asupra locului exact în care maşina trebuia să aştepte, căci aproape imediat vehiculul începu să dea înapoi cu o repezeală surprinzătoare, mai ales după ce, cu puține minute în urmă lăsase impresia că e un hârb numai bun de dat la fier vechi.

Bărbatul care dăduse instrucțiunile se îndreptă cu paşi mari către intrarea în casă.

— Stop!

Se uită împrejur şi tresări la vederea țevii unui Browning, ațintite spre el. Fu atât de surprins de situație, încât figura pe care o făcu ar fi fost de-a dreptul comică, în orice altă circumstanță.

— Totul e-n regulă, domnişoară... îngăimă.

— Ieşi înapoi pe poarta aceea, spuse Mirabelle rece.

— Vroiam doar să vă văd... E ceva important.

Bang!

Mirabelle trase şi nimeri deasupra capului lui, în plopul cel bătrân. Bărbatul se ghemui la pământ şi o luă la fugă. Ieşind pe poartă, se adăposti după gardul viu, acolo unde erau şi oamenii săi, iar Mirabelle auzi cu claritate murmurul vocilor lor, căci era o zi liniştită iar motorul maşinii torcea undeva departe. Atunci văzu cum unul dintre ei se ițeşte de după tufe.

— Pot să vorbesc cinci minute cu dumneavoastră?

Întrebă liderul lor cu glas tare.

Era un bărbat bronzat, mic şi îndesat, cu un fel de plasture aplicat pe față şi, aşa cum remarcă ea inconştient, purta cercei de aur în urechi.

— Vin eu la dumneavoastră, spuse el deschizând poarta. Nu trebuia să trageți, nu vrea nimeni să vă facă niciun rău!

Avansă în grădină, în timp ce vorbea.

Bang, bang!

În grabă, fata apăsă trăgaciul doar o fracțiune de secundă mai mult decât trebuia şi tresări dându-şi seama că urma să tragă încă un glonte. Mâna i se smuci înapoi, iar cel de-al doilea proiectil rată capul individului cu numai câțiva centimetri. Acesta dispăru într-o fracțiune de secundă şi, imediat după aceea, Mirabelle le văzu pălăriile mişcându-se rapid în spatele gardului viu spre maşina care-i aştepta.

— Stai acolo, Alma!

Alma Goddard mormăi şi fata zbură pe scări în camera ei. De aici, putea vedea mai bine ce se întâmpla. Îi văzu intrând

în dubiță şi, în secunda următoare, corpul inert al lui Digby fu aruncat în gardul viu. Imediat apoi, maşina începu să se mişte, şi, prinzând viteză, dispăru într-un nor de praf pe Highcombe Road.

Mirabelle coborî scările în fugă, trase zăvorul uşii de la intrare şi fugi spre silueta nemişcată a detectivului. Era pe marginea şanțului cu capul acoperit de sânge dar încă respira. Încercă să-l ridice, dar era prea greu pentru puterile ei. Alergă înapoi în casă. Telefonul era în hol, unul dintre acele aparate demodate, care au un levier ce trebuie să fie întors. Nu apucă să termine nici măcar două rotații, când îşi dădu seama că firele fuseseră tăiate.

Alma era încă în salon, cu mâinile încleştate pe puşcă şi o expresie de hotărâre drăcească întipărită pe figură.

— Trebuie să mă ajuți să-l aducem pe Digby în casă, Alma!

— Unde e?

Mirabelle îi arată, şi cele două femei reuşiră să-l tragă în casă. Îl lăsară întins pe podeaua de cărămidă, iar fata caută lenjerie curată. Bucătăria, care era, de asemenea, şi locul în care Alma îşi usca cea mai intimă lenjerie, îi oferi tot ceea ce avea nevoie. În timp ce Alma urmărea nemişcată cum garderoba să era distrusă, fata spăla rana, iar infirmiera speriată, care dispăruse la primul foc de armă, îi aplică nişte tincturi. Rana era urâtă, iar bărbatul părea să nu-şi revină.

— Trebuie să o trimitem pe Mary la Gloucester pentru o ambulanță. Nu o putem trimite pe infirmieră, nu ştie să ajungă.

— Mary, spuse Alma calm, face isterii în cămară. Mă duc eu. Dar unde-i celălalt?

Mirabelle clătină din cap.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce s-a întâmplat cu el. Alma, crezi că-l putem duce în salon?

Ridicară împreună corpul greu şi se opintiră cu el până în camera mică, aşezându-l pe o canapea, sub fereastră.

— Poate să se odihnească aici până vine ambulanța, începu Mirabelle, dar un chicotit din spatele ei o făcu să se întoarcă cu un suspin.

Era vânzătorul ambulant care avea în mână pistolul pe care ea îl lăsase deoparte.

— Doar cu tine am treabă, şi arată spre ea. Voi două, ieşiți afară. Arătă cu capul spre hol. Sub scări era un dulap mare şi le deschise uşa. Intrați aici, dacă aud un sunet, o să vă pară rău.

Ochii Almei se uitau cu jind către arma pe care o lăsase în colț dar, înainte ca ea să poată face vreo mişcare, individul se plasă între ea şi puşcă.

— Înăuntru, comandă vânzătorul, iar Mirabelle nu fu surprinsă când Alma se supuse.

Închise uşa şi puse lacătul.

— Acum, domnişoară, pune-ți pălăria şi mişcă-te repede.

O urmă pe scări şi o privi în timp ce-şi lua pălăria şi haina. Ea intuia că era o pierdere de timp chiar şi să încerce să-l încetinească. El, în schimb, fericit de succesul pe care-l repurtase, deveni aproape locvace.

— Bănuiesc că i-ai văzut pe băieți plecând şi ai uitat că mai era cineva prin zonă, nu? Tu ai tras?

Ea nu răspunse.

— Dacă era Lew, acu nu mai trăiai. Analiză țeava pistolului. Tu ai fost. Râse. Hai că eşti tare, soro, tu ar trebui să...

Se opri înghețat, holbându-se pe fereastră. Fu paralizat de uimire când o văzu pe Alma, alergând, cu capul descoperit, pe Gloucester Street. Se întoarse înjurând către Mirabelle.

— Cum a ieşit? Mai e cineva cu voi aici? Vorbeşte!

— Dulapul de sub scară duce în pivniță, spuse Mirabelle cu răceală. Sunt două ieşiri din pivniță. Cred că mătuşa Alma a găsit una dintre ele.

Cu o înjurătură, se îndreptă spre ea, o apucă de un braț şi o împinse spre uşă.

— Mai repede! spuse şi o târî în jos pe scări, de-a lungul holului, până în bucătărie.

Încercă zăvorul de la uşa bucătăriei, însă fusese dat peste cap.

— Pe aici. Înjură cu sânge rece şi, încă strângând-o de braț, se grăbi înapoi pe hol şi deschise larg uşa de la intrare.

A fost un moment nepotrivit. Pe alee venea un bărbat, aproape zâmbind, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva plăcut. Văzându-l, comis-voiajorul dădu drumul fetei şi-şi repezi mâna spre buzunar.

— Când vrei să mori? spuse Leon Gonsalez încet.

Alege, dar repede.

Iar pistolul pe care-l ținea în mână părea să tremure de o dorință ucigaşă.

CAPITOLUL 15
Două „accidente”

Vânzătorul ambulant, cu fața schimonosită de durere, îşi ridică brațele.

Leon avansă către el, îi luă Browningul din mâna moale şi-l lăsă să cadă în buzunar.

— Prietenii tăi te aşteaptă, nu-i aşa? întrebă el cu o voce plăcută.

Individul nu răspunse.

— Până şi Cuccini? Credeam că l-am scos din funcțiune pentru mai multă vreme.

— Au plecat, mormăi vânzătorul.

Gonsalez se uită împrejur nedumerit.

— Nu vreau să te duc în casă dar, în acelaşi timp, nici nu vreau să te las aici. Aproape îmi pare rău că n-ai apucat să tragi cu pistolul ăla al tău, adăugă cu o urmă de regret. Asta ar fi rezolvat atât de multe probleme.

Această problemă particulară fu rezolvată prin apariția despletitei Alma care îşi recuperă arma.

— Mi-aş dori tare mult să-l împuşti tu, şi nu eu, spuse Leon serios. Polițiştii sunt atât de suspicioşi când trag eu cu arma şi niciodată nu cred pe de-a-ntregul că a fost legitimă apărare.

Îl legă pe individ cu o frânghie, şi făcu asta într-un mod cât mai neplăcut cu putință, de la încheieturi, la glezne. O dată făcută această treabă, puse câteva întrebări rapide şi se duse repede către hambar, de unde se întoarse, doar câteva minute mai târziu, cu foarte nefericitul gardian.

— Asta e, nu mai ai ce face, îi tăie Leon rapid scuzele omului. Întrebarea e unde sunt ceilalți băieți?

Ceva trecu pe lângă el în viteză, ceva care scotea un zumzăit ca de viespe, doar că puțin mai puternic şi, doar o secundă mai târziu, auzi un zgomot înfundat: plop. Se trânti imediat la pământ, cu Browningul îndreptat către gardul viu care îi despărțea de şoseaua Heavytree.

— Fugiți în casă, îi grăbi el. N-or să aibă treabă cu voi.

Gardianul, fără nici măcar vreo obiecție, o țâşni spre adăpostul oferit de ziduri.

Atunci Gonsalez îşi localiză inamicul şi observă la mică distanță şi acoperişul plat al dubei. Un individ trecu prin dreptul unei găuri din gardul viu, parcă invitându-l să tragă, dar Gonsalez se abținu, aşa că manevra se repetă. În mod clar încercau să-i atragă atenția către acea deschizătură, în timp ce ei îşi făceau manevrele în altă parte. Îşi roti privirea către granița pajiştii. În paralel cu aceasta, crezu el, era un

pârâu, sau poate un şanț, care putea oferi o acoperire excelentă.

Individul trecu din nou lejer prin dreptul deschizăturii.

Leon îşi încordă umărul şi privi atent în acea direcție. În timp ce făcea asta, bărbatul reapăru.

Crack!

Gonsalez ținti la câțiva centimetri în spatele lui.

Bărbatul văzu străfulgerarea pistolului şi se trase înapoi, exact aşa cum bănuise. În clipa următoare se zvârcolea pe jos, cu un glonte în picior.

Leon zâmbi, arătându-şi dinții, şi se întoarse pentru a preîntâmpina atacul care urma să vină din cealaltă parte.

Iar acesta veni, exact din locul din care se aştepta, o mică movilă de pământ care era deasupra locului în care stătea el. Primul glonte lovi pământul din dreapta lui cu un bâzâit furios, aruncă spre cer un smoc de iarbă şi ricoşă cu un zgomot sec într-un copac. Înainte ca figura înălțată a individului care trăsese să se poată retrage la adăpost, Gonsalez trase. Mai trase câteva gloanțe în partea stângă şi în cea dreaptă şi apoi, ridicându-se, alergă la adăpostul copacului, chiar la timp pentru a vedea trei siluete îngrămădindu-se înapoi pe stradă. Aşteptă, uitându-se spre deschizătura din gard, însă cei care-l traseră pe bărbatul rănit de-acolo nu apărură în vizorul armei. Un minut mai târziu văzu cum maşina se pune în mişcare, pornind rapid pe şosea şi ştiu că pericolul dispăruse.

Schimbul de focuri atrăsese atenția. Nici nu se întorsese bine în casă de câteva minute, că un polițist apăru călare, galopând, cu calul în spume, şi descălecă.

Cineva de la o fermă din apropiere auzise zgomotele de armă şi telefonase comisariatului. Timp de o jumătate de oră polițistul luă notițe, timp în care o grămadă de fermieri din vecini îşi făcură apariția în salonul Mirabellei, cu armele la subraț.

Ea nu apucase să vadă prea mult din ceea ce era în stare redutabilul Leon pe cât îşi dorea, iar, când prinseră un moment în care erau numai ei doi, profită de oportunitate şi-i povesti despre vizita de dimineață a domnului Lee. El părea că ştie totul despre asta, căci nu se vădi deloc surprins şi fu stânjenit numai atunci când ea se arătase personal interesată de el şi de prietenii lui.

Nu era deloc o experiență obişnuită pentru el, aşa că păru mai degrabă plictisit de sine însuşi la auzul acelei neaşteptate tresăriri de entuziasm la adresa eroismului său, şi care era, aşa cum îşi dădu el seama, bazată pe un simț foarte acut al justiției pe care-l avea fata.

— Nu sunt foarte sigur că am fi chiar aşa de nemaipomeniți, serios, spuse el. E greu să poți produce într-un moment, o judecată care să fie viabilă cu trecerea anilor. Am sacrificat aproape tot ceea ce, pentru oamenii obişnuiți, ar face viața să merite să fie trăită, pentru dorința noastră de a ține talerele balanței în echilibru.

— Nu sunteți căsătorit, domnule Gonsalez, nu-i aşa?

Se uită fix în ochii ei sinceri.

— Căsătorit? Doamne, nu! spuse el, iar ea râse.

— Vorbiți de parcă nu v-ați fi gândit niciodată la această variantă.

— Nu am făcut-o, admise el. Prin însăşi natura activității noastre, suntem privați de o asemenea experiență. Şi, e oare o ofensă dacă vă spun că niciodată nu am simțit că aş fi privat de ceva, prin faptul că am rămas singur?

— E doar foarte urât, spuse ea sever, iar Leon râse în sinea sa tot drumul înapoi spre oraş, ca şi cum ar fi fost o glumă atât de bună încât se cerea repetată.

— Cred că putem să o considerăm în siguranță vreo săptămână, raportă el la întoarcerea în strada Curzon.

Nu, nu s-a întâmplat nimic. Am picat într-un filtru de poliție pe lângă Newbury, pentru depăşirea vitezei. Mi-au

spus că mergeam cu 80, dar eu cred că aveam aproape 130 km/h. O să mă scoată Meadows din asta.

Iar dacă nu, atunci va trebui să trimit judecătorului binecunoscuta scrisoare şi să plătesc binecunoscuta amendă. Ați mai făcut ceva în legătură cu Johnson Lee?

Manfred clătină din cap.

— Meadows şi entuziastul domn Washington s-au dus să-l viziteze. L-am rugat pe Washington să se ducă şi el pentru că, ezită puțin, şarpele este un pericol real în ceea ce-l priveşte. Elijah Washington a promis să fie de un real ajutor în această privință. Nu-i e frică de nimic şi a luat în seama lui sarcina de a rămâne cu Lee şi de a aplica toate remediile împotriva muşcăturilor de şarpe pe care le cunoaşte.

Îşi pusese mănuşile în timp ce vorbise, iar Leon Gonsalez îl privea cu o admirație critică.

— Te prezinți la Curte sau la un ceai cu vreo ducesă?

— Nici una, nici alta. Mă duc la prietenul Oberzohn.

— Al naibii ce eşti! spuse Leon ridicând din sprâncene.

— M-am asigurat înainte şi i-am trimis un bilețel, rugându-l să-şi țină şerpii închişi, spuse Manfred, şi, intenționat, i-am trimis copia la indigo a scrisorii ca să subliniez faptul că mai există una, care va putea fi folosită ca probă împotriva lui. Cred că voi reuşi să plec de la Oberzohn & Smitts fără să fiu rănit. Dacă nu eşti prea obosit, Leon, aş prefera să mergem cu Buick-ul, nu cu Spanz-ul.

— Lasă-mă un sfert de oră, şi urcă în camera lui să se aranjeze.

În exact cincisprezece minute Buick-ul opri în fața uşii, iar Manfred urcă în automobil. Nu era nicio despărțitură între şofer şi pasager, aşa că puteau vorbi în voie.

— Ar fi fost şi mai bine dacă ar fi venit şi fratele Newton, sugeră Leon.

— Va fi acolo. I-am trimis şi lui o scrisoare similară, spuse Manfred. Nu-mi imaginez că-şi vor scoate la iveală trupele.

— Eu ştiu vreo doi, poate chiar trei, pe care n-au cum să-i scoată. Leon rânji către polițistul din intersecție care-l direcționă către strada Oxford. Browning-ul ăla al meu trage prea sus, Manfred. Întotdeauna am avut suspiciunea asta. Pistoalele sunt lucruri ciudate, dar ăsta chiar mi se potriveşte bine în palmă. Au vorbit despre arme şi muniție până când au ajuns în dreptul clădirii pătrățoase a lui Oberzohn & Smitts. Spor la vânătoare!

Spuse Leon, în timp ce coborî din maşină, deschise uşa din spate şi-i înmână pălăria lui Manfred.

Se urcă din nou la volan, descrise un arc de cerc cu maşina şi parcă în partea opusă a străzii, cu privirea ațintită când spre intrare, când spre oglinda retrovizoare în care observa mişcările din spatele lui.

Manfred nu făcu anticameră mai mult de două minute. La sfârşitul acestui timp, un tânăr ceremonios care purta ochelari, îl îndrumă cu o plecăciune spre biroul obişnuit în care-l aştepta ilustrul doctor.

Bătrânul stătea la birou. În spate era nonşalantul său alter-ego, Monty Newton, cu o floare mare şi galbenă prinsă la butonieră şi un zâmbet larg, întipărit pe chip.

Oberzohn se ridică în picioare, ca şi cum ar fi cerut atenție.

— Domnule Manfred, e o mare onoare, spuse, întinzând o mână țeapănă.

În cameră fusese adus un scaun suplimentar pentru oaspete, un fotoliu cu o tapițerie care arăta prețios, şi către care indică mâna pe care Manfred nu o strânsese.

— Bună dimineața, Manfred, zise Newton scoțându-şi țigara din gură şi clătinând din cap. Ai fost cumva la bal aseară?

— Am fost acolo dar n-am intrat, spuse Manfred şi se aşeză. N-ai apărut decât mai târziu, din câte mi s-a spus?

— A fost un concurs de împrejurări dintre cele mai nefericite, spuse Oberzohn, iar Newton râse.

— I-am pierdut laboranta şi nu m-a iertat pentru asta, spuse el aproape jovial. Fata pe care-o angajase ieri. Şi chiar că arăta bine. N-a vrut să se întoarcă la țară, de unde venise, aşa că sora mea s-a oferit să o primească în piața Chester pentru o noapte. Al naibii să fiu dacă-mi dau seama cum s-a pierdut la bal şi n-am mai văzut-o de atunci.

— A fost ceva îngrozitor, spuse Oberzohn cu tristețe.

Eu consider că era în grija mea, eu sunt responsabil pentru siguranța ei. În dumneata am încredere, domnule Newton...

— În locul dumitale, nu cred că ar trebui să mai am vreun asemenea moment neplăcut, doctore, spuse liniştit Manfred. Tânăra domnişoară este înapoi la ferma Heavytree. Credeam că asta vă va surprinde. Şi e încă acolo, asta ar trebui să vă surprindă şi mai tare, dacă nu ați primit cumva, deja, vreun telefon care să vă anunțe că Vechea Gardă a voastră a eşuat lamentabil să o... aa... aducă înapoi la serviciu. Bănuiesc că ăsta era scopul lor?

— Vechea mea gardă, domnule Manfred? Oberzohn clătină din cap confuz. Asta e peste puterea mea de înțelegere.

— Ce mai face sora dumitale? E-n regulă? Întrebă Manfred dezinteresat.

Newton ridică din umeri.

— Evident că e supărată. Cine n-ar fi? Joan este o fată foarte sensibilă.

— Şi aşa a fost de multă vreme, atacă Manfred. Pot să-mi aprind o țigară?

— Nu doriți una dintre țigările mele?

Ochii lui Manfred îl țintuiră pe doctor, până când acesta nu mai fu în stare să se mişte.

— Am fumat prea multe țigări de-ale dumitale, spuse.

Vorbele îi ieşeau pe gură ca un vânt rece. Nu mai vreau, Herr Doktor, sau vor fi locuri goale în arborele genealogic al familiei tale. Şi, cine ştie, poate că, mult înainte să-ți prepari faimosul elixir, vei avea parte de nemurirea obişnuită pentru toată lumea.

Fața gălbejită a lui Oberzohn deveni purpurie.

— Pari să cunoşti multe despre mine, domnule Manfred, aproape câte ştiu şi eu.

Manfred clătină din cap.

— Mai multe. Pentru că eu, în timp ce dumneata te lupți cu timpul ca să eviți sfârşitul unei vieți care nu mi se pare că ar merita să fie păstrată şi, totuşi, habar n-ai nici minutul şi nici ziua în care-ți va veni sfârşitul, eu poți să-ți spun cu precizie de secundă. Şi-şi îndreptă amenințător degetul către el.

Orice urmă de zâmbet pieri de pe fața lui Newton.

Ochii îi stăteau ațintiți pe bărbatul care amenința.

— Poate că-mi vei spune şi mie, vorbi cu greutate Oberzohn. Era cuprins de ură.

— În ziua în care o vei răni pe Mirabelle Leicester, în ziua aceea vei muri. Tu, şi toți cei care sunt cu tine.

— Uite ce-i, Manfred, în țara asta sunt nişte legi...

Începu Monty Newton înfierbântat.

— Eu sun legea! Cuvintele răsunaseră ca dangătul unui clopot al sorții. În cazul ăsta, eu sunt judecătorul, juriul, călăul. N-o să cruț pe nimeni, tânăr sau bătrân, spuse pe un ton egal.

— Şi tu eşti nemuritor? rânji Newton.

Manfred îşi luă privirea numai pentru o clipă de la bătrân.

— Legea e nemuritoare, spuse el. Dacă îți trece prin cap ca, prin cine ştie ce lovitură deşteaptă, să mă trimiți pe altă

lume înainte să devin prea periculos pentru tine, fii convins că n-ai să reuşeşti.

— Nu m-ai chemat aici ca să ascult prostiile astea, nu-i aşa? întrebă Newton şi, deşi cuvintele îi erau ascuțite, atitudinea agresivă, pe față i se ghiceau umbre care nu fuseseră înainte ca Manfred să păşească în cameră, umbre adânci sub ochii şi în obrajii lui, plin de viață altădată.

— Am venit să vă spun să o lăsați în pace pe domnişoara Leicester. Umblați după ceva pe care nu-l puteți obține şi nimeni nu e în poziția de a vi-l oferi.

Habar n-am despre ce e vorba – uite, vă dau informația asta cadou. Dar ştiu că e mare, e cel mai mare premiu din viața voastră mizerabilă. Şi, ca să-l obțineți, sunteți în stare să sacrificați vieți inocente, cu lipsa de măsură a celor mai mari cheltuitori. Sfârşitul e aproape!

Se ridică de pe scaun şi se apropie de birou, aplecându-se către doctorul care stătea țeapăn.

— Nu ştiu ce face poliția în legătură cu muşcăturile astea de şarpe care au venit exact unde trebuie, Oberzohn, dar uite ce-ți ofer: eu şi prietenii mei ne vom retrage din jocul ăsta şi-l vom lăsa pe Meadows să te prindă, în felul lui. Crezi că asta înseamnă să scapi basma-curată? Ei bine, nu. Polițiştii ăştia sunt ca nişte buldogi, o dată ce te-au prins în strânsoare, nu-ți mai dau drumul.

— Şi care e prețul acestui serviciu atât de interesant?

Întrebă Newton pufăind calm din țigară, cu mâinile la spate şi picioarele depărtate, într-o postură de om care se simte bine şi confortabil.

— O lăsați în pace pe domnişoara Leicester. Vă găsiți altă cale să puneți mâna pe banii ăia pe care vi-i doriți atât de mult.

Newton râse.

— Dragul meu prieten, ce prostie ai spus. Nici eu şi nici Oberzohn nu suntem chiar nişte sărăntoci.

— Sunteți faliți. Amândoi. Replică Manfred calm. Sunteți precum jucătorul căruia nu i-a mai intrat vreo mână bună de multă vreme. N-aveți rezerve, iar cheltuielile voastre sunt monstruoase. Găseşte o altă cale, Newton şi spune-i surorii tale, se opri în dreptul uşii, privind lung la mătasea din care era făcută pălăria lui, că vreau să vină mâine la ora 10, în strada Curzon.

— Şi ăsta e un ordin? replică Newton sarcastic.

Manfred aprobă din cap.

— Fii atent, atunci, răcni bărbatul, alb de furie, că nici eu, nici ea, nu primim ordine! Ți s-a urcat la cap de când ai fost iertat, nu-i aşa? Dacă te iei de mine, Manfred, ține minte că nu sunt un neajutorat.

Simți apăsarea piciorului doctorului pe-al lui şi se domoli.

— În regulă, grohăi. Dar să nu te aştepți s-o vezi pe Joan.

Lansă un gest obscen, iar Manfred ridică uşor ochii până îi întâlniră pe ai lui.

— Tu o să fii spânzurat de către stat, sau ucis de Oberzohn. Nu sunt încă sigur care din cele două, spuse atât de simplu şi cu atât de multă încredere în sine, încât inima lui Newton se goli de sânge.

Manfred rămase pe trotuar şi făcu un semn, iar maşina ajunse rapid şi fără zgomot de partea cealaltă a străzii. Ochii lui Leon fixau intrarea. Un bărbat înalt stătea în umbra holului şi supraveghea. Era sprijinit de zid într-o atitudine atât de nepăsătoare încât, pentru o clipă, Leon tresări.

— Intră repede!

Leon aproape că-şi strigă cuvintele, iar Manfred sări înăuntru în timp ce şoferul demară scrâşnind din toate roțile.

— Ce dra... începu Manfred, însă restul cuvintelor se pierdură în zgomotul groaznicului accident care urmă.

Acoperişul de piele al maşinii era rupt în partea din spate şi un ciob de sticlă lovise pălăria lui Leon şi o tăiase în două

jumătăți perfecte. Călcă frânele, deschise uşa maşinii şi se strecură afară. În spatele vehiculului era un morman de dărâmături; un paiet de oțel, rupt în trei bucăți zăcea pe jos, printre rămăşițele unei lăzi de transport din lemn. Leon se uită în sus. Exact deasupra intrării de la Oberzohn & Smitts se afla o macara ce plimba o încărcătură grea, chiar în momentul în care Manfred părăsea clădirea. Firul de oțel atârna acum liber în aer. Auzi voci discutând aprins în uşa deschisă, trei etaje deasupra, şi văzu doi bărbați cu ochelari imenşi care se uitau în jos şi bolboroseau ceva într-o limbă pe care Leon n-o înțelegea.

— Ce accident drăguț! Cred c-am fi prin vreo jumătate de coloană în ziarele de seară dacă nu apucam să ne mişcăm din loc.

— Şi domnul din hol? Ce mai face?

Leon se îndreptă spre intrare: individul dispăruse. Dar, chiar lângă locul unde stătuse acesta, descoperi un mic întrerupător care, era evident, fusese amplasat de curând acolo, căci firele care stăteau întinse pe perete erau noi.

Se întoarse la timp să-l întâlnească pe polițistul care venise la locul accidentului.

— Aş vrea să aflu cum de-a fost posibil un asemenea accident, domnule agent. Stăpânul meu abia a scăpat cu viață.

Polițistul se uită la tona de dărâmături care zăcea jumătate pe trotuar şi jumătate pe stradă, şi apoi din nou, spre cablul care atârna deasupra.

— Zic că firul a sărit de la locul lui, mă gândesc eu.

— Şi eu mă gândesc la fel, spuse Leon, pe un ton grav.

Nu aşteptă ca polițistul să-şi termine ancheta ci se îndreptă spre casă într-un ritm constant şi nu mai aminti de „accident” până când nu gară maşina şi ajunse înapoi în strada Curzon.

— Tipul din hol a dat semnalul atunci când eram în dreptul încărcăturii, anumite lucruri chiar nu se întâmplă altfel, spuse el. Mă duc să fac nişte cercetări.

Gonsalez îl cunoştea pe unul dintre cei din slujba lui Oberzohn. Un suedez tânăr, care avea cunoştințele obişnuite de limbă engleză, pentru cei din zona Scandinaviei. La ora nouă, în acea seară, se duse în restaurantul suedez de pe strada Dean şi-l găsi acolo pe omul său, tocmai terminându-şi masa. Era doar o cunoştință – una dintre multele – pe care Leon le cultiva atât de asiduu. Tânărul, care-l ştia drept domnul Heinz – Leon vorbea limba germană extrem de bine – fu încântat să-l aibă drept tovarăş, mai ales pe subiectul inexplicabilului accident din după-amiaza aceea.

— Cablul n-a fost fixat pe cilindru, spuse el. Cât de îngrozitor trebuie să fi fost! Afară era un domn într-o maşină care abia a apucat să se mişte câțiva centimetri, înainte ca lada să cadă. E mare ghinion în locul ăla. Mă bucur că plec la sfârşitul săptămânii.

Leon avea câteva întrebări importante să-i pună, însă nu se grăbi, căci era un om cu darul răbdării. Se făcuse aproape ora zece când se despărțiră, iar Gonsalez se întoarse la garajul său unde petrecu vreun sfert de oră.

La miezul nopții, când Manfred tocmai termină o lungă discuție cu omul de la Scotland Yard care era încă în Brightlingsea, Leon intră, foarte mulțumit de sine însuşi.

Poiccart se dusese la culcare, iar Manfred stinsese una dintre lumini când intră prietenul său.

— Îți mulțumesc, dragă George, spuse Gonsalez vioi.

A fost foarte frumos din partea ta, şi nu mi-aş fi permis să te deranjez, dar...

— N-a fost mare lucru, spuse Manfred zâmbind.

Oricum, n-a însemnat mai mult decât să-mi schimb pantofii. Dar de ce? Nu sunt curios din fire, însă de ce m-ai

pus să-l sun pe portarul de noapte de la Oberzohn ca să aştepte la uşă un mesaj de la doctor exact la ora 11 seara?

— Pentru că, explică Leon frecându-şi mâinile, portarul de noapte este un individ cinstit. Are o soție şi şase copii şi, în mod special, nu-şi doreşte să rănească pe nimeni. Clădirea nu are nicio importanță: este, sau era, izolată de celelalte. Singura mea grijă a fost portarul de noapte. Era la uşă, l-am văzut.

Manfred nu mai întrebă altceva. A doua zi dis-de-dimineață, deschise ziarul la paginile din mijloc şi citi relatarea despre „Marele Incendiu din City Road” care înghițise complet sediul domnilor Oberzohn & Smitts. Mai important era că se aşteptase să citească aşa ceva încă înainte de a deschide ziarul.

— Accidentele sunt accidente, filosofă Leon la micul dejun. Şi ce discuție am avut cu funcționarul suedez azi-noapte. Dacă-ți poți imagina, lui Oberzohn îi expirase asigurarea de incendiu.

CAPITOLUL 16
Rath Hall

Într-una dintre camerele în care accesul era interzis, şi pe care doctorul Oberzohn o umpluse cu aparate pentru plăcerea şi profitul său, era un furnal electric care era centrul multora dintre experimentele sale. Existau, în câteva medicamente cunoscute, câteva componente pe care şi-ar fi dorit să le elimine. Doctorul Oberzohn credea în multe lucruri pe care chimiştii moderni le considerau fantasme.

Credea în piatra filosofală, în alchimie. Făcuse diamante, nu de mare valoare, e adevărat. Dar credința lui supremă era că, pe undeva, în ştiința medicală, există un elixir infailibil care avea să-i prelungească viața mult peste

limitele normale. Era ceva ce numai un metafizician ar fi fost în stare să descopere şi doar un chimist răbdător să pună în practică. Orice oră pe care o avea la dispoziție o dedica acestei obsesii. Era chiar în mijlocul unui experiment, când telefonul îl chemă în birou. Ascultă, în timp ce fiecare muşchi al feței se mişca, povestea dezastrului pe care i-o detalia Monty Newton.

— Încă arde? Şi n-ai nicio maşină de stins incendiile la Londra?

— Locul e asigurat sau nu? întrebă Monty pentru a doua oară.

Doctorul Oberzohn se gândi.

— Nu e asigurat, dar asta e nimic în comparație cu ce va urma, aşa încât n-o să-mi mai pese.

— Focul a fost pus. Pompierii sunt siguri de asta.

Gaşca aia nenorocită se răzbună pentru ce s-a întâmplat azi după-amiază.

— Nu ştiu nimic despre ce s-a întâmplat azi la prânz, spuse Oberzohn rece. Nici tu nu ştii nimic. E un accident pe care îl regretăm cu toții. Cât despre acest om, vom vedea.

Închise telefonul foarte atent, traversă holul şi coborî o scară întunecată până în subsolul bucătăriei. Înainte de a deschide uşa, auzi zgomotul unei voci furioase şi ascultă un moment ce se întâmplă cu un sentiment de satisfacție. În afară de doi bărbați, camera era goală.

Servitorii foloseau bucătăria din față a casei, iar locul acesta era mai degrabă o spălătorie de vase. Într-o parte a mesei de joc stătea Gurther, alb ca varul şi cu ochii roşii de furie. La celalalt capăt era Russian Pole, scund şi îndesat, cu fața lui mare şi păstoasă şi cu ochii sub care se puteau vedea pungi imense. Micuța lui mustață şi bărbia îi tremurau de mânie. Cărțile de joc împrăştiate pe masă şi pe podea îi spuseră lui Herr Doktor că asista la una dintre certurile frecvente pe care cei doi le aveau.

— Porc de câine, urlă Gurther. Am văzut cum ai palmat regele, în timp ce făceai cărțile. Hoț şi jefuitor nenorocit...

— Câine german ce eşti! Tu... Amândoi vorbeau în germană. Apoi doctorul văzu mână lui Gurther balansându-se înapoi.

— Gurther, strigă şi bărbatul făcu stânga împrejur. În biroul meu, marş!

Fără niciun cuvânt, bărbatul trecu pe lângă el şi doctorul rămase cu rusul care gâfâia.

— Herr Doktor, Gurther a devenit de nesuportat.

Vocea lui tremura de furie. Mai bine trăieşti cu un porc, decât cu el. Ăsta e normal doar dacă e drogat.

— Gura! urlă Oberzohn şi arată spre scaun. Aştepți până vin eu.

Când se întoarse în camera lui, îl găsi pe Gurther înțepenit.

— Aşadar, Gurther, spuse aproape binevoitor în timp ce-l bătea pe umăr. Povestea asta cu Gonsalez trebuie să se termine. Pot să-l mai țin pe Gurther ascuns ca un vierme în pământ? Nu, nu pot. Diseară te duci după omul ăsta şi, pentru că eşti deştept, nu ai să ratezi.

Te-a biciuit, Gurther! Te-a legat şi te-a bătut până la sânge, iar acum ai să-l vezi din nou. Te îmbraci normal.

Ca un funcționar de oraş. Îl vei urmări în felul tău isteț şi vei lovi. Ai voie s-o faci.

— Ja, Herr Doktor.

Se întoarse pe călcâie şi dispăru pe uşă. Doctorul aşteptă să plece pe scări şi îl sună pe Pfeiffer. Bărbatul intră posomorât. N-avea precizia militară a lui Gurther, şi, cu toate astea, aşa cum ştia şi Oberzohn, el era cel mai alert, cel mai viclean.

— Pfeiffer, am aflat că eşti în mare pericol. Poliția vrea se te trimită înapoi în Varşovia, unde lucruri nu tocmai plăcute

se pot întâmpla, aşa cum bine ştii. Mi s-a spus, şi coborî vocea, că un prieten de-al nostru ar vrea să te vadă, ce zici?

Bărbatul nu-şi ridică ochii din podea, nici nu răspunse şi nici nu făcu vreun gest sau mişcare a corpului care ar fi trădat că ascultase ceea ce-i spusese bătrânul.

— Gurther merge mâine, poate pentru treaba noastră, ori poate să vorbească cu prietenul lui din poliție, cine ştie? Oricum are treabă. Lasă-l să o facă, Pfeiffer. Toți oamenii mei vor fi acolo, într-un loc numit Brightlingsea.

Vei merge şi tu. Ar jefui Gurther un orb? Bun! Vei jefui şi tu unul. În ceea ce-l priveşte pe Gurther, nu-l vreau înapoi. M-am săturat. E un dement. Toți devin demenți după ce trag pe nas pulberea aia albă, nu-i aşa, Pfeiffer?

În continuare, bărbatul cu o înfățişare ciudată, nu scotea niciun sunet.

— Lasă-l să-şi facă treabă. Nu interveni până când nu e gata.

Pfeiffer se uită acum la el cu o expresie rece pe față.

— Dacă el vine înapoi, eu nu mă mai întorc, spuse.

Omul ăsta mă înfricoşează. De două ori a fost poliția aici, de trei ori... vă amintiți de femeie. Omul ăsta e un pericol, Herr Doktor. V-am spus din ziua în care l-ați adus aici.

— Poate să se îmbrace ca un gentelman, spuse doctorul cu amabilitate.

— Pff, făcu celălalt. Păi n-a fost actor, nu se sulemenea el pe față şi se scălâmbăia pentru nu ştiu câte mărci pe săptămână?

— Dacă nu se întoarce, voi fi uşurat, murmura doctorul. Şi chiar ar fi o greşeală să-l lăsăm să o facă, iar şmecherii aia să-şi bage nasul în afacerile noastre.

Pfeiffer nu mai spuse nimic, înțelesese ordinele, nu mai era nimic de adăugat.

— Când pleacă?

— Mâine dimineață înainte de zori. Îl vei conduce, evident.

Spuse ceva ce numai Pfeiffer auzi. Umbra care stătea la uşă înțelese doar două cuvinte. Gurther rânji în întuneric. Ochii lui străluceau. Îşi auzi tovarăşul venind spre uşă şi fugi pe scări fără niciun sunet.

★ ★ ★

Rath Hall era o clădire albă, de piatră, cu două etaje, situată în mijlocul unui părculeț atât de împădurit, că nu puteai vedea casa din stradă. Şi, câtă vreme intrarea principală era o simplă poartă banală, fără vreun foişor de pază şi nici vreo alee vizibilă, Gonsalez ar fi putut să rateze locul, dacă nu l-ar fi recunoscut pe bărbatul care stătea pe gardul părăginit şi acoperit de muşchi şi care îi sări în întâmpinare, în timp ce el oprea maşina.

— Domnul Meadows e în casă, domnule. Vă aşteaptă.

— Unde Doamne e casa asta? întrebă Leon Gonsalez dându-se doi paşi în spate.

În loc de răspuns, detectivul deschise poarta larg şi Leon trecu cu maşina printre copaci. De aproape, Leon putu să vadă locul unde, altădată, fusese pus pietriş, şi, mai mult decât atât, urmele recente de cauciucuri în pământul reavăn. Ajunsese chiar când domnul Johnson Lee îşi invită cei doi oaspeți la cină. Meadows era fericit să-l vadă. Se scuză, şi îl luă pe Leon pe hol unde nu puteau fi ascultați.

— Am primit mesajul tău. Singurul lucru ieşit din comun este că toți servitorii se duc la un mare concert în Brightlingsea. Te aşteptai la asta?

Leon aprobă din cap.

— Da, sper că Lee le va da drumul. Prefer aşa, decât să ne stea în cale. O schemă cinică, dar Oberzohn face dintr-astea. S-a mai întâmplat ceva?

— Nimic. Doar vreo doi ciudați au mai trecut prin preajmă.

— Ți-a arătat scrisorile de la Barberton?

Spre surprinderea lui, inspectorul îi răspunse afirmativ.

— Da, dar sunt chineză pentru mine. Nişte protuberanțe pe o hârtie maro groasă. Le ține în seif.

Mi-a citit câteva dintre ele, dar nu au fost prea edificatoare.

— Dar scrisoarea scrisorilor? întreba Leon nerăbdător.

Cea la care Lee a răspuns? A, apropo, ştiai că domnul Lee îşi scrie toate scrisorile printre linii perforate?

— Am văzut hârtia, dădu din cap detectivul. Nu, l-am întrebat de asta, dar nu vrea să vorbească până nu îşi vede avocatul, care vine aici abia diseară. De fapt, ar fi trebui să ajungă acum, la cină.

Trecură împreună în sufragerie. Bărbatul orb aştepta calm, în capătul mesei. Leon luă loc la masă, scuzându-se. Stătea cu spatele la perete, cu fața spre cele trei ferestre care dădeau înspre parc. Era o noapte caldă, iar obloanele erau trase. Stătea în dreptul ferestrei din mijloc şi îl rugă pe domnul Washington, care stătea chiar în fața lui, să se tragă puțin într-o parte, iar americanul îşi dădu seama că tot ce vroia Leon era să aibă o vedere integrală asupra parcului.

— Vreți să închidem fereastra? spuse domnul Lee aplecându-se în față şi adresându-se întregii mese. Ştiu că e deschisă, spuse râzând uşor, pentru că eu am deschis-o. Ador aerul proaspăt.

Îşi dădură toți acceptul şi masa continuă fără ca nimic spectaculos să se întâmple. Domnul Washington era unul dintre acei oameni adaptabili, care se putea plia în orice împrejurare. Se simțea aproape acasă la Rath Hall, de parcă s-ar fi născut şi ar fi crescut în împrejurimi. Mai mult decât atât, avea un motiv special pentru care era foarte încântat: găsise o viperă rară în pădure în dimineața aceea. Şi explică preț de zece minute cu ce era aceasta diferită de oricare altă viperă din Anglia.

— E moartă? întrebă Meadows nervos.

— Să o omor? întrebă acesta indignat. De ce să o omor? Am văzut şi o mulțime de porumbei azi pe peluza în fața casei. Ar trebui să-i omor? Nu, domnul meu! Nu am sentimentele astea față de şerpi. Cred că Domnul a trimis aceste vietăți pe pământ cu alt scop decât acela de a fi omorâte de fiecare dată când sunt văzute. Am trimis exemplarul la Londra astăzi, cu trenul, unui prieten de-al meu care lucrează la Grădina Zoologică. Mi-l păstrează până când reuşesc să-l iau înapoi acasă.

Meadows suspină prelung.

— Atâta timp cât nu e în buzunarul dumneavoastră...

— Vă supărați?

Vocea lui Leon era imperativă şi îi sugeră lui Washington să se mute şi mai în stânga. În timp ce bărbatul masiv îşi mută scaunul, Leon mormăi nişte mulțumiri. Ochii lui supravegheau fereastra şi peluza întunecată. Nu-şi mută ochii nici măcar pentru o secundă.

— E extraordinar ce se întâmplă cu domnul Poole, avocatul meu, spuse domnul Lee. A promis că ajunge aici la şapte. Cât e ceasul?

Meadows se uită la ceas.

— Opt fără un sfert, spuse, şi văzu norul de îngrijorare care trecu pe fața gazdei.

— Extraordinar, mă întreb dacă v-ar deranja... Piciorul lui atinse clopoțelul de sub masă şi valetul intră.

— Poți să suni la domnul Poole acasă, să vezi dacă a plecat?

Valetul se întoarse în scurt timp.

— Da, domnul Poole a plecat de a acasă la şapte fără un sfert.

Johnson Lee se lasă pe spătarul scaunului.

— La 7 fără un sfert? Trebuia să fie aici deja!

— Cât de departe stă?

— Cam 15 mile. Am crezut că a ajuns de la Londra mai târziu. Asta e extraordinar!

— Poate a făcut o pană de cauciuc, spuse Leon fără să-şi mişte privirea fixă.

— Ar fi putut să sune!

— Mai ştia cineva că trebuie să ia cina aici, în afară de cei din casă? întrebă Gonsalez.

Bărbatul orb ezită.

— Da, cred că i-am spus poştaşului de dimineață. Am fost să-mi iau scrisorile şi mi-am dat seamă că una pe care i-o scrisesem domnului Poole s-a întors, pentru că greşisem eu ceva. I-am spus poştaşului că vine în seara asta şi că nu mai e nevoie să o trimită.

— Mai era lume acolo?

— Cred că da.

— Ați mai spus şi altceva, domnule Lee, care să ofere vreun amănunt despre scopul vizitei lui?

Din nou gazdă ezită.

— Nu ştiu, mi-e teamă că da, mărturisi el. Îmi amintesc că i-am menționat poştaşului că am să vorbesc cu domnul Poole despre bietul Barberton, el era foarte cunoscut în cartierul acesta.

— Asta e tare neplăcut, spuse Leon.

Se gândea la două lucruri dintr-o dată: pe unde ajunsese avocatul şi ce ascunzătoare grozavă oferea peretele dintre fereastră şi temelia casei, oricui s-ar fi strecurat acolo. N-ar fi fost deloc greu pentru cineva ascuns acolo să se întoarcă brusc şi să-şi trimită şarpele în misiunea lui mortală.

— Câți oameni ai lângă casă, Meadows?

— Unul, dar nu e la intrare, e pe stradă, spuse acesta dându-şi importanță. O să-l retrag în curte la noapte, sau, mai degrabă, pe seară, să patruleze. Şi mai e şi înarmat. Nici nu ştiți ce înseamnă un polițist englez înarmat – e-un fenomen cu care rar te întâlneşti.

— Asta înseamnă că are un revolver cu care a tras doar la antrenament, spuse Leon. Mă scuzați, cred că am auzit o maşină.

Se ridică zgomotos de la masă, trecu prin spatele domnului Lee şi se uită aplecându-se pe fereastră. Un pat de flori se întindea de-a lungul peretelui, iar după acesta se afla o cărare pietruită. Între flori şi pietriş era o fâşie de iarbă. Cărarea continua vreo cincisprezece metri înspre dreapta, până dădea într-un arc de trandafiri. În stânga, nu continua mai mult de şase metri până când se întâlnea cu o cărare paralelă cu laterala casei.

— Ați auzit ceva? întrebă Lee.

— Nu domnule, m-am înşelat.

Leon bagă mână în buzunarul său interior şi scoase ceea ce părea o mână de lumânări înfăşurate în hârtie colorată. Meadows îl văzu că le împrăştie peste tot, dar nu întrebă nimic, din discreție. După care îşi mâncă cina uitându-se doar din când în când spre fereastră.

— Nu mă bazez doar pe sfaturile avocatului meu, spuse domnul Lee. Am telegrafiat şi la Lisabona să-l rog pe doctorul Pinto Caillao să vină în Anglia. Ar putea fi de mare folos, chiar mai mult decât Poole.

Majordomul intră în cameră.

— Doamna Poole tocmai a sunat. Soțul ei a avut un accident teribil. Maşina lui a intrat într-un camion care căra lemne şi care era pe o stradă de lângă Lawley.

Era pe cealaltă bandă şi l-a văzut prea târziu.

— E rănit grav?

— Nu, dar e la spitalul Cottage. Doamnă Poole spune că îl externează.

Bărbatul orb rămăsese cu gura căscată.

— Ce lucru îngrozitor a putut să se întâmple!

— Un lucru chiar foarte norocos pentru domnul Poole, spuse Leon vesel. Mă temeam de ceva mai rău!

De undeva de afară se auzi sunetul pe care o pocnitoare de Crăciun îl face când explodează. Leon se ridică de la masă, urcă repede pe marginea ferestrei şi sări afară. Când atinse pământul, călcă una dintre pocnitori care răbufni violent sub piciorul lui. Nu se vedea nimeni. Alergă repede pe peluză, încetinind pasul spre colțul casei, după care înaintă încet, cu arma pregătită. Tot nimeni. În fața lui era un gard viu în care se vedea o spărtură. Auzi un zgomot în spatele şi bănui că e Meadows. Leon îi făcu semn să tacă, traversă fâşia de iarbă pe partea cealaltă şi se ascunse în spatele unui copac de unde putea să vadă direct spărtura din gard. În spate era o grădină de trandafiri, o mare de boboci roşii, roz şi aurii.

Leon băgă mâna în buzunar şi scoase un cilindru negru pe care îl potrivi la țeava pistolului său fără să-şi ia privirea de la gard. Meadows auzi zgomotul surd al exploziei înainte să vadă pistolul ridicându-se. Se auzi fâşâitul de frunze şi crengi date la o parte şi zgomotul unor paşi grăbiți. Leon intră prin spărtură la timp să vadă un bărbat plonjând în tufe.

Poc.

Glontele atinse un copac aflat la o distanță foarte mică de fugar.

— Asta-i bună, spuse Leon şi scoase amortizorul. Sper că niciunul dintre servitori nu l-a auzit, şi mai ales că Lee, care are oricum auzul mai fin, l-a confundat cu altceva.

Se întoarse pe potecă să-şi recupereze pocnitorile neexplodate.

— Sunt bune să ți le pui pe podeaua din camera ta când te aştepți să-ți taie cineva gâtul în miez de noapte, spuse el încântat. O sută costă doi dolari şi mi-au salvat viața de un milion de ori. Ai aşteptat vreodată în întuneric să-ți taie cineva beregata? întrebă el. Mie mi s-a întâmplat de vreo trei ori şi recunosc că nu prea îmi arde să repet experiența asta.

O dată în Boemia, în Praga, o dată în New Orleans şi o dată în Ortona.

— Ce s-a întâmplat cu asasinii? întrebă Meadows înfiorat.

— Asta-i deja o problemă teologică, scuză-mi gluma învechită, spuse Leon. Cred că au ajuns cu toții în iad, dar, iarăşi, s-ar putea să am eu prejudecăți.

Domnul Lee părăsise sufrageria şi stătea la uşa din față sprijinindu-se în baston. Alături de el, domnul Washington, la fel de curios.

— Ce se întâmplă? întrebă bătrânul îngrijorat. E greu să nu vezi ce se întâmplă. Dar mi s-a părut că aud un foc de armă.

— Două, răspunse Leon prompt. Speram să nu le fi auzit, nu ştiu cine le-a tras domnule Lee, dar sunt sigur că n-avea ce să caute pe-aici aşa că l-am alungat.

— Ai folosit un amortizor? N-am auzit împuşcăturile foarte bine. Ai reuşit să-i vezi fața?

— Nu, i-am văzut spatele. Leon consideră că nu mai era nevoie să adauge că spatele bărbatului pe care îl văzuse îi era la fel de familiar ca şi fața lui. Când îşi studia inamicii, era cât se poate de serios. Mai mult decât atât, Gurther avea o mişcare ciudată a umărului când alerga.

Se întoarse dintr-o dată spre proprietarul lui Rath Hall.

— Putem vorbi singuri, domnule Lee? luase brusc o hotărâre.

— Sigur, răspunse domnul Lee arătând spre intrarea spre biroul lui. Timp de zece minute Leon stătu acolo închis cu el.

Când ieşi, Meadows stătea de vorbă cu omul de la poartă, iar Washington era singur şi neconsolat. Leon îl luă de braț şi îl conduse pe pajişte.

— Va fi ceva nebunie pe-aici, la noapte şi îi explică aranjamentele pe care le făcuse cu domnul Johnson Lee.

Am încercat să-l conving să-mi arate scrisoarea pe care o ține în seif, dar mai uşor vorbeşti cu o piatră.

Mi-ar părea rău să-i sparg seiful. Fii atent.

Elijah Washington ascultă şi fluieră.

— L-au împiedicat pe avocat să vină, Gonsalez continuă, iar acum sunt morți de frică de faptul că, în absența avocatului, bătrânul ne va spune nouă ce avea de gând să-i împărtăşească lui.

— Meadows pleacă la Londra, nu?

Leon dădu din cap încet.

— Da, pleacă la Londra cu maşina. Ştiai că toți servitorii au liber diseară?

Domnul Washington se holbă la el.

— Te referi la femei, nu?

— Şi femeile şi bărbații, spuse Leon calm. E un concert extraordinar la Brightlingsea în seara asta şi, deşi vor întârzia la prima parte, vor reuşi să se bucure de finalul programului. Invitația nu-mi aparține, dar cu toate astea e una pe care o salut.

— Dar Meadows vrea să plece tocmai când începe distracția?

Aparent, inspectorul Meadows n-avea nimic împotrivă să plece tocmai la începerea distracției. Părea, de fapt, fericit să o facă. Părerile domnului Washington despre poliție se schimbară în şi mai rău.

— Nu era mai bine să rămână? întrebă americanul.

Dacă vă aşteptați la un atac, cât e sigur să-şi retragă toate forțele?

— Foarte sigur, răspunse Gonsalez. Iată maşina.

Rolls-ul ieşi din spatele casei şi se opri în fața uşii.

— Nu-mi place să te las aici, spuse Meadows şi se urcă pe partea şoferului.

— Spune-i şoferului să se ferească de Lawley ca de ciumă, spuse Leon. E un copac căzut acolo, doar dacă autoritățile locale nu l-au mutat, ceea ce e puțin probabil.

Aşteptă până când stopurile maşinii dispărură în ceață şi se întoarse în hol.

— Mă scuzați, spuse valetul în timp ce se îmbrăca cu paltonul, sunteți sigur că veți fi bine? Nu a mai rămas nimeni în casă să aibă grijă de domnul Lee. Aş putea să rămân.

— A fost sugestia domnului Lee să plecați cu toții, spuse Gonsalez scurt. Doar du-te până afară şi spune-mi când luminile autobuzului se apropie. Vreau să vorbesc cu domnul Lee înainte să pleci.

Intră în bibliotecă şi închise uşă după el. Valetul îi auzi murmurul vocii şi îşi mai linişti conştiința. Biletele veniseră de la o agenție locală. Nu ar fi visat vreodată că angajatorul lui va permite personalului să plece, mai ales atunci când avea invitați în casă.

Era un autobuz închis care ocoli casa ajungând la intrarea din spate, spre enervarea servitorilor care erau adunați în hol.

— Nu vă deranjați, îi spun eu, spuse Leon. Părea să fi luat casa în stăpânire, o ofensă impardonabilă pentru servitori.

Dispăru pe un coridor care ducea în tot felul de zone domestice misterioase şi se întoarse să-i anunțe că şoferul şi-a corectat greşeala şi vine la intrarea din față.

O explicație care nu mai era necesară, pentru că autobuzul trăsese în fața casei înainte de a termina el ce avea de spus.

— N-am văzut în viața mea o gaşcă de petrecăreți mai încurcați decât ăştia, spuse el în timp ce autobuzul cu frânele scârțâind cobora spre neimpozanta poartă. Şi totuşi vor avea distracția vieții lor. Am aranjat să ia cina la Beech Hotel şi, chiar dacă nici măcar nu-şi dau seama, îi mut într-

un loc pentru care ar fi fost dispuşi să dea o căruță de bani, dacă ar fi fost să rămână în casă.

— Mai rămânem eu şi cu tine, spuse domnul Washington întunecat, dar se lumină la față într-o secundă. Asta-i o casă cam urâtă, şi cu şi fără puşti şi pistoale. Se uită îngrijorat de jur-împrejurul holului şi întrebă: Ce-ar fi dacă am încuia uşile din spate?

— Sunt bine aşa, spuse Leon. Nu din spate vine pericolul. Hai să ieşim afară şi să ne bucurăm de aerul curat. E încă devreme pentru adevăratul pericol.

Dar de data asta se înşela.

Elijah Washington îl urmă în parc. Făcu doi paşi şi, dintr-o dată, Leon îl văzu clătinându-se. Într-o clipă fu lângă el. Ochelarii îi căzuseră în iarbă, iar Washington stătea chircit.

— Du-mă înăuntru, spuse Washington. Se lasă greu pe însoțitorul său.

Cu mâna în jurul taliei, Leon îl împinse în hol, dar nu închise uşa. În schimb, în timp ce americanul se lasă bufnind pe o canapea din hol, Leon căzu la pământ şi privi linia orizontului pe care o crease. Nu era nicio mişcare, niciun semn că ar exista vreun atacator. Abia atunci închise uşa şi lasă în jos drugul de fier. Deschise larg uşa de la birou şi îl cără pe american acolo. Stinse lumina.

— Cred că ceva m-a atins, mormăi Washington.

Obrazul lui drept era roşu şi umflat, iar Leon văzu muşcătura legendară. Dar mai văzu ceva. Îi puse mâna pe obraz şi îşi analiză vârfurile degetelor.

— Dă-mi nişte whisky, te rog, vreun litru.

Îl durea rău şi se mişca înainte şi înapoi.

— Doamne, e îngrozitor, niciun şarpe nu m-a muşcat în halul ăsta.

— Eşti viu prietene, şi eu care nu te-am crezut când ai spus că eşti imun la şerpi.

Leon turnă un pahar mare de whisky neamestecat şi îl puse la gura americanului.

— Jos cu prohibiția, murmură Washington, şi nu dădu paharul de la gură până când acesta nu se goli. Poți să-mi mai dai unul? N-am să mă amețesc.

Îşi puse mână pe față şi îşi pipăi uşor rană.

— E udă, spuse surprins.

— Ce ai simțit?

— Cam la fel ca la o muşcătură de şarpe, spuse expertul.

Deja fața i se umflase sub ochi şi devenise neagră-albăstruie.

Leon se duse spre şemineu şi apăsa clopoțelul.

Washington îl urmărea uimit.

— Ce rost are să suni? Servitorii au plecat.

Se auzi zgomot de paşi în hol, uşa se deschise, iar George Manfred intră. În spatele lui era Meadows cu o duzină de oameni, spre uimirea americanului.

— Doamne sfinte, spuse el somnoros.

— Au venit în autobuz, întinşi pe podea, îi explică Leon, iar singura scuză pentru ca o astfel de maşină să intre în curte era să trimitem servitorii la concert.

— L-ai trimis pe Lee de aici?

Leon dădu din cap.

— Era în maşina cu care a plecat Meadows. S-a urcat apoi în autobuz mai departe de casă.

Manfred se uită spre Leon.

Washington scoase o cutiuță din buzunar şi scoase o pudră roşie cu care se masă pe obrazul acoperit de muşcătură, mormăind uşor.

— Ăsta-i un şarpe care sigur lasă lată o cobră, şi face ca muşcătura unui şarpe cu clopoței să nu fie mai rea decât o zgârietură, spuse el. Mamba, pe naiba! Îl ştiu pe mamba, e destul de veninos, dar nici pe departe ca ăsta.

Manfred îi aruncă o privire lui Leon.

— Gurther? întrebă simplu şi Gonsalez dădu din cap.

— Era pentru mine, evident, dar, cum am mai spus, Gurther e nervos. Şi asta nu l-a ajutat.

— Vreți să nu mai vorbiți aşa tare? Se uită la perdelele grele care acopereau ferestrele. În spatele lor obloanele erau trase, dar doctorul Oberzohn era un om extrem de ingenios.

Leon se uită la picioarele celor care intraseră. Toți purtau mocasini. Urcă în dormitorul domnului Lee, care era în centrul casei, şi avea un balconaş. Ferestrele lungi franțuzeşti erau deschise şi Leon se furişă în întuneric, cercetând printre pilonii balustradei. Nu se mai ascundeau acum şi nu mai făceau niciun efort să se ferească.

Numără şapte şi văzu țigara încă unuia în capătul aleii.

Ce aşteptau? se întrebă. Niciunul dintre ei nu se mişca.

Nici măcar nu se apropiau de casă. Inerția asta îl zăpăci. Aşteaptă un semn. Care să fie acela? Când avea să vină?

Văzu un bărbat furişându-se de-a lungul peluzei. Unul sau doi? Ochii îi jucau feste. Dacă erau doi, unul trebuia să fie Gurther. Nu putea să se înşele. Pentru o secundă, ieşi de sub acoperirea pilonului de la balcon.

Leon îşi mişcă capul. Gurther căzuse. Îl văzuse căzând în genunchi şi întins lat pe jos. Ce însemna asta?

Încă se minuna când auzi un scârțâit uşor şi o respirație adâncă. Încercă să localizeze zgomotul. Dintr-o dată, la câțiva centimetri de fața sa, o mână apăru din întuneric şi apucă de pragul de jos al balconului.

Repede şi fără niciun zgomot, Gonsalez intră în cameră, se ascunse drept între draperii şi aşteptă. Mâna lui atinse ceva: era firul lung de mătase cu care se trăgeau perdelele. Leon rânji în întuneric şi făcu o buclă academică.

Intrusul sări peste parapet, traversă încet şi apoi, tiptil, până la fereastra deschisă. Nu era nici măcar suspicios, pentru că fereastra fusese deschisă toată seară. Fără niciun

sunet, intră în cameră şi rămase pentru o clipă cu silueta reflectându-i-se în fereastra luminată de stele.

Fără pălărie, se gândi Leon. Asta făcea lucrurile şi mai uşoare. În timp ce bărbatul mai făcu un pas, ştreangul căzu direct pe grumazul lui, se strânse şi înăbuşi orice urlet într-o secundă, stătea întins pe jos cu un genunchi în spate. Se zbătu să se ridice, dar pumnul lui Leon lovi cu precizie şi nu mai putu să scoată niciun sunet.

Gonsalez slăbi nodul şi îl sui pe bărbat peste umăr. Îl scoase din cameră şi coborî scările. Nu putea decât să ghicească dacă ăsta era sau nu singurul intrus, dar nu voia să lase nimic la voia întâmplării. Îl predă oamenilor care aşteptau în hol, şi urcă în cameră unde constată că, aşa cum bănuise, nu-l mai urmase vreun alt aventuros. Ceilalți erau în aceleaşi poziții în care îi lăsase ultima dată. Semnalul trebuia să vină din casă. Care o fi? se întrebă.

Lasă pe unul dintre oameni să păzească încăperea şi coborî înapoi în birou. Constată că intrusul era un vechi prieten. Lew Cuccini se uită lung. Dar cea mai extraordinară descoperire pe care Leon o făcu când se întoarse în birou fu că americanul revenise la vechea sa veselie. În afara înfățişării sale nu tocmai plăcute, nu părea să fi trecut deloc prin chinurile care ar fi omorât pe loc 99 de oameni din 100.

— Imun la şarpe, ăsta-s eu. Ăsta e tipul care mi-a făcut asta? spuse arătând spre Cuccini.

— Unde e Gurther? întrebă Manfred.

Cuccini rânji.

— Du-te afară şi află, şefu'. Te aranjează el, imediat ce țip.

— Cuccini... Vocea lui Leon era calmă. Vârful cuțitului de la gâtul lui era foarte ascuțit. Cuccini se dădu înapoi.

Nu vei țipa. Dacă țipi, îți tai gâtul şi stricăm toate covoarele astea frumoase. Ăsta e un Buhara de mătase.

Arătă spre covorul moale pe care stătea George. N-am mai văzut unul de zece ani. Care-i semnalul Cuccini?

Spuse el, uitându-se din nou spre prizonier. Şi ce se întâmplă când dai semnalul?

— Ascultă, spuse Cuccini! Chestia asta cu tăiatul gâtului nu înseamnă nimic pentru mine. Ştii doar că nu există clemență în țara asta.

— Înseamnă că n-ai văzut niciodată asta, spuse Leon încântat ca un băiețel. Pune-i un căluş.

Unul dintre bărbați îi legă o eşarfă de lână în jurul capului.

— Întinde-l pe canapea.

Era legat de mâini şi de picioare, total neajutorat.

— Aveți nişte chibrituri de ceară? A, uite aici câteva.

Leon goli cutia în palmă şi privi la lumea curioasă din jurul lui. Acum, domnilor, dacă mă scuzați cinci minute, vreau să-i arăt domnului Cuccini o parte dintre metodele de convingere ale doctorului Gian Visconti, un minunat compatriot de-al său şi inventatorul sistemului pe care am de gând să-l aplic.

Cuccini dădea din cap furios. Un şir de sunete de neînțeles venea de dincolo de eşarfă.

— Prietenul nostru nu e prost. Oricine dintre dumneavoastră va spune că domnul Cuccini e lipsit de orice inteligență, va avea de suportat neplăceri din partea mea.

Îl ridicară şi el vorbi stricat, ezitând.

— Splendid, spuse Leon când termină.

— Duceți-l în bucătărie şi dați-i ceva de băut. Veți găsi un robinet deasupra chiuvetei din bucătărie.

— Întotdeauna m-am întrebat Leon, spuse George când rămaseră singuri, dacă ai duce la bun sfârşit toate amenințările astea oribile pe care le tot proferezi.

— Jumătate din tortură e anticiparea ei, spuse Leon uşor, aprinzându-şi o țigară cu unul dintre chibriturile pe care le luase de pe masă. Restul le puse cu grijă înapoi în bolul de sticlă. Orice om versat în arta descrierilor poate să se joace

roțile de tortură, cătuşele de fier, şuruburile şi toate celelalte aparate îngrozitoare pe care le folosea justiția criminală a strămoşilor noştri. Şi eu mă întreb, continuă el amuzat, suflând un cerculeț de fum spre tavan, dacă aş putea să le pun în practică. Ar trebui să-ncerc într-o bună zi. Dădu din cap cu plăcere, ca şi cum şi-ar fi promis un cadou.

Manfred se uită la ceas.

— Ce vrei să faci? Dai semnalul? Gonsalez dădu din cap. Şi dup-aia?

— Lasă-i să vină. Ne putem refugia în bucătărie. Cred că e mai înțelept.

George Manfred dădu din cap.

— Îi laşi să deschidă seiful?

— Exact. Vreau, în mod special, ca seiful să fie deschis şi, câtă vreme domnul Lee e ezitant, cred că asta e cea mai bună metodă. M-am gândit la asta tot timpul. Ai văzut seiful, George? Eu l-am văzut. Doar un expert l-ar putea deschide. N-am nicio unealtă. Nu mă pot pune cu un întreg contingent şi mai am şi scrupule.

Prietenii noştri au unelte şi le lipsesc şi scrupulele.

— Şi şarpele? E vreun pericol?

Leon îşi pocni degetele.

— Şarpele a lovit în noaptea asta, nu va mai apărea.

În ceea ce-l priveşte pe Gurther...

— Îți datorează ceva?

— Gurther e mort spuse simplu. Zace pe peluza din față de zece minute.

CAPITOLUL 17
Scris în Braille

Leon descrise pe scurt scena la care asistase din balcon.

— Era, fără îndoială Gurther, spuse el. N-aş putea să-l confund. Mi-a ieşit din raza vizuală pentru o secundă, ascuns în spatele unui stâlp, şi, când m-am uitat în jur, zăcea lat pe pământ.

Îşi aruncă țigara în şemineu.

— Cred că e aproape timpul, spuse el. Aşteptă până când Manfred dispăru şi, îndreptându-se spre uşă, mută drugul de fier şi o deschise larg.

Aplecându-se, văzu că uşa deschisă fusese observată, căci unul dintre bărbați traversa peluza în direcția casei.

Scoase din buzunar o lanternă şi trimise 3 raze în întuneric. Spre surpriza lui, doar doi oameni înaintară spre uşă. Era limpede că Cuccini se aşteptase să învingă orice inamic, înainte ca raidul să se petreacă.

Casa fusese construită în secolul al XV-lea, iar holul de la intrare era larg şi înalt, ca un hambar. Un arhitect Georgian, în felul ciudat al perioadei sale, construise o micuță galerie, ca pentru un menestrel, deasupra intrării în sufragerie, chiar în fața biroului. Leon explorase deja clădirea şi găsise scărița ce ajungea la această monstruozitate arhitectonică. Nu dădu semnalul convenit decât după ce plonjă în sufragerie, prin uşa înaltă, şi se afla deja în spatele draperiilor groase din spatele galeriei înguste când cei doi bărbați întrară înăuntru. Îi văzu intrând direct în birou şi deschizând uşa. În acelaşi timp, un al treilea bărbat apăru pe verandă, dar nu făcu vreo încercare de a intra în hol.

Atunci, unul dintre cei care intraseră în birou ieşi şi îl strigă pe Cuccini. Cum nimeni nu răspunse, se întoarse mormăind la treaba lui. Ce treabă avea, Leon putea să bănuiască, chiar înainte ca mirosul ciudat de oțel încins să-i invadeze nările fine.

Aplecându-se, putu să vadă picioarele bărbaților care lucrau la seif. Aprinseseră toate luminile şi păreau să nu se

aştepte să fie întrerupți. Omului de la uşă i se alătură un altul.

— Unde-i Lew?

În liniştea casei, cuvintele, deşi şoptite, puteau fi uşor auzite.

— Nu ştiu... Pe undeva pe aici. S-a dus să-l rezolve pe spaniolul ăla.

Leon rânji. Descrierile astea la adresa lui îl flatau întotdeauna.

Unul dintre cei care se ocupau de seif ieşi afară.

— L-ați văzut pe Cuccini?

— Nu, spuse omul de la uşă.

— Du-te şi găseşte-l. Ar trebui să fie aici.

Absența lui Cuccini îl deranja în mod evident şi, deşi intră în cameră, într-un minut ieşi din nou să întrebe dacă mesagerul se întorsese. Din spatele coridorului se auzi vocea individului trimis în căutare: Bucătăria e încuiată.

Tipul care tăia seiful rămase uimit:

— Închisă? Care-i poanta?

Veni la bază scărilor şi urlă:

— Cuccini!

Doar ecoul îi răspunse.

— Asta nu-i a bună. Îşi băgă capul în uşa biroului.

Grăbeşte-te Mike. Ceva nu-mi miroase bine pe-aici. Şi apoi, aruncă peste umăr: spune-le băieților să fie gata să intervină.

Bărbatul ieşi în noapte şi, după câteva minute, intră cu veşti alarmante:

— Au dispărut, şefu'. Nu-l văd pe niciunul.

Şeful îl înjură şi ieşi el însuşi afară să facă propria lui inspecție. Intră în grabă, alergă în birou, iar Leon îi auzi vocea:

— Fiți gata să ne cărăm!

— Dar Cuccini?

— Cuccini va trebui să aibă singur grijă de el... Ai înțeles, Mike?

Vocea joasă spuse ceva. Apoi se auzi un zgomot de parcă ceva de fier s-ar fi spart sau rupt. Era momentul psihologic. Leon dădu la o parte perdelele şi coborî uşor pe podea.

Omul de la uşă se întoarse într-o clipă la auzul zgomotului.

— Mâinile sus, spuse ascuțit.

— Nu trage, vocea lui Leon suna aproape ca într-o conversație amicală. Casa e înconjurată de poliție.

Înjurând, omul dădu să iasă pe uşă însă chiar în acel moment se auzi prima împuşcătură, urmată de un tir haotic ce venea dinspre stradă. Al doilea paznic fu primul care o şterse. Leon alergă la uşă, o închise şi aprinse luminile în momentul în care cei doi bărbați ieşeau din birou. Unul dintre ei avea sub braț un teanc gros de hârtii maro. Lăsă încărcătura şi îşi ridică mâinile la vederea armei. Dar companionul lui avea nervii mai tari şi, cu un urlet, sări la omul care stătea între el şi libertate. Leon se dădu la o parte, şi întinse umărul ca să oprească pumnul furios al agresorului său. Apoi, lăsându-şi pistolul să cadă, se aplecă rapid şi reuşi să-l prindă de picioare. Insul se clătină, încercând să-şi recapete echilibrul, dar căzu până la urmă pe podeaua de piatră. În tot acest timp, celălalt rămăsese împietrit, holbându-se la scenă cu mâinile mişcându-i-se mecanic prin aer.

Apoi, se auzi un ciocănit la uşa din față. Fără să-şi întoarcă spatele către prizonierii săi, Leon ridică drugul de fier iar Manfred intră.

— Domnii care au strigat Cuccini i-au speriat. Cred că au scăpat. Erau două maşini parcate pe stradă.

Ochii lui căzură pe foile maro, împrăştiate pe podea şi dădu din cap.

— Cred că ai obținut tot ce ai vrut, Leon.

Poliţiştii intrară în momentul acela şi îi luară pe prizonieri, în timp ce Leon Gonsalez şi prietenul lui ieşiră pe peluză să-l caute pe Gurther.

Bărbatul zăcea în aceeaşi poziție în care căzuse, cu fața în jos, iar Leon îşi plimbă lanterna deasupra lui şi văzu că şarpele lovise chiar lângă ureche.

— Gurther? se încruntă Leon.

Întoarse cadavrul pe spate şi scoase un icnet de surpriză, pentru că, în acel moment, spre cerul înstelat se uita figura grosolană a lui Pfeiffer.

— Pfeiffer! Puteam să jur că e celălalt. Aici a fost o înşelătorie. Lasă-mă să mă gândesc. Stătu aproape un minut cu bărbia în mână. Aş fi înțeles Gurther, care devenise o pacoste şi un pericol pentru bătrân. Pfeiffer, cel mai de încredere dintre cei doi, îl ura. Prima mea bănuială fusese că Gurther a fost pus pe liber din ordinul lui Oberzohn.

— Şi dacă presupunem că Gurther a auzit ordinul sau a aflat de el? întrebă Manfred încet.

Leon pocni din degete.

— Asta e! Am avut un caz similar acum câțiva ani. Îți aminteşti, George? Bătrânul îi dăduse ordinul lui Pfeiffer şi Gurther a lovit primul. Şmecher tipul!

Când se întoarseră în casă, cei trei stăteau aliniați în biblioteca lui Johnson Lee. Cuccini, era bineînțeles, o veche cunoştință. Dintre ceilalți doi bărbați, Leon îl recunoscu doar pe unul, un ucigaş cunoscut a cărui fotografie umpluse paginile ziarelor luni întregi.

Al treilea şi, evident, cel mai îndemânatic dintre toți, era cel pe care toți îl strigau Mike. El fusese cel care spărsese lacătul de la seif. Meadows îl identifică ca fiind Mike Selwyn, un spărgător talentat şi un jefuitor de bănci care, potrivit propriei sale declarații, abia venise de pe continent în acea

după-amiază dând curs unei invitații care trebuia să-i aducă un profit considerabil.

— De ce am plecat eu de la Milano, răbufni el cu năduf, unde treaba e simplă şi sunt bani buni, să-mi spuneți voi mie.

Prizonierii fură mutați la cea mai apropiată închisoare şi, până când servitorii lui Lee se întoarseră de la serata lor dansantă, toate dovezile acelei ore dispăruseră. Totul, în afară de uşa înnegrită şi contorsionată a seifului care mărturisea caracterul sinistru al vizitei.

Meadows se întorsese în momentul în care puneau cap la cap foile împrăştiate. Erau sute, toate scrise în Braille, iar degetele fine ale lui Manfred le examinau suprafața.

— O, da, răspunse el la o întrebare care-i fusese adresată. Ştiam că Lee e orb încă din ziua în care am cercetat lucrurile lui Barberton. Ăsta era secretul meu.

Râse. Barberton aştepta un telefon de la vechiul său prieten şi îi lăsase un mesaj pe marginea şemineului. Îți mai aduci aminte bucata aia de hârtie? Scria: Dragă Johnny, mă întorc într-o oră. Astea sunt scrisori... şi arătă spre hârtii.

— Mie hârtiile astea îmi spun că s-ar putea să nu poți să-l acuzi pe Cuccini; cei doi spărgători pot apărea în fața unui judecător; dar dacă-l acuzi pe Cuccini toată istoria cu şarpele va ieşi la suprafață. Iar asta e o lovitură prea mare decât sunt eu pregătit să duc deocamdată – aşa că l-aş lăsa pe Cuccini pentru moment.

Manfred clătină din cap. Stătea cu hârtiile pe genunchi.

— Sunt scrise din diferite locuri, continuă el.

Era ciudat să-l vezi cum îşi plimbă mâinile peste liniile punctate cu privirea fixată în gol.

— Deocamdată n-am aflat nimic, în afară de faptul că, în timpul său liber, Barberton se amuza traducând basme africane în engleză şi apoi le transforma în alfabetul Braille, ca să le folosească la şcoala pentru nevăzători. Desigur că

ştiam deja că făcea asta, pentru că vorbisem cu sora lui care era profesoara de la clasa de fete.

Trecuse deja prin jumătate de duzină de scrisori, când se ridică de la masă şi se duse spre seif.

— Am senzația că lucrul pe care-l căutăm noi nu e aici. E greu de crezut că ar fi amestecat aşa ceva cu restul corespondenței.

Uşa seifului fusese deschisă şi sertarul de oțel din spate fusese scos. Era evident că din acel lăcaş fuseseră scoase scrisorile. Acum, sertarul era gol. Manfred îl scoase afară şi-i măsură cu degetul adâncimea.

— Lasă-mă să văd, spuse Gonsalez dintr-o dată.

Bâjbâi de-a lungul marginilor seifului şi începu să pipăie cu atenție.

— Nu-i nimic aici. Scoase de acolo câteva registre contabile şi un vraf de alte documente pe care Manfred le pusese deoparte, considerând că sunt lucruri personale ale proprietarului din Rath Hall. Acestea stăteau pe podea, printre resturile de metal care arseseră covorul. Leon examină registrele unul câte unul, deschizându-le şi trecându-şi unghia de-a lungul paginilor.

A patra, o bucoavnă groasă, nu se deschise la fel de uşor – de fapt nu se deschidea deloc. O puse pe masă şi încercă să deschidă copertă. E, na! Asta cum se deschide?

Coperțile registrului erau de piele. La prima vedere, era o carte obişnuită şi Leon se temea să nu distrugă legătura atât de artistică. Examinând marginile cu atenție, văzu un loc unde părea că marginile fuseseră forțate.

Scoase un cuțit şi introduse lama subțire în deschizătură.

Se auzi un clic, şi coperta se desfăcu precum capacul unei cutii.

— Iar asta, cred că e ceea ce căutăm noi, spuse Gonsalez.

Interiorul cărții fusese golit, marginile fuseseră bine lipite iar interiorul era plin de hârtii maro. Toate, în afară de una

care era scrisă sub antetul Biroul Ministerului pentru Colonii, Lisabona.

Barberton îşi imprimase scrierea sa în Braille deasupra documentului, iar acum unul dintre mistere fusese rezolvat.

— Lee a spus că n-a primit niciodată vreun document important, spuse Manfred, şi evident că e aşa, din punctul lui de vedere. Pentru el era o foaie oarecare de hârtie pe care fuseseră imprimate caractere Braille.

Citeşte asta, Leon.

Leon cercetă scrisoarea. Era datată 1912, 21 iulie, şi purta, în josul paginii, în stânga, sigiliul Biroului Colonial Portughez. O citi rapid şi, la sfârşit, ridică privirea cu un oftat de uşurare.

— Iar documentul acesta arată cum Oberzohn and Co. Sunt privați de o comoară, asupra valorii căreia ne vom lămuri după ce vom citi scrisoarea lui Barberton.

Îşi aprinse o țigară şi cercetă scrisul din nou, în timp ce Meadows, care nu înțelegea pasiunea lui Leon pentru teatru, aştepta din ce în ce mai nerăbdător.

— Ilustre Señhor, începu Leon să citească. Am avut astăzi onoarea de a prezenta Excelenței Sale, Domnului Preşedinte, precum şi miniştrilor cabinetului, scrisoarea dumneavoastră datată 15 mai 1912. Printr-o scrisoare anterioară, datată 8 ianuarie 1911, terenul marcat drept Ex. 275 pe harta cadastrală a districtului Biskara fusese încredințat Domniei Voastre, Ilustre Señhor, pentru a continua o cauză ştiințifică atât de dragă inimii Excelenței Sale, Domnul Preşedinte. În scrisoarea dumneavoastră ulterioară, prin care vă plângeți că intruziunea prospectorilor pe terenul dumneavoastră vă stânjeneşte activitatea ştiințifică şi solicitați să fie pus capăt acestor supărări prin acordarea unei extinderi a dreptului de concesiune, în sensul în care să primiți titlu de proprietate asupra oricăror descoperiri minerale din zona mai sus

denumită Ex. 275 pe harta cadastrală a Biskarei şi, în acest fel, să puteți considera drept ilegală intruziunea prospectorilor, Consiliul a luat hotărârea de a vă acorda extinderea dreptului de concesiune cu următoarele condiții: termenul concesiunii va fi de 12 ani, începând din data de 14 iunie 1912, şi poate fi reînnoit de către dumneavoastră sau de către urmaşii dumneavoastră, la fiecare 12 ani, cu plata unei sume de 1.000 de milreis. În cazul în care concesionarul sau moştenitorii acestuia nu solicită reînnoirea pe data de 14 iunie 1924, drepturile asupra descoperirilor minerale din numita Ex. 275 pe harta cadastrală a ținutului Biskara vor fi libere spre a fi solicitate de către oricine, în concordanță cu legile Angolei.

Leon se aşeză.

— 14 iunie? spuse şi se uită în sus. Ce naiba, asta e săptămâna viitoare... Peste cinci zile. Am ajuns la țanc, George.

— Barberton spunea că mai sunt şase săptămâni, zise Manfred. În mod cert a făcut o confuzie, plecând de la data la care e trimisă scrisoarea, adică 21 iulie. Cred că era cel mai cinstit om din lume, altfel nu văd de ce a vrut să o găsească pe domnişoara Leicester. Ar fi putut foarte bine să stea în banca lui şi să ceară drepturile pentru el însuşi. Spune mai departe, Leon.

— Cam asta e tot, spuse Leon uitându-se la sfârşitul scrisorii. Restul sunt mai mult înflorituri şi complezențe în legătură cu munca pe care profesorul Leicester o desfăşura. Cinci zile spuse el şi fluieră.

— Poate că găsim ceva în lungile scrisori ale lui Barberton care să ne dea vreo idee despre valoarea acestei proprietăți. Manfred întoarse paginile numeroase.

Domnilor, ştie vreunul dintre voi să stenografieze?

Meadows ieşi în hol şi se întoarse cu un ofițer.

Aşteptând ca acesta să găsească hârtie şi creion, Leon începu extraordinara poveste a lui William Barberton – cu atât mai fantastică pentru că fiecare cuvânt fusese punctat cu răbdare în alfabetul Braille.

Sfârşitul primei părți

Cărțile lui Edgar Wallace au înfruntat cu brio primul veac din existența lor! Sunt la fel de incitante la lectură ca şi atunci când au fost editate pentru prima oară. Iar noi şi noi generații de cititori le caută cu fervoare prin librării, cuceriți de imaginația debordantă a autorului, de stilul său direct, dezinvolt.

George Arion

CUPRINS

CAPITOLUL 1 Firma lui Oberzohn
CAPITOLUL 2 Cei trei justițiari din strada Curzon
CAPITOLUL 3 Vendetta
CAPITOLUL 4 Muşcătura şarpelui
CAPITOLUL 5 Femeia de aur
CAPITOLUL 6 În piața Chester
CAPITOLUL 7 „Persuasiune morală”
CAPITOLUL 8 Casa lui Oberzohn
CAPITOLUL 9 Înainte ca luminile să se stingă
CAPITOLUL 10 Când luminile s-au stins
CAPITOLUL 11 Gurther
CAPITOLUL 12 Teoriile lui Leon
CAPITOLUL 13 Mirabelle merge acasă
CAPITOLUL 14 Comis-voiajorul
CAPITOLUL 15 Două „accidente”
CAPITOLUL 16 Rath Hall
CAPITOLUL 17 Scris în Braille